

இயற்கை பன்னாட்டு ஆய்விதழ்

International Journal of Nature

(Peer-reviewed research in natural sciences)

தொகுதி-1 (பகுதி-1)
Volume-1 (Issue-1)

செப்டம்பர்/September 2024

Published by

Mahizh Publication

86, Thennangudi(North), Peravurani(Taluk),
Thanjavur(Dist)-614804.
Tamil Nadu, India

ISSN
eISSN

International Journal of Nature Editorial Office

Office of the Editor – in – Chief

Mahizh Publication,
86,Thennangudi(North), Peravurani(Taluk),
Thanjavur(Dist)-614804, Tamil Nadu, India.

E-Mail: editor@mahizh.in

Mobile:+91-9976078016

Website: <https://mahizh.in/>

Publisher

Mahizh Publication,
86,Thennangudi(North), Peravurani(Taluk),
Thanjavur(Dist)-614804, Tamil Nadu, India.

E-Mail: editor@mahizh.in

Mobile:+91-9976078016

The publisher of International Journal of Nature (இயற்கை பன்னாட்டு ஆய்விதழ்) will not be responsible for the statement made by the authors in any articles published in the journal. Under no circumstances will the publisher of this publication be a liable for the loss or damage cost by your reliance on the advice, opinion or information obtained either explicitly or implied through the contents of this publication.

© Mahizh Publication . All rights reserved. No part of this journal may be reproduced in any forms or by any means without publisher's prior permission.

Editorial Board

Editor in Chief

Dr. M. Manikandan
Editor in Chief,
International Journal of Nature,
Mahizh Publication,
86, Thennangudi(North),
Peravurani(Taluk),
Thanjavur(Dist)-614804,
Tamil Nadu, India.
editor@mahizh.in
+91-9976078016

Managing Editor

Dr. A. Suganya
Managing Editor,
International Journal of Nature,
Mahizh Publication,
86, Thennangudi(North),
Peravurani(Taluk),
Thanjavur(Dist)-614804,
Tamil Nadu, India.
editor@mahizh.in

Associate Editors

Dr . M. Sutha

Professor, Department of Tamil,
AlagappaUniversity
Karaikudi-630003,
Tamil Nadu, India.
sutham@alagappauniversity.ac.in

Dr. U.Surendran

Principal Scientist, Division of
Remote Sensing Application,
ICAR-NBSS&LUP, Nagpur-440 033.
Maharashtra, India.
u.surendran@icar.gov.in

Dr.S.Marimuthu

Professor,
National Pulses
ResearchCentre, Vamban,
Pudukkottai- 622 303,
Tamil Ndu, India.
marimuthus@tnau.ac.in

Dr. S. Chidambaram

Associate Professor,
Department of Tamil,
The Gandhigram Rural Institute
(Deemed to be University),
Dindigul-624 302, Tamil Nadu, India.
s.chidhambaram@ruraluniv.ac.in

Dr. B. Sathiyamoorthy

Assistant Professor and Head i/c,
Department of Tamilology,
Madurai Kamaraj University,
Madurai-625 021, Tamil Nadu, India.
amilkanikani.tamil@mkuniversity.org

Dr. L R. Prem Kumar

Lecturer-cum-Junior Research
Officer,
Central Institute of Indian
Languages,
Mysore-570006, Karanataka,
India.
premkumar.lr@gov.in

Dr.Maa.Thamizhpparithi

Assistant Professor, Department of
Journalism and Mass Communication,
Periyar University,
Salem-636 011, Tamil Nadu, India.
tparithi@periyaruniversity.ac.in

Dr. B R. Veeramani

Professor, Department of Languages,
Periyar Maniammai Institute of Science &
Technology (PMIST),
Thanjavur-613403, Tamil Nadu, India.
veeramani@pmu.edu

Dr. R. Parimala devi

Associate Professor (Agricultural
Microbiology),
Agricultural Engineering College
and Research Institute, TNAU,
Coimbatore-641 003, Tamil
Nadu, India.
parimaladevi@tnau.ac.in

Dr. R. Sasikumar

Assistant Professor, Department of Physical
Chemistry,
University of Madras,
Chennai-600 025, Tamil Nadu, India.
sasikumar@unom.ac.in

Dr. R. Ramnath

Professor,
Department of Education,
Alagappa University
Karaikudi-630003,
Tamil Nadu, India.
ramnathr@alagappauniversity.ac.in

Dr. C. Vanitha

Associate Professor,
Department of Seed Science
and Technology,
Tamil Nadu Agricultural
University,
Coimbatore-641 003,
Tamil Nadu, India.
vanitha.c@tnau.ac.in

Dr. K. Ganesamurthy

Assistant Professor, Department of
Corporate Secretaryship School of
Management,
Alagappa University,
Karaikudi – 630 004,
Tamil Nadu, India.
ganesamurthyk@alagappauniversity.ac.in

Dr. S. Neelakandan

Associate Professor,
Department of Chemistry,
Sri Sai Ram Engineering College,
Tambaram,
Chennai-600044, Tamil Nadu, India.
neelakandan.chem@sairamit.edu.in

Dr. S. Len inkumar

Assistant Professor,
Department of Languages,
Periyar Maniammai Institute of
Science & Technology (PMIST),
Thanjavur - 613403,
Tamil Nadu, India.
leninkumar@pmu.edu

Dr. R. Samraja

Assistant Professor, Department of
Political Science,
Periyar Maniammai Institute of Science &
Technology (PMIST),
Thanjavur-613403,
Tamil Nadu, India.
samraja@pmu.edu

International Associate Editors

**Dr. Mohana dass A/L
Ramasamy**
Associate Professor, Department of
Indian Studies,
Universiti Malaya,
Kuala Lumpur-50603, Malaysia.
rmohana_dass@um.edu.my

Dr. Sasikumar Ponnalagu
Nanyang Technological University,
50 Nanyang Avenue, Singapore-
639798.
ponnalagu_sasikumar@moe.edu.sg

Dr. Md Sohel Rana
Assistant Professor,
Jazan University,
Jizan-45142, Kingdom of Saudi
Arabia.
mrana@jazanu.edu.sa

	Contents	Pages
1.	Capacity Building Needs and its impact on Micro Irrigation implementation <i>Suganya Ayyar, Ramanathan SP</i>	1-5
2.	Three Scholars of Tamil and Cannatic Music <i>Manikandan Manickam</i>	6-33
3.	Archaeological Perspectives on Sangam Literature (Kizhadi Excavation Evidence) <i>Balasubramanian T, Vengatraman V</i>	34-57
4.	Living Philosophy of Tamils in Sangam Literature <i>Sukumar R</i>	58-76
5.	The Rise and Fall of Jainism in Tamil Nadu (From the Sangam period to the medieval period) <i>Martin Jeyaparakash J</i>	77-97
6.	Hospitality in Tamil Cultural Identity <i>Senthilkumar G</i>	97-133
7.	In Sangam Literature, there are Games played by both Men and Women <i>Jakulin ST</i>	114-130
8.	Thiruverumbur Erumbeeswarar Temple is renowned for its unique blend of Sankata Tamil Culture <i>Vanitha S</i>	131-145

Greetings

Congratulations to the scholars who have submitted their works for publication
in the International Journal of Nature

-Editorial Board

Capacity Building Needs and its impact on Micro Irrigation implementation

Suganya Ayyar*

Institute of Agriculture, National Pulses Research Centre Vamban, Pudukkottai -622 303

Ramanathan S.P**

TNAU, Coimbatore

AuthorEmail: suganyaayyar@gmail.com

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0003-3011-3017>

Introduction

With dwindling water resources and manpower required for farming, the area expansion with introduction of micro irrigation systems is rapid. However, the success of drip irrigation systems depends on proper maintenance. The Water Technology Centre of TNAU implemented a capacity building project for the drip irrigated farmers of Western region of Tamil Nadu. The project was funded by M/s Tata Trusts, Mumbai with the technical collaboration from International Water Management Institute, Colombo and private organization M/ s.Jain Irrigation Systems Ltd. The main objectives of the project were to build the capacities of the drip irrigated farmers on periodical maintenance, empowering them with recommended fertigation techniques etc. The 1st phase of the project TN-DRIP was executed for three years from 2009-12 in Erode district of Tamil Nadu where the drip installations were the highest in the State. Subsequently, the 2nd phase of the project funded by M/s NavajbaiRatan Tata Trusts, Mumbai was implemented by WTC during 2013-16 and the uncovered areas of Erode district and the neighboring Coimbatore and Tirupurdistricts were also included. Saturation approach was adopted in this project to cover the drip irrigated areas of the western region of Tamil Nadu.

Issues with Micro irrigation

A base line survey was conducted in the initial phase of the project to study the farming situation in the project areas. It was revealed that the following issues were flagged during the survey.

- ❖ The systems needs periodical maintenance which requires constant monitoring.
- ❖ Most of the maintenance crew were not familiar with Micro Irrigation system repair, maintenance or even simple scheduling since there were too many different systems.
- ❖ For most efficient use, systems require pressure regulation (usually pressure reduction); a bit of information rarely shared at purchase.
- ❖ Often shoddy products (There are quality products available but that's not usually what people are looking for with "Micro irrigation" systems – usually people are seeking a cheaper irrigation solution).
- ❖ Products are constantly being introduced, often disappearing after a few months; hence, failed products become hard to replace or impossible to find or repair.

- ❖ Small tubing often becomes clogged from hard water and although new designs include filters and self-flushing emitters, they are costly.
- ❖ Easy prey for kids and pets.
- ❖ Easy prey for rodents.
- ❖ Easy prey for vandalism.

Progress made in WTC Capacity Building Project

The farmers who have laid out the micro irrigation systems needed sensitization on the layout and maintenance thro' capacity building programmes. The longevity of these micro irrigations was found to be higher when these systems were maintained properly. The Water Technology Centre of TNAU trained 474 farmers of 8 blocks of Erode district during 2013-14, 398 farmers of 8 blocks of Erode and Tirupur districts during 2014-15 and 488 drip farmers of 9 blocks of Erode and Coimbatore districts during 2015-16.

Apart from the farmers, the rural youth who were seeking employment were also identified from the project areas and were trained at the Water Technology Centre and the Jain Irrigation Systems Ltd., Udumalpet for providing the consultancy mode drip maintenance. Totally,74 rural youth of the above three districts were trained intensively for enabling them to serve the drip farmers on need basis.

The baseline survey involving the basic particulars of the drip farmers viz., extent of land holding, type of land, water source, crop pattern, irrigation pattern adopted, knowledge on drip system maintenance, marketing facilities etc., were collected. It was revealed that the drip farmers were not fully aware of the maintenance aspects and few farmers had been doing the acid cleaning alone with the help of local nontechnical artisans and mostly the acid dealers of nearby town. Almost all the farmers who were interviewed for the baseline particulars wanted the capacity building exercises for all of them as they came across severe clogging in their drip system often. Considering the need, one day training cum demonstrations was organized in Erode, Tirupur and Coimbatore districts. The observations recorded during the survey revealed that clogging of emitters by the salt deposition in laterals and sub mains were the major problems. During the drip system maintenance demo programme, acid treatment, disc and screen filter cleaning and usage of water soluble fertilizers were demonstrated. Pressure regulation, use of pH papers in acid/alkalinity maintenance in water also demonstrated. Different component in drip system operation and maintenance was explained and demonstrated to participated farmers. Fertigation scheduling details gave to farmers in different crops. The soil and water samples were collected from the participants of the demo. The samples are analyzed and based on the results recommendations were given to drip farmers for maintaining drip system, suitable cropping pattern, methods and time of acid treatment and fertigation scheduling of different crops

Details of Capacity Building activities undertaken by WTC during 2013-16

District	No. of Blocks	No. of Villages	No. of Farmers
Coimbatore	9	42	337
Tirupur	4	38	269
Erode	13	215	754
Total	26	295	1360

The trained farmers helped their neighboring farmers @ 1: 6 in drip system maintenance as a multiplier effect. In this manner, almost all the drip system installed villages were saturated with the capacity building initiatives.

Capacity Building Programme on Drip System Maintenance to Rural Youth

- Unemployed Rural youth have been equipped with drip maintenance skills. Totally 74 youth from these 3 districts were trained for providing additional maintenance support to the drip farmers.
- 10 entrepreneurs have been developed for providing maintenance consultancy to the farmers.

Impact Analysis on the Project interventions

The 2nd phase of the Drip capacity building project was commenced during 2013-14. During the 1st year, the project activities were undertaken in 9 left over blocks in Erode district covering 20 villages. 474 drip farmers were benefited directly. During 2014-15, 6 blocks in Erode and 2 blocks in Tirupur were covered benefiting 398 drip farmers apart from rural youth. During 2015-16, 2 blocks in Tirupur district covering 23 villages and in Coimbatore district, 8 blocks covering 42 villages were involved. The total number of direct beneficiaries was 488 drip farmers and 73 rural youth.

The samples were taken from the above project areas of Erode, Coimbatore and Tirupur districts. 20 farmers from each cluster were identified for collecting the information on the impact of interventions made earlier. The results have been compiled and presented in the Table. The major crops grown were banana, sugarcane, turmeric, tapioca, maize, vegetables brinjal, tomato, onion, papaya and coconut.

- (i) **Impact on Crop yields:** The data revealed that the knowledge empowerment thro' capacity building resulted in the yield enhancement of 19 to 37 percent in the above field crops. Among the crops, the highest yield improvement of 37 percent was noticed in vegetable crops i.e. brinjal and tomato. Onion recorded 30 percent increment due to intervention. The banana and sugarcane farmers could increase the mean yield by 22 and 25 percent respectively due to capacity building initiatives. The coconut productivity was found to

enhance by 30 percent due to project activities undertaken in these three districts. The reasons for yield enhancement were attributed to the maintenance of required pressure in the drip system, installing sand filters wherever required, periodical cleaning of filtration units, judicious fertigation and acid cleaning whenever required. These techniques acquired by the drip farmers thro' the Project's onsite demonstration had helped them in increasing the crop productivity.

- (ii) **Impact on Farm Net Income:** The farm net income was increased due to capacity building initiatives. The per hectare net income was increased by Rs.1,77,900 in banana due to yield enhancement and reduction in cost of cultivation. Similarly Rs.79375 was recorded as additional income in sugarcane. The short duration crops like onion and maize had incremental income of Rs.57,500 and Rs.31,450 respectively due to periodical maintenance and judicious fertigation schedules adopted by the beneficiary farmers.
- (iii) **Impact on Water Use Efficiency of crops:** The water used by these crops was reduced significantly and the quantity of water saved ranging from 55 mm in tomato to 540 mm in turmeric. The Water Use Efficiency was enhanced significantly irrespective of the crops. In banana, the WUE was enhanced from 70 kg/ha-mm to 115 kg/ha-mm. In sugarcane, the WUE was increased to 141 kg/ha-mm from 83 kg/ha-mm. In vegetable crops, the WUE was enhanced from 146 kg/ha-mm to a maximum of 285 kg/ha-mm. Thirty seven percent of water was saved in coconut because of project interventions.
- (iv) **Impact on Water Productivity:** The water productivity expressed in terms of monetary value for every unit of water consumed revealed that all the crops recorded increased water productivity due to project activities. One mm of irrigation water gave additional income of Rs.505 in banana, Rs.128 in sugarcane, Rs.122 in turmeric, Rs.289 in tapioca, Rs.305 in onion, Rs.1210 in brinjal and Rs.1252 in tomato when compared to the period prior to the project period. These additional benefits in income and water productivity were made possible because of understanding of the techniques demonstrated thro' the project.
- (v) **Impact of socio-economic conditions:** In general, the lateral spread of the technologies was found to be around 1:10 indicating that every trained farmers helped around 10 neighbouring farmers in adopting the techniques which resulted in overall improvement of the socio economic conditions of the farmers in the project areas.

Impact of interventions on Crop Productivity, Farmers' Income, WUE and Water Productivity in the Project areas

S.No	Crop	Ave Yield (kg ha ⁻¹)		Ave Income (Rs./ha)		Water Requirement under drip irrigation(mm)		WUE (kg ha-mm ⁻¹)		Water productivity (Rs ha-mm ⁻¹)	
		Before Intervention	After Intervention	Before Intervention	After Intervention	Before Intervention	After Intervention	Before Intervention	After Intervention	Before Intervention	After Intervention
1.	Banana	67375	82200	708500	886400	970	718	70	115	730	1235
2.	Sugarcane	127000	158750	242500	321875	1540	1124	83	141	158	286
3.	Turmeric	4560	6000	223600	310000	1800	1260	3	5	124	246
4.	Tapioca	37500	50000	176250	245000	600	420	62.5	119	294	583
5.	Onion	9625	12500	92500	150000	400	280	24	45	231	536
6.	Maize	5550	7400	54350	85800	350	240	16	31	155	358
7.	Papaya	18550	22000	162600	204000	740	530	25	41	220	385
8.	Coconut	23100	30000	211000	280000	130 lit day ⁻¹	95 lit day ⁻¹	37 % increase			
9.	Brinjal	30560	42000	664000	950000	600	410	51	102	111	232
10.	Tomato	26960	37000	209600	310000	185	130	146	285	113	239

தமிழ்க் கர்னாடக இசை மும்மூர்த்திகள் Three scholars of Tamil and Carnatic Musi

மணிகண்டன் மாணிக்கம்
உதவிப் பேராசிரியர் (தே.நி)
மொழிகள்துறை (தமிழ்),
பெரியார் மணியம்மை அறிவியல் தொழில் நுட்ப நிறுவனம்,
(நிகர் நிலைப் பல்கலைக்கழகம்)
வல்லம், தஞ்சாவூர்-613403.
தமிழ் நாடு, இந்தியா.
மின்னஞ்சல்: alagappamani@gmail.com

ஆய்வுச் சுருக்கம்

பண்டைக் காலத்துத் தமிழிசை எந்தக்காலக் கட்டத்திலிருந்து கருநாடக இசை எனப்போற்றும் வகையில் உருவாக்கப்பட்டது, வழக்கத்திற்கு வந்தது என்பதைப் பற்றிச் சிறிது சிந்திக்க வேண்டியது இன்றியமையாதது. சென்னைத் தமிழிசைச் சங்கம் பல்வேறு அமர்வுகளில் பழந்தமிழ் இசை முறையானது இக்காலத்தில் “கருநாடக சங்கீதம்” என்ற பெயரில் நிலவி வருகிறது என்று கூறியுள்ளது. இது தொடர்பாக பல ஆராய்ச்சிக் கருத்தரங்குகள் உடன்பாடாக அமைந்துள்ளமை போற்றுதற்குரியது. இசையாராய்ச்சியாளர்கள் பலரும் தேவாரப் பண் இடையே இன்றையக் கருநாடக இசையென உருப்பெறக் காரணமாகியது எனக் காரணம் காட்டி நிறுவுவர் இசையறிஞர் ப.தண்டபாணி. திருநாவுக்கரசரின் திருவரங்க மலையைத்தேவாரப் பதிகத்தின் மூலமாக இதனை விளங்கிக்கொள்ள முடிகிறது.

Abstract

It is necessary to think a little about the period from which ancient Tamil music was developed as Carnatic music and came into vogue. The Chennai Tamilsai Sangam, in various sessions, has said that the classical music system is presently known as Carnatic music. " Many studies have been conducted in this regard. The founder musician P. Dandapani cited many music researchers as the reason for the emergence of present-day Carnatic music in the midst of Devarapana. This can be understood from the Tirunavukkarasar's account of the Thiruvaranga hills.

கருநாடக இசை என்ற முறை தோன்றுவதற்கு முன்னரே தமிழ்நாட்டில் சிறந்த கீர்த்தனை பாடிய இசைப்புலவர்கள் பலர் அறியப்பெற்றுள்ளனர். அவர்களுள் மிகவும் சிறப்பு வாய்ந்தவர்கள் மூவர்

முத்துத்தாண்டவர், அருணாசலக்கவிராயர், மாரிமுத்தாப்பிள்ளை என்போராவர். இவர்களுடன் பாபாநாச முதலியாரும் இசை வளர்த்த பெருமைக்கு உரியவராவார். இவர்கள் நால்வரும் தெய்வத்தின் மீது கீர்த்தனங்களும், பதங்களும் பாடியவர்கள் முத்துத்தாண்டவரும் பாபநாச முதலியாரும் இசையே பாடிய இசைவாணர் முத்துத்தாண்டவரன்றி மற்ற இவரும் இயற்றமிழ் செய்த புலவராவார்கள். 'மீன் குஞ்சுக்கு நீந்தக் கற்றுக்கொடுக்க வேண்டியதில்லை'. 'குலவிச்சைக் கல்லாமல் பாகம்படும்' என்கிற முதுமொழிகளுக்கு ஏற்ப முத்துத்தாண்டவர் முதற்கொண்ட தமிழ் இசைவாணர்கள் யாரும் யாரிடமும் இசை கற்றார்கள் என்கிற வினா தொக்கி நிற்கிறது. இருப்பினும் தம்முடைய பரம்பரை காரணமாக குடும்பங்களில் பாடும் சூழ்நிலையில் வளர்ந்ததால் பழகியிருப்பர்.

கருநாடக இசையின் முன்னோடி எனக் கருதப்பெறும் புரந்தரதாசர் (1470-1564) இவருக்கு அடுத்ததாக இந்தக் கருநாடக சங்கீதத்தைப் பாகுபடுத்தி அதனைப்பற்றி ஒரு நூல் இயற்றியவர் தஞ்சாவூரை ஆண்ட இரகுநாத நாயக்கர் என்னும் அரசன் என்றும் தெரிய வருகிறது. இரகுநாத நாயக்கரும் ஏறத்தாழ புரந்தரதாசருடைய காலத்தவராக இருக்கிறார். இதே காலகட்டத்தில் இதற்குச் சற்று முன்னும் பின்னும் 'தஞ்சாவூர் சமஸ்தானத்தில் தான் இந்தக் கருநாடக சங்கீதம் உருப்படியாக்கப்பட்டிருக்கிறது'¹ அக்காலத்தைச் சார்ந்த பல்வேறு இசையறிஞர்கள் எழுதிய நூல்களின் கைப்பிரதிகள் இன்றும் தஞ்சாவூர் அரண்மனை சரசுவதி மகால் நூலகத்தில் காணப்படுகிறது.

கருநாடக சங்கீதம் என்ற பெயர் ஏறத்தாழ 500 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால்பிறந்தது என்றாலும் இதற்கு இப்போதுள்ள உருவத்தை உண்டாக்கிக் கொடுத்த பெருமை தியாகராச சுவாமிகள், சியாமா சாஸ்திரிகள், முத்துச்சாமி தீட்சிதர் ஆகியோரையே சாரும். இவர்களைச் சங்கீத மும்மூர்த்திகள் என்று இசையறிஞர்கள் போற்றுகின்றனர். இம்மூவரும் தமிழ்நாட்டில் அக்காலத் தஞ்சை மாவட்டத்தில் பிறந்தவர்கள் ஆவர். தமிழ்நாட்டிலேயே வாழ்ந்தவர்கள் என்பதையும் நினைவில் கொள்ள வேண்டும். இன்று உலகத்திலுள்ள சங்கீத முறைகளிலும் மிகவும் உயர்ந்த முறையென்று பாராட்டப்பெறுவது கருநாடக சங்கீத முறை என்பது சங்கீத ஆராய்ச்சியாளர்களின் கருத்தாகும். உலகிலுள்ள எல்லாச் சங்கீத சங்கதிகளையும் கருநாடக சங்கீதத்தின் ஞானத்தால் வெகு சுலபமாகப் பாடிவிடலாம் என்பதும் இசையறிஞர்களின் கருத்தாகும்.

தியாகராஜர், சியாமா சாஸ்திரி, முத்துச்சாமி தீட்சிதர் எங்கு இசை கற்றார்கள் என்று பார்க்கும் போது வேங்கட சுப்பிரமணியிடம் இசை கற்றார்கள் என்று அனைவரும் கூறுவர். இது உண்மை. மூன்று மாதங்களே இசை கற்றனர் என்று சான்றுகள் கூறுகின்றன. இராமனின் அனுக்கிரகத்தால் தியாகராசருக்குப் பாடும் ஆற்றல் வந்தது என்று கூறுவர்.

எனினும் திருவையாற்றுக் கோயிலில் இருந்த மேளகாரர்களே இவர்களுக்கு உண்மையான குருமார்கள், மேளக்காரர்களைத் தவிர்த்து இசைவாணர் வேறு இல்லை என்பது உண்மைச்செய்தி.

தமிழிசை மும்மூர்த்திகள் முன் மும்மூர்த்திகள்

கருநாடக இசை என்ற முறை தோன்றுவதற்கு முன்னரே தமிழ்நாட்டில் சிறந்த கீர்த்தனை பாடிய இசைப்புலவர்கள் பலர் அறியப்பெற்றுள்ளனர். அவர்களுள் மிகவும் சிறப்பு வாய்ந்தவர்கள் மூவர் முத்துத்தாண்டவர், அருணாசலக்கவிராயர், மாரிமுத்தாப்பிள்ளை என்போராவர். இவர்களுடன் பாபநாச முதலியாரும் இசை வளர்த்த பெருமைக்கு உரியவராவார். இவர்கள் நால்வரும் தெய்வத்தின் மீது கீர்த்தனங்களும், பதங்களும் பாடியவர்கள் முத்துத்தாண்டவரும் பாபநாச முதலியாரும் இசையே பாடிய இசைவாணர் முத்துத்தாண்டவரன்றி மற்ற இவரும் இயற்றமிழ் செய்த புலவராவார்கள்.

முத்துத்தாண்டவர் (கி.பி. 1525-1605)

முத்துத்தாண்டவர் சோழநாட்டில் சீர்காழி என்ற சிவதலத்தில் பிறந்தார். இத்தலம் சைவ சமய ஆசிரியராகிய திருஞான சம்பந்தர் அவதாரம் செய்து அம்பிகையிடம் ஞானப்பாலுண்ட அற்புதம் பொருந்தியது. இங்கு இறைவனின் பெயர் திருத்தோன்றியப்பர், அம்பிகை திருநிலைநாயகி யுகாந்த காலத்தில் பிரளயம் உண்டாகி அதில் உலகம் யாவும் மூழ்கியபோது சிவபெருமான் இங்கு ஒரு தோணியில் உயிர்களை ஏற்றி மிதக்கச் செய்தமையால் இத்தலம் தோணிபுரம் என்றும் சுவாமி தோணியப்பர் என்றும் பெயர் பெற்றதாகக் கூறுவர். இத்தலத்தில் சுவாமி திருமுருகன் நாகசுரம் வாசித்தலாகிய வாச்சியத் தொண்டு செய்யும் (இன்று இசைவேளாளர்) குலத்தில் முத்துத்தாண்டவர் பிறந்தார். பெற்றோர் இவருக்கு இட்ட பெயர் தாண்டவன் என்பது. இளமையில் இவர் தமிழ்க் கல்வி மட்டும் கற்று வந்தபோது கொடிய கண்ம வியாதியொன்று இவரைப்பிடித்தது. அதன் கொடுமையால் இவர் குலத்தொழிலாகிய நாகசுரம் வாசிக்கும் பயிற்சி முழுமையாகப் பெற இயலாது போயிற்று. இருப்பினும் பரம்பரை பரம்பரையாக வந்த சிவபக்தி முதிர்வால் இவர் நாள்தோறும் கோயிலுக்குச் சென்று பிரம்மபுரம் என்னும் பெயருடைய இத்தலத்துக்குரிய பிரம்மபுரீசரையும், திருநிலைநாயகியையும், திருத்தோணியப்பரையும் மிக்க பக்தியோடு வழிபட்டு வந்தார். வழிபாட்டு நேரம் தவிர மற்ற நேரங்களில் இவர் அந்நகரிலுள்ள ஓர் உருத்திர கணிகையின் வீட்டுக்குச் சென்று அவருடைய சிவநாம சங்கீர்த்தனத்திலும், ஆடலிலும், பாடலிலும் பொழுதைப் போக்கி வந்தார். இதைக் குடும்பத்தார்கள் கண்டித்தார்கள். இவர் கேட்கவில்லை. அதனால் குடும்பத்தில் மனக்கசப்பு ஏற்பட்டு அவர்கள் இவரை வெறுத்து

ஒதுக்கினார்கள். இவரும் முறைப்படி வீடு செல்வதும் உணவு உட்கொள்ளுவதும் இல்லாமல் இருந்தார். பலநாள் கோயிலுக்குச் செல்வதும் நெடுநேரம் அங்கே தங்குவதுமாக இருந்தார். தன்னுடைய இசையாற்றலால் அம்பிகையைத் தரிசனம் செய்த பெருமையுடையவர், சிதம்பரம் சீர்காழி ஆகியவற்றைச் சுற்றியுள்ள பல்வேறு தளங்களில் பாடி இறையருவங்களை நேரில் கண்ட பெருமையுடையவர்.

கீர்த்தனம் பாடுதல்

சிதம்பரம் நடராசர் சன்னதியில் வந்திருந்தவர்களுள் ஒருவர் தன்னுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தவரிடம் 'பூலோக கயிலாசுகிரி சிதம்பரம்' என்ற ஒரு தொடரைத் தம் பேச்சினிடையே சொன்னார். கேட்ட முத்துத்தாண்டவர் திருவருள் வந்த அதையே பல்லவியாகக் கொண்டு பாவப்பிரியா இராகத்தில், சம்பை தாளத்தில் விரிவான தமது முதல் கீர்த்தனத்தைப் பாடித்துதித்தார். அவர் மேளகாரர் மரபினர் என்பதால் இராகம் தாளம் இயல்பாகக் கைவந்தது. இந்தக் கீர்த்தனம் பல்லவியும் அனுபல்லவியும் மூன்று நீண்ட சரணங்களும் உடையது⁵⁵. தாண்டவருக்கு இயல்பான சிறப்பான குரல்வளம் அமைந்திருந்தது.

இராகம் : பாவப்பிரியா தாளம் : ஜம்பை

பல்லவி : பூலோக கயிலாசுகிரி சிதம்பர மல்லால்

புவனத்தில் வேறுமுண்டோ.

அனுபல்லவி : சாலோக சாமீப சாகுப சாயுச்சிய

சபைவாணர் ஆனந்த தாண்டவம் புரிவதால் (பூலோக)

இவ்வாறு அவர் பாடிய அக்கணமே இவரைப் பிடித்திருந்த கொடுமையான நோய் நீங்கிவிட்டது. அன்றியும் பெருமாள் திருக்களிற்றுப்படி என்னும் பஞ்சாட்சரப் படியின்மேல் ஐந்து பொன் தோன்றச் செய்து தினந்தோறும் வந்து அதைப் பெற்றுக்கொள்ளும்படி முத்துத்தாண்டவருக்குக் கட்டளையிட்டார்கள். கோயிலில் வாத்தியம் வாசிக்கின்ற மேளக்காரர்களுக்குப் பொருள் கவலையே இல்லாதபடி சோழமன்னர் பண்டைக்காலத்தில் எல்லா மானியங்களையும் வழங்கி இருந்தனர். அவர்களுக்கு நெடுங்காலத்துக்குப் பின்னர் அதே பரம்பரையில் வந்து நடராசப் பெருமாளைப் பாட முற்பட்ட முத்துத்தாண்டவருக்கு பெருமானே பொற்காசு வழங்கிய செய்தி மகிழ்ச்சியுடைய பெருமைக்கு உரியது.

கீர்த்தனங்கள்

முத்துத்தாண்டவர் கீர்த்தனைகளில் கிடைத்து அச்சிடப் பெற்றவை 60 ஆகும். அவற்றுள் காணப்படும் இராகங்கள் 25, தாளவகைகள் 7. இவற்றுள் மேளகர்த்தா இராகங்கள் குறைவு, சன்னிய இராகங்களே மிகுதி, கல்யாணி, ஆனந்த பைரவி, நாதமாக்கிரியை ஆகிய இராகங்களை மிகுதியாகப் பாடியுள்ளார். பழக்கமில்லாத இராகங்களை பரீஸ் (பரசு) கர்நாடக சாரங்கா, கௌளிபந்து, நாகவராளி (புன்னாகவராளியன்று) மங்கள கௌசிகை என்பன காணப்பெறுகின்றன. அபூர்வமாக இரண்டொரு கீர்த்தனங்களுக்கு மட்டுமே நான்கு சரணங்கள் மற்றவை மூன்று பிற்காலத்தில் சரணங்கள் மூன்று அமைக்க வேண்டும் என்பதற்கு முத்துத்தாண்டவரே தோற்றுவாயாக இருந்தார் என்பது இங்கு குறிக்கத்தக்கது.

முத்துத்தாண்டவரின் கீர்த்தனங்களின் சிறப்புத்தன்மைகள்

முத்துத்தாண்டவர் கீர்த்தனங்களில் ஒரு சிறப்புத்தன்மை இவருடைய பல்லவிகள் சொற்றொடராயிருப்பது, சொற்கள் குறைந்திருப்பதால் பாடகர் தம்முடைய கற்பனைத் திறனுக்கு ஏற்றபடி சுரவிந்நியாசம் செய்வதற்கும் தக்க இடங்களில் சங்கதி அமைப்பிற்கும் நிரவல் செய்வதற்கும், கலை விரிவாய் இடம் கொடுக்கின்றன. இராகத்தில் விரிக்க வேண்டிய இடங்கள் யாவை என்பதெல்லாம் இசைவாணர்களுக்கே தெரியவரும். சாகித்யம் அதற்கேற்றபடி அமைந்திருந்தால்தான் அது சிறப்புடைய சாகித்யம். இல்லையெனில் இரண்டுமே சிறப்படைய வாய்ப்பில்லை.

முத்துத்தாண்டவர் இசைத்தமிழில் சிறந்த மார்க்கதரிசி என்பது மேலே குறிப்பிட்ட செய்திகளில் புலனாகும். இசைப்பாடல்கள் யாவும் நடராசப் பெருமாளுக்கு என்றே எழுந்தவையாகும். அது மட்டுமன்றி, நடனத்துக்காக இவர் பாடிய பாடலும் நடராசப் பெருமாளுக்கு அர்ப்பனமானவை. இறைவனையே பிறவிப்பிணிக்கு மருந்தாகவும் உடற்பிணிக்கு மருந்தாகவும் கருதியவர். மாணிக்கவாசகரிடத்து மிக்க ஈடுபாடு கொண்டவர். பிற்காலத்தில் இவர் பாடல்களைத் தழுவி இராமலிங்க சுவாமிகள், தொட்டிக்கலை சுப்பிரமணிய முனிவர் போன்றோர் இசைப்பாடல்களைப் பாடினர் என்பது வரலாறு.

முத்துத்தாண்டவர் தனக்குப் பின்வந்த தியாகராஜரைப் போன்று வீதிகளில் கையில் தம்புரா வைத்துக்கொண்டு சென்று பாடி வந்திருப்பாரேயானால் இவருக்கும் ஒரு பக்தர் கூட்டம் இருந்திருக்கும். இவர் வீதிகளில் பாடாமல் பெருமாள் சந்நிதியில் மட்டுமே பாடியமையால் இவருக்கென்று ஒரு சீடர் கூட்டம் குழு சேரவில்லை. இருப்பினும் இவருடைய கீர்த்தனைகளைக் குப்பையா பிள்ளை என்பவர் முத்துத்தாண்டவர் காலத்திற்குப் பின்னர் நன்கு பாடிவந்தார். இவரின்

இசைப்புலமையால் 'சிதம்பரம் அமிர்தகவி குப்பையா பிள்ளை' என்று அனைவராலும் அழைக்கப்பெற்றார்.

குமாரசாமிக் கவிராயர் என்பவர் முத்துத்தாண்டவரின் மற்றொரு சீடராவார். முத்துத்தாண்டவரின் தொடர்பால் தன்னுடைய கீர்த்தனைகளைப் பெருமான் மீதே பாடியுள்ளார். இவர் வைத்தீசுவரன் கோயிலில் வாழ்ந்து இறைவனைப் போற்றிப் பாடினார். முத்துத்தாண்டவரின் உறவினரான மாயூரத்தம்மாள் என்பவர் மாயூரத்தில் வாழ்ந்து முதிய காலத்தில் சிவத் தொண்டிலே காலம் கழித்தவர். இவ்வாறு முத்துத்தாண்டவரின் வரலாறு அறியப்படுகிறது.

அருணாசலக் கவிராயர் கி.பி.(1711-1778)

இசைத்தமிழிலேயே எவ்வளவோ விசித்திரமான அமைப்புகளெல்லாம் உண்டு என்று நிரூபணம் செய்தவர் அருணாச்சலக் கவிராயர். சைவச் சமயாசிரியருள் ஒருவரும் சைவத் திருமுறைகளில் முதல் முதல் மூன்றைத் திருவாய் மலர்ந்தருளியவருமான பாலாறாவாயர் திருஞானசம்பந்த மூர்த்தியாவார். இவர் திருஅவதாரம் செய்தருளிய ஊர் சீர்காழி.

அருணாச்சலக் கவிராயர் சீர்காழி - ஆக்கூர் திருக்கண்டையூர் தில்லையாடி என்ற சாலையில் தில்லையாடி என்ற சிற்றூரில் கார்காத்த சைவ வேளாளர் குலத்தில் பிறந்தவர். பிறந்த ஆண்டு கி.பி.1711 சகம் 1634 இவருடைய பெற்றோர் நல்லதம்பிப் பிள்ளை, வள்ளியம்மை என்போர் இவர் இவர்களுக்கு நான்காவது பிள்ளையாவார்.

இளமையிலேயே தம் பெற்றோரை இழந்த அருணாசலக் கவிராயர் தன்னுடைய தமையன்மார் துணையோடு கற்றார். பின்பு சீர்காழி அருகில் உள்ள மாயூரத்தையடுத்த தர்ம்புரத்திற்குச் சென்று அங்கிருந்த சைவாதீனத்தைச் சேர்ந்த முனிவர்களிடமும் ஆதீன வித்துவானாயிருந்த அம்பலவாணக் கவிராயரிடம் சமயக் கல்வியும் பிறவும் பெற்றுவரலாயினார். வடமொழியும் அங்கே பயின்றார். தன்னுடைய பதினெட்டாம் அகவை வரையில் அங்கிருந்து சைவத்திருமுறைகளையும், சாத்திரங்களையும், வடமொழி ஆகமங்களையும் கற்றார். இவருடைய கல்வி அறிவையும் சமய ஒழுக்கத்தையும் சீலத்தையும் பிற அருங்குணங்களையும் கண்ட ஆதீனத் தலைவர் இவரைத் துறவு பூணச்செய்து தமக்குப்பின் ஆதீனத் தலைமையேற்க வேண்டும் என எண்ணம் கொண்டார். அதற்கு இணங்காத அருணாசலக் கவிராயர் துறவு பூண்பதில் தம் மனம் செல்லவில்லை என்றும் தாம் கற்ற தமிழ் நூல்களில் கூறப்பெற்ற தமிழர் வாழ்க்கை மரபை ஒட்டித் தாமும் இல்லறம் நடத்திய பிறகே துறவு பூண எண்ணக் கூடுமென்று கூறிவிட்டார். ஒரு வேளை இவர் துறவு மேற்கொண்டிருப்பாரேயானால் தமிழிசைக்கு ஒரு சுரமே

குறைந்திருக்கும் என்று கூறலாம். அந்தளவுக்கு இசையறிவு மிக்கவராய் இருந்தார்.

கவிராயர் தர்மபுரத்திலிருந்து நீங்கிப் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் தமிழ்ப்படிப்பதிலேயே கழித்து முப்பதாம் ஆண்டில் மணம் செய்து கொண்டார். இவருடைய புலமையை அறிந்த பலர் இவரைக் கண்டு புராண பிரசங்கம் செய்வித்தார்கள். கம்பராமாயணத்தை உன்னிப் படித்த இவர் தமிழ்நாடெங்கும் நடைபெற்று வந்த கூத்துக்கும் நாடகத்துக்கும் ஏற்ற முறையிலே இராம சரிதத்தை இசைப்பாட்டாக அமைக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் கொண்டார். இதன் விளைவாக இராம சரித்திரத்தை கீர்த்தனையாகப் பாட ஆரம்பித்தார். கதைப்போக்கினைப் பொறுத்த வரையில் கம்பருடைய இராமாயண அமைப்பையே பின்பற்றினார். இவ்வாறு பாடிய பாடல்களை ஒரு நூலாகத் தொகுத்தார். கம்பர் தன் இராமாயணத்தை திருவரங்கத்தில் அரங்கேற்றினார் என்ற கதை வழங்கி வந்தபடியால் கவிராயரும் தம் நாடகத்தை திருவரங்கத்திலே அரங்கேற்ற வேண்டும் என்ற எண்ணம் கொண்டார். இதற்காக அங்கே சென்றார். ஆனால் கோயில் அடியவர்களான வைணவர்கள் அதற்கு இசையவில்லை. பெருமாள் எங்களுக்கு உத்தரவு கொடுத்தால் அரங்கேற்றத்துக்கு சம்மதிப்போம் என்று சொல்லிவிட்டார்கள். அதனைக் கேட்டு வருந்திய கவிராயர் தனியிடத்தில் இருந்து திருவரங்க நாதரைப் பற்றிப் பாடித்துதித்தார். தமிழ்நாட்டில் ஏறத்தாழ 1940ஆம் ஆண்டையொட்டி இக்கீர்த்தனை சபையிலே பாடாத இசைவான ஒருவரும் இலர் என்று கூறலாம். இப்பாடல் திருவரங்க நாதரைப் பற்றியது என்றாலும் உள்ளிருக்கும் கருத்து இராமரைப் பற்றியதாகும்.

வைணவர்களின் கனவில் திருவரங்கநாதர் தோன்றி பாடலை அரங்கேற்றம் செய்யக்கட்டளை இட்டார். கோயிலில் கவிராயருக்கு தக்க மரியாதை செய்து சிறப்புச் செய்தனர். இவ்வரங்கேற்றம் நடந்த போது அவருக்கு வயது 60 (கி.பி. 1772).

அருணாசலக் கவிராயரின் நூல்கள்

பாமர மக்களும் பார்த்து, கேட்டு அனுபவிப்பதற்கு என்று எழுதப்பெற்ற முதல் நூல் இராமநாயகர் கீர்த்தனையாகும். இதன் இயல்புகள் சிலவற்றை இங்கே குறிப்பிடுதல் இன்றியமையாததாகும். முதலாவது இது ஒரு கீர்த்தனை நூல். இதனுள் 'இசைப்பகுதிகள் 258 தரு என்ற கீர்த்தனம் 197. திபதை 60. திபதை என்பது இரண்டு கண்ணிகளால் ஆன இசைப்பாட்டு தோடையும் என்பது கடவுள் வணக்கமாகச் சொல்வது. நான்கடி கொண்ட ஒருவகை விருத்தப்பாட்டு. இதன் இறுதியில் சய சய என்ற கோஷம் உண்டு. இத்தோடையத்தில் ஆறு தனிப்பாடல்கள் உள்ளன. இவற்றுள் முறையே விநாயகர், சரசுவதி, ஆழ்வார், பதின்மர், மணவாள

மாமுனிகள், அனுமன், கருடன், சேனையர்கோன் ஆகியோர் வேதாந்த தேசிகர். பாஷ்யகாரரான் இராமானுசர், பஞ்சாயுதங்கள் இவற்றுக்கு வணக்கம் சொல்கிறார்'56. இவ்வாறாக இவர் படைப்புகள் அமையப்பெற்றன. இதனுள் அமைந்த மொத்த விருத்தங்கள் 268, கொச்சம் 6, வெண்பா 2, கலித்துறை 1. இந்நூல் ஆசிரியர் நாற்பது இராகங்களைப் பயன்படுத்தி இருக்கிறார். அவற்றுள் அசாவேரி, கல்யாணி, தோடி, மத்யமாவதி, மோகனம் ஆகியவை 15 முதல் 20 தடவைகள் வரை வருகின்றன. ஆனந்த பைரவி, சங்கராபரணம், செளராஷ்ட்டிரம், புன்னாகவராளி, பைரவி என்பவை 11, 13 தடவைகள் மற்றவை பத்துக்கும் குறைவானவை. கமாஸ், காபி, சயிந்தவி, நாட்டக்குறிஞ்சி, நாட்டை, பரசு, பிலகிரி, மங்களகௌசிகம், ஸ்ரீராகங்களில் ஒவ்வொரு பாடலாலே இவற்றுள் துவஜாவந்தி, மங்களகௌசிகம் சயிந்தவி போன்றவை உயர்சிற்றப்பானவைகளாகும். அருணாசலக் கவிராயர் தன்னுடைய 146 பாடல்களில் ஆதி தாளத்தையும் 78 பாடல்களில் அட தாளத்தையும் அமைத்துள்ளார். இவ்வாறு தன்னுடைய இராமநாம கீர்த்தனை நூலை படைத்துள்ளார்.

மேலும் இவர் இராமாயண ஓரடிக் கீர்த்தனை, தலபுராணம், அனுமான் பிள்ளைத்தமிழ் அசோமுகி, நாழி அந்தாதி, காழிப்பள்ளு, காழிக்கலம்பகம், காழிக்கோவை, தியாகேசர்வண்ணம், கவிகொண்ட பஞ்சலட்சுமி என்ற சீட்டுக்கவி ஆகிய நூல்களைப் படைத்துள்ளார். இவற்றுள் அசோகமுகி, காழிப்பள்ளு, காழிக்கலம்பகம், காழிக்கோவை, தியாகேசர், வண்ணம் ஆகிய நூல்கள் கிடைக்கப்பெறவில்லை.

தமிழ் இசை வளர்ச்சிக்கு வித்திட்டவர்களுள் தலையாய பங்கு கொண்டவர் அருணாசலக் கவிராயர். தமிழில் இசைநாடகமாக பெரிய நூல் செய்தவர் இவரே. இவருக்கு முன் இத்தகைய நூலெதுவும் எந்த முயற்சியும் இருந்ததற்கான சான்றுகள் கிடைக்கப்பெறவில்லை. இவ்வாறு இசைத்தமிழ் வளர்ச்சிக்கும் மேன்மைக்கும் புதுமைக்கும் காரணமாக இருந்த பெருமை அருணாசலக் கவிராயரைச் சாரும்.

மாரிமுத்தாப்பிள்ளை(1712-1787)

சிதம்பரத்திற்கு அருகிலுள்ள தில்லை விடங்கள் என்ற சிற்றூரில் சைவ வேளாளர் மரபில் தெய்வபெருமாள் பிள்ளை என்பவர் புதல்வராக இவர் கி.பி. 1712இல் பிறந்தார். சிவகங்கநாத தேசிகர் என்பவரிடம் தமிழ்க் கல்வியும் சமயக் கல்வியும் பெற்று தக்க குருவிடம் சமயதீக்கையும் செய்து கொண்டார். தில்லை நடராசப் பெருமாள் மீது மிக்க அன்புடையவராய் ஒழுகி வந்த நாளில் இவருடைய மூத்த புதல்வருக்குச் சித்த சுவாதீனம் இல்லாமல் போக, அது காரணமாக இவர் பெரிதும் கவலையுற்றார்.

நடராசப் பெருமாள் கனவில் தோன்றி 'நம்மீது நீ பாடல் பாடினால் உன் கவலை தீரும்' என்று கட்டளையிட்டதாகக் கண்டார். விழித்தெழுந்த புதல்வர் இறைவனின் கருணையை வியந்து அன்று முதல் அவனைப் பாடுவதையே தம் கடமையாகக் கொண்டார். இவ்வாறு அவர் பாடிய பிரபந்தங்கள் புலியூர் வெண்பா, சிதம்பரரசர் விறலிவிடுதாது, தில்லைப்பள்ளி, வண்ணம், வேறு பல பதிகங்கள் முதலியன. இவர் பாடிய புலியூர் வெண்பா என்ற நூல் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்துக்குப் பட்டப்படிப்புக்கான தமிழ்ப்பாடங்களுள் ஒன்றாக இருந்து வந்தது.

இளமையிலேயே இவருக்குச் சிறப்பான இசையறிவு நிரம்பியிருந்தது. மேலும் தம்மோடு சமவயதுடையப் பெரும் புகழ் பெற்றிருந்த சீகாழி அருணாசலக் கவிராயரைக் கண்டும் கேட்டும் அவரோடு பழகியும் மிக்கப் பயன்பெற்றார். சிதம்பரத்தில் வாழ்ந்த வேறுபல இசை வாணர்களிடமும் தொடர்பு கொண்டு முற்கூறிய முத்துத் தாண்டவருக்குப் பின் வந்த குப்பையா பிள்ளை பரம்பரையினர் தில்லையில் வாழ்ந்தபோது அவர்களிடமும் பழகித் தம்முடைய இசைப்புலமையை வளர்த்துத் தாமும் அழகிய முறையிலே இசைபாடும் திறமையை அடைந்தார். நடராசப் பெருமாள் மீது அளவற்ற கீர்த்தனங்களும் பதிகங்களும் பாடினார்.

பிறகு இவர் பல திருத்தலங்களுக்குச் சென்று ஆங்காங்கு சிற்சில பிரபந்தங்களை இயற்றினார். வட தில்லைவாயில் கொடியிடையம்மன் மீது பஞ்சரத்தினமொன்று பாடினார். தமது சொந்த ஊர் தொடர்பாக பல பதிகங்கள், குறவஞ்சி நொண்டி நாடகம் முதலியவையும் இயற்றினார். எழுபத்தைந்து ஆண்டுகள் வாழ்ந்திருந்து (சகம் - 1709) கி.பி.1787ல் இறைவனடி சேர்ந்தார்.

மாரிமுத்தாபிள்ளையின் கீர்த்தனங்கள்

இப்புலவர் பெருமான் பாடிய கீர்த்தனங்கள் சில நூறு என்பார்கள். ஆனால் இவற்றிலே இன்று கிடைப்பன 25 கீர்த்தனைகள் மட்டுமே. சுமார் 150 ஆண்டுகளுக்கு முன் முத்துத்தாண்டவர் கீர்த்தனத்தை முன்னரே அச்சிட்டார். கீர்த்தனங்களில் இருபத்தைந்தையும் அவற்றோடு சேர்த்து அச்சிட்டமையாலே தான் அவை குறைவான அளவாவது இன்று கிடைக்கின்றன, கீர்த்தனங்களை அச்சிட்டவர்களுடைய நோக்கம் அக்காலத்துப் பாடிய சங்கீத வித்துவான்களுக்கு இத்தமிழ்க் கீர்த்தனங்கள் பாடக் கையில் நூல்வடிவில் கிடைக்க வேண்டும் என்பது ஒன்றுதான் இங்கு முக்கியமாக அறிய வேண்டியது அக்காலத்தில் (அச்சிட்ட காலத்தில்) தியாகையர் கீர்த்தனங்களோ மற்ற எவருடைய கீர்த்தனைகளோ தமிழ்நாட்டில் பாடப்பெறவில்லை என்பதாகும். முத்துத்தாண்டவர்

கீர்த்தனங்களையும் மாரிமுத்தாபிள்ளை கீர்த்தனங்களையும் ஒருசேரப் பதிப்பித்ததனால் இந்த நோக்கம் விளக்கமாகிறது.

இவர் பாடிய கீர்த்தனங்கள் 25. இவை 17 இராகங்களில் அமைக்கப்பெற்றுள்ளன. ஆனந்த பைரவி, செளராஷ்டிரம், தேவகாந்தாரி, மத்யமாவதி, மோகனம், ஆரபி, பைரவி, புன்னாகவராளி ஆகியவற்றுக்கு இரண்டு கீர்த்தனங்கள் வீதமும், பூர்விகல்யாணி, பியாகடை, செஞ்சுருட்டி, எதுகுல காம்போதி, சாவேரி, காம்போதி, தோடி, சுருட்டி, கேதாரகௌளம் ஆகியவற்றுக்கு ஒவ்வொன்று வீதமும் அமைக்கப்பெற்றுள்ளன. ஐந்து தாளங்கள், அவையாவன, திரிபுடை, ரூபகம் ஒவ்வொரு கீர்த்தனமும், சாடி, ஏகதாளம் மூன்று வீதமும் ஆதிதாளத்திற்கு பதினேழு கீர்த்தனங்களும் அமைந்துள்ளன. இவருடைய கீர்த்தனங்களில் சில சிறப்புற இன்றுவரை இசைக்கச்சேரிகளிலும் பரத நாட்டியத்திற்கும் பயன்பெற்று வருவதைக் காணமுடிகிறது. இவற்றிலே மிகவும் சிறப்புடை கீர்த்தனை.

இராகம் : எதுகுலகாம்போதி தாளம் : ஆதி

பல்லவி : காலைத் தூக்கி நின்றாடும் தெய்வமே - எனைக்
கைதூக்கியாள் தெய்வமே (ஒரு - காலை)

அனுபல்லவி : வேலைத் தூக்கும் தெய்வமே
தன்னைப் பெற்ற தெய்வமே

மின்னும் புகழ்சேர் தில்லைப்

பொன்னம்பலத்திலொரு (காலை)

சரணம் : 1. செங்கையில் மான் தூக்கிச்

சிவந்த மழுவும் தூக்கி

அங்கத்திலொரு பெண்ண

அனுதினமும் தூக்கி

கங்கையைத் திங்களாகக்

கதித்த சடையில் தூக்கி

இங்கும் அங்குமாய்த் தேடி

இருவர் கண்டறியாத (காலை)

2. நந்தி மத்தளம் தூக்க

நாரதர் யாழ் தூக்க

தொந்தமென் றயன் தாளம்

சுதியொடு தூக்கச்

சிந்தை மகிழ்ந்து வானேர்

சென்னிறமேற் கரந் தூக்க

முற்றும் வலியுடை

முயலகன் உனைத்தூக்க (காலை)

மாரிமுத்தாபிள்ளையின் நூல்கள்

தில்லை நடராசர் கோயில் தொடர்பான கீர்த்தனங்களும் பதங்களும் மட்டுமல்லாது பல நூல்களையும் இவர் படைத்துள்ளார் என்று சொல்லப்பெறுகிறது. அவை முற்றிய புலியூர் வெண்பா (புலியூர் என்பது சிதம்பரம்) சிதம்பரேசுவர் விறலிவிடுதூது, தில்லைப்பள்ளி, சித்திரக்கவிகள், சிங்கார வேலவர் பதிகம் என்பனவாகும். இவர் பிறந்த ஊராகிய தில்லை விடங்கன் ஐயனார் நொண்டி நாடகம், வருணபுரி ஆதிமூலனேசர் குறவஞ்சி (வருணாபுரி – தில்லைவிடங்கன்) வருணாபுரிப்பள்ளி, நொண்டி நாடகம், விடங்கேசர் பதிகம், தனிப்பாடல்கள், அநீதிநாடகம் முதலியன. இவை தம்மிடத்தில் இருப்பதாக இவருடைய மரபில் வந்த வேலுச்சாமிப்பிள்ளை சர்வதாமு ஆண்டில் (1888) எழுதினார். வேறு பல நூல்களும் இவர் செய்திருத்தலும் கூடும் இவற்றுள் இன்று கீர்த்தனங்கள் 25ம் புலியூர் வெண்பா, தில்லை விடங்கன் பற்றிய இரு தோத்திரப் பாடல்களும் கிடைத்துள்ளன. ஏனைய பற்றியசெய்திகள் கிடைக்கப்பெறவில்லை.

கருநாடக இசை வளர்த்தவர்கள்

கருநாடக இசையின் முன்னோடி எனக் கருதப்பெறும் புரந்தரதாசர் இன்று சுமார் 500 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் வாழ்ந்தவர். இவருக்கு அடுத்ததாக இந்தக் கருநாடக சங்கீதத்தைப் பாகுபடுத்தி அதனைப்பற்றி ஒரு நூல் இயற்றியவர் தஞ்சாவூரை ஆண்ட இரகுநாத நாயக்கர் என்னும் அரசன் என்றும் தெரிய வருகிறது. இரகுநாத நாயக்கரும் ஏறத்தாழ புரந்தரதாசருடைய காலத்தவராக இருக்கிறார். இதே காலகட்டத்தில்

இதற்குச் சற்று முன்னும் பின்னும் “தஞ்சாவூர் சமஸ்தானத்தில் தான் இந்தக் கருநாடக சங்கீதம் உருப்படியாக்கப்பட்டிருக்கிறது”¹. அக்காலத்தைச் சார்ந்த பல்வேறு இசையறிஞர்கள் எழுதிய நூல்களின் கைப்பிரதிகள் இன்றும் தஞ்சாவூர் அரண்மனை சரசுவதி மகால் நூலகத்தில் காணப்படுகிறது.

கருநாடக சங்கீதம் என்ற பெயர் ஏறத்தாழ 500 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால்பிறந்தது என்றாலும் இதற்கு இப்போதுள்ள உருவத்தை உண்டாக்கிக் கொடுத்த பெருமை தியாகராச சுவாமிகள், சியாமா சாஸ்திரிகள், முத்துச்சாமி தீட்சிதர் ஆகியோரையே சாரும். இவர்களைச் சங்கீத மும்மூர்த்திகள் என்று இசையறிஞர்கள் போற்றுகின்றனர். இம்மூவரும் தமிழ்நாட்டில் அக்காலத் தஞ்சை மாவட்டத்தில் பிறந்தவர்கள் ஆவர். தமிழ்நாட்டிலேயே வாழ்ந்தவர்கள் என்பதையும் நினைவில் கொள்ள வேண்டும். இன்று உலகத்திலுள்ள சங்கீத முறைகளிலும் மிகவும் உயர்ந்த முறையென்று பாராட்டப்பெறுவது கருநாடக சங்கீத முறை என்பது சங்கீத ஆராய்ச்சியாளர்களின் கருத்தாகும். உலகிலுள்ள எல்லாச் சங்கீத சங்கதிகளையும் கருநாடக சங்கீதத்தின் ஞானத்தால் வெகு சுலபமாகப் பாடிவிடலாம் என்பதும் இசையறிஞர்களின் கருத்தாகும்.”கருநாடக சங்கீத முறையை இவ்வளவு உயர்ந்த நிலைக்குக் கொண்டு வந்த இந்த மூவருமே தங்கள் சொந்த சக்தியினாலும் பக்தியினாலும் மனோ தர்மத்தினாலும் இந்தக் கலையிற் புகுத்திய புதுப்புது ஞானமெல்லாம் தமிழிற்கும் தமிழ்நாட்டிற்கும் வெளியில் இருந்து வந்துவிட்டதல்ல. அந்த ஞானம் முழுதும் தமிழ் மண்ணில் இருந்து தோன்றி, தமிழ் வழக்குடன் வாழ்ந்து, தமிழ் மக்களால் பாராட்டப்பட்டுத் தமிழ் வள்ளல்களால் ஆதரிக்கப்பட்டு வளர்ந்ததுதான்”² இவர்கள் விட்டுப்போன கருநாடக சங்கீதம் இவர்கள் காலத்தில் இருந்ததை விட இப்போது சிறப்படைந்து விளங்குகிறது. அதற்குக் காரணம் அந்தக் கலையை விருத்தி செய்கின்ற வித்வான்களும், இரசிகர்களும் அபிமானிகளும் ஆதரிக்கும் பிரபுக்களும் தான். இவர்கள் எல்லாரும் தமிழர்களே. இந்த மூன்று பேரிடத்திலும் இசைப்பாடம் கேட்டுக் கொண்ட மாணவர்கள் பெரும்பாலும் தமிழர்களே. தமிழ்நாட்டில் பிறந்து வளர்ந்து வாழ்ந்தவர்கள். அவர்களில் பெரும்பாலோர் தமிழ் மொழியைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டவர்கள்.

தியாகராஜ சுவாமிகள்(1767-1847)

தியாகராஜ சுவாமிகள் தமிழ்நாட்டில் பண்டையச் சோழருடைய தலைநகரங்களுள் ஒன்றான திருவாரூரில் 1767 மே 4ஆம் நாள் பிறந்தார். பிறந்தது ஒரு தெலுங்குப் பிராமணக் குடும்பம். தந்தை இராமப்பிரம்மம், தாய் சீதம்மா (சர்வஜித் சித்திரை 25) “பல ஆண்டுகளுக்கு முன் இவர்கள் ஆந்திராவில் கர்நூல் ஜில்லாவிலுள்ள காகர்லா என்ற ஊரிலிருந்து இங்கு

வந்து குடியேறியவர்கள். இதனால் இவர்கள் குடும்பப்பெயர் காகர்லா என்றே அமைந்தது”³ என்று வரலாறு கூறுகிறது.

தாய்மொழியான தெலுங்கோடு சமற்கிருதம், மராத்தி, இந்தி ஆகிய மொழிகளைக் கற்றிருந்தார். “இவர் நாள்தோறும் ஐயாறப்பர் கோவிலுக்குச் சென்று ஆறு காலமும் அங்கு நாகசுர இசையைக் கேட்டுவந்தார்”⁴ நாகசுரக்காரர்களே இன்று வரை இசையைக் காத்து வந்தவர்கள். வேறு சங்கீத வித்வான்கள் இல்லை. தேவாரப் பண்ணிசையாகிய பழந்தமிழ் இசை. முகம்மதியர் காலத்தில் அழிந்து போகாது மேளகாரர்களே காப்பாற்றி வந்திருக்கிறார்கள். அதுவேதான் தமிழிசை. அதுவேதான் கருநாடக இசை. அதையே தியாகையர் கற்றார்.

மேலும் இவருடைய தந்தையார் சொண்டி வேங்கடராமையா என்ற வீணை வித்துவானிடம் இசை பயிலச்செய்தார். பயின்றது அதிகக் காலமல்ல, சில மாதங்களே ஆகும். அவர் இவருக்கு இசை நுட்பங்களைப் பயிற்றவில்லை. இந்த இசைப்பயிற்சியோடு இராமனை வழிபட்டு வந்த பயனால் இவருக்கு இசை ஞானம் ஏற்பட்டது. மேலும் மேளக்காரரே இவருக்கு இசைஞானம் வரக்காரணமாய் இருந்தார்.

தியாகையரின் வரலாறு எழுதினோர் யாரும் அவர் தமிழ் கற்றார், தமிழ் பேசினார் என்று சொல்லவில்லை. தியாகையர் தம் வீட்டு வாசற்படியைத் தாண்டி அடி எடுத்து வைத்தால் தமிழில் தான் பேச வேண்டும் வேறு வழியில்லை, தம் குடும்பத்தார் தவிர ஏனையோர் அனைவரும் தமிழ் பேசியவர்கள். அவரோடு பேசியவர்கள் அனைவரும் தாய், தந்தை, தமையன்மார் என்போரை விளக்கிப் பார்த்தால் எல்லோரும் தமிழரே. தியாகையரும் நன்கு தமிழ் அறிந்தவர், ஆனால் அவர் தம் தாய்மொழியில் தான் எல்லாக் கீர்த்தனைகளும் பாடினர் இது இயற்கை. இறைவனிடம் பேசும் எவரும் தம் தாய்மொழியில் பேசுவார்களையன்றி கற்ற வேறு மொழியில் பேசமாட்டார்கள். தியாகையரும் இந்த முறையில் தான் தாய்மொழியான தெலுங்கில் இறைவனைத் துதிப்பதாகிய தம் கீர்த்தனைகளைப் பாடியிருந்தார். தமிழில் ஒரு கீர்த்தனை கூடப் பாடாதவராக இருந்துள்ளார். கணக்கில்லாத கீர்த்தனைகள் செய்திருக்கிறார். இசையைக் குறித்த கீர்த்தனைகளை மட்டும் “தெலுங்கிலும் கம்பராமாயத்திலும் வல்லவரான ஒருவர் நுணுகி ஆராய்ந்ததால் வால்மீகியில் இல்லாத கம்பராமாயணக் கருத்துக்கள் அந்த இராம கீர்த்தனைகளில் அமைந்திருப்பது தெரியவந்தது. இவர் எந்த அளவுக்குத் தமிழ் பயின்றவர் என்பதையும் புலப்படுத்தியது”⁵ இவருடைய மாபெரும் புகழைக் கேட்ட தஞ்சை மன்னர் அரண்மனைக்கு அழைத்துப் பாடச் சொல்ல இவர் தான் இறைவனைத் தவிர யாரையும் பாடமாட்டேன்

என்ற இலட்சியத்தோடு இருந்தார். இதனால் மன்னரே நேரடியாகத் திருவையாறு வந்து இசையைக் கேட்டுச் சென்றார்.

பல்லவி : சம்போ மகாதேவ சங்கர கிரிஜாரமண (சம்போ)

அனுபல்லவி : சம்போ மகாதேவ சரணாகத ஜனரட்சக

அம்போருகலோசன பாதம்புஜ பக்திம் தேவஹி

(சம்போ)

சரணம் : பரமதயாகர ம்ருகரதரஹர கங்கா தரதரணீ

தரபூவிண த்யாகராஜ வரஹ்ருதய நிவேச

ஸ_ரப்ருந்த க்ரீடமணி வர நிராஜித பதகோ

புரவால சுந்தரேச கிரீச பராத்தபர பவஹர (சம்போ)

பொருள் : சம்புவே மகா தேவனே, சங்கரனே, மலைமகள் ரமணனே, சரண்புகுந்தோரைக் காப்பவனே, பரமதயை செய்பவனே, மாணேந்தியவனே, தியாகராஜனின் இதயத்தில் வசிப்பவனே, கங்கையைத் தரித்தவனே, பிரளயகாலத்தில் உலகை ஒடுக்கியவனே, (ஹர) பூமியைத் தாங்கும் ஆதிசேடனைப் புஷ்ணமாகக் கொண்டவனே, உனது திருவடியில் வணங்கும் தேவர்கள் கிரீட இரத்தினங்கள் தீபாராதனை போல் ஒலி தருகின்றன. கோபுர சேத்திரம் என்றும் ஊரில் வீற்றிருக்கும் சுந்தரேசனே, கயிலைவாசனே, அனைத்துக்கும் மேலானவனே, பிறப்பை ஒழிப்பவனே எனப்பாடியுள்ளார். மேலும் இவருடைய கீர்த்தனைகளைப் பொறுத்தவரையில் ஏதாவது ஓரிடத்தில் தன்னுடைய பெயரை இணைத்துப் பாடும் பழக்கம் கொண்டவர்.

தியாகையரை சுந்தர முதலியார் என்பவர் ஆதரித்து வந்தார். இவருடைய பாட்டினைக் கேட்டு இராமபிரான் வந்து தரிசனம் தந்தார் என்று வரலாறு கூறுகிறது. தியாகையர் திருவையாற்றைச் சுற்றியுள்ள கிராமங்களுக்குச் சென்று பிச்சையெடுத்து உணவுண்டார். மேலும் இவருக்கு இரண்டு மனைவிகள், எனினும் நேர் வாரிசுகள் இல்லாததால் சந்ததித் தொடர்பு இல்லாமற் போயிற்று.

தியாகையர் பாடும் போதும், பிச்சையெடுக்கும் போதும் தம்புராவையே பயன்படுத்தினார். “கீர்த்தனைகளைப் பாடும்போது சங்கீத சங்கதிகளைப் பாடலில் கலந்து பாடுவதை இவர்தான் முதன்முதலில் கற்றுக்கொடுத்தாகச் சொல்லப்படுகிறது. இவர் செய்த சாகித்யங்களும் அதற்குத் தக்கவாறு செய்யப்பட்டிருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது”⁶ தியாகையர் சங்கீதமே தம் உயிராக வாழ்ந்தவர். இவர் 10,000க்கும்

அதிகமான கீர்த்தனைகளைப் பாடியுள்ளார். எனினும் சைவ சமயத்தைச் சார்ந்தவரான இவர் வைணவக் கடவுள் இராமரைப் பாடியதால் இவருடைய உறவினர்கள் கீர்த்தனைகளை எரித்துவிட்டார்கள் என்று வரலாறு கூறுகிறது.

பஞ்சரத்தினக் கீர்த்தனங்கள்

தியாகராசரால் செய்யப்பெற்ற பஞ்சரத்தினக் கீர்த்தனைகள் தியாகராசர் இசை விழாவில் பாடப்பெற்று வருகின்றன. இதனைக்குழுப்பாடலாக இப்போது பாடுகிறார்கள். கருநாடக இசை கற்றுக்கொள்பவர்களின் உச்சகட்ட காலப் பயிற்சியில் இது சொல்லிக்கொடுக்கப்பெறுகிறது. இவர் பாடி கிடைத்த 700 கீர்த்தனங்களில் இவை ஐந்தும் உயர் சிறப்பு வாய்ந்தன. கணராகப் பஞ்சகம் என்று அழைக்கப்பெறுகிறது. நாட்டை கௌளை, ஆரபி, வராளி, ஸ்ரீராகம் ஆகிய ராகங்கள் கொண்டு பாடப்பெற்றுள்ளன.

தியாகராஜர் காலத்தில் தமிழிசையின் இருட்டடிப்பு

மிகவும் சிறப்பாக “தேவாரப் பண்களைப் பாடிக் கொண்டிருந்த நாகசுரக்காரர் மேளக்காரர் இடமிருந்து தியாகராசபக்தர்கள் சங்கீதத்தைப் பறித்துவிட்டார்கள்” காலத்தின் புதிய கோலத்தினால் அவர்களுக்குத் திண்டாட்டம் ஒன்றிரண்டு தலைமுறையில் அவர்கள் பண்களை மறந்து தெலுங்கு காட்டிய இராகங்களைப் பாடத் தலைப்பட்டார்கள். இதனால் முதலில் மேளக்காரருக்குத் தாழ்வு ஏற்பட்டது. பண்ணிசை மறையத் தொடங்கிற்று எந்தப் பண்ணைக் கொண்டு மதங்களும், சாரங்க தேவரும் தம் வடமொழி இசை இலக்கண நூல் செய்தார்களோ அந்தப் பண்கள் மறையத் தொடங்கின.

இசை என்பது வேற்றுநாட்டிலிருந்து தமிழுக்கு வந்தது என்று சொல்லத் தலைப்பட்டனர். இசையின் பிறப்பிடம் காசுமீர் நாடு, மராத்திநாடு, தமிழ்நாடு அல்ல எனச் சொல்லும் நிலைக்குத் தமிழ் இசை தள்ளப்பட்டது. இக்கருத்தினைச் சொல்லியவர்கள் மற்ற மாநிலத்தைச் சார்ந்தவர்கள் அல்ல தமிழரே ஆவர்.

இசையென்பது வெறும் சுரக் கோவையாகிவிட்டது. பாவம் வேண்டாம், ஈடுபாடு வேண்டாம், தாய்மொழியில் சங்கீதம் இல்லாமல் பாவம் பிறக்க வழி இல்லை. சங்கீதம் ஒரு வாய்ப்பாடு அளவே என்று கருதும் நிலை உண்டாயிற்று. தமிழ் இசைக்குத் தக்க மொழியன்று, தெலுங்கு தான் ஏற்ற மொழி என்ற நிலை உருவாயிற்று.

தியாகராஜர் தன்னுடைய கீர்த்தனங்கள் தாய்மொழியின் தெலுங்கில் பாடினார். “தியாகைருக்குத் தாய்மொழி தெலுங்கு. எனவே தமிழ் பேசும்

மேளக்காரரிடம் இருந்து திருவாரூரில் தான் கற்ற தமிழினுடைய (அவருக்குத் தமிழ் தெரியாமல் இருந்திருக்கவே முடியாது) தெலுங்கு மொழியான கீர்த்தனை (சீரைப் பாடுவது கீர்த்தி அல்லது கீர்த்தனை அதுவருகில் கீர்த்தனையாகும். நாமும் மூலம் தெரியாமல் விழிப்போம்) பாடினார். அவர் தெலுங்கில் பாடியதை ஓரளவு நம்மால் ஏற்றுக்கொள்ள முடிகிறது”⁸ அதே கீர்த்தனைகளைத் தமிழில் பாடியிருந்தால் தமிழிசை இயக்கம் என்ற பெயர் வழக்கில் இருந்திருக்காது. அவ்வாறு அவர் பாடியிருந்தாலும் இவ்வளவு சிறப்படையச் செய்திருக்க மாட்டார்கள்.

இன்று இசை என்பது பணம் வசதி படைத்த ஆதிக்கம் படைத்தவர்களுக்கே உரிய சொத்து என்ற நிலைக்கு தள்ளப்பட்டுள்ளது. சாமான்யன் இசையைக் கற்றுக் கொள்வது கடினமாகிவிட்டது. மேலும் தியாகராசர் விழாவில் தமிழில் பாடியதன் காரணமாகத் தீட்டுக்கழித்து தண்ணீர்விட்டு இடத்தைக் கழுவிச் சுத்தம் செய்யும் அளவுக்குத் தமிழ் மொழியின் நிலை தாழ்த்தப்பட்டுள்ளது.

சியாமா சாஸ்திரி (1762-1827)

தியாகராசருக்கு அடுத்தபடியாகக் கர்நாடக சங்கீதத்துக்கு ஆதிக்கம் கொடுத்திருப்பவர் சியாமா சாஸ்திரிகள் ஆவார். இவர் 20.04.1762ல் திருவாரூரில் பிறந்தார். இவருடைய முன்னோர்கள் அனேகத் தலைமுறைகளுக்கு முன்னால் விஜயநகரத்திலிருந்து தமிழ்நாட்டிற்குக் குடியேறியவர்கள், விஜயநகர சமஸ்தானம் குலைந்து போனபின் கொள்ளைக் கூட்டத்திற்குப் பயந்து செஞ்சிக்கு ஓடிவந்து அங்கிருந்து உடையார்பாளையத்தில் ஜமீன்தாருடைய ஆதரவில் சிலகாலம் வசித்து, அதன் பிறகு கும்பகோணத்துக்குப் அருகிலிருக்கும் அணக்குடியில் இருந்த சாமிநாதபிள்ளை என்ற சீமானுடைய ஆதரவில் அங்கு சிலகாலம் இருந்து இராஜா துளசாஜி காலத்தில் தஞ்சைக்கு வந்தவர்கள். அந்த அரசனுடைய ஆதரவில் திருவாரூரில் வாழ்ந்தார்கள். சியாமா சாஸ்திரியும் தியாகராசர் பிறந்த திருவாரூரில் பிறந்தவராவார். அவருடைய தந்தையின் பெயர் வேங்கடாத்ரி ஐயர், சியாமா சாஸ்திரிக்கு பெற்றோர் இட்ட பெயர் வேங்கட சுப்பிரமணியம், பின் சியாமா கிருஷ்ணன் என்று வழங்கப்பெற்றது. வடமொழியிலும் தெலுங்கிலும் நல்ல பண்டித்தியம் பெற்றிருந்தார். இவருக்குச் சங்கீதம் கற்றுக்கொடுத்தவர் சங்கீத சுவாமி என்பவராவார். சியாமா சாஸ்திரியின் சாகித்தியங்கள் வடமொழியிலும் தெலுங்கிலும் செய்யப்பெற்றவை. இவருக்குத் தாய்மொழி தெலுங்கு, இலக்கியத்திற்காகவும் கலைக்காகவும் பாடிய பெருமை இவரைச் சாரும்.

தஞ்சை துளசாசி மன்னன் தஞ்சை மேலவீதியில் காமாட்சி அம்மன் சிலையை பிரதிட்டை செய்து கோயில் கட்டிக்கொடுத்தான். மேலும் 32 வேலி நிலம் அளித்தான். கோயிலின் பின் புறமுள்ள பார்ப்பனச்சேரியில்

(அக்ரகாரம்) இவர்களுடைய மரபினர் இன்றும் வாழ்கிறார்கள். இவர் இசை மட்டுமல்லாது சோதிடத்திலும் வல்லவராகத் திகழ்ந்தவர் தம் மனைவி இறந்தபோது தாம் ஐந்தாம் நாள் உயிரை விடுவதாகச் சொல்லி அவ்வாரே 06.02.1827ல் காலமானார்.

சியாமா சாஸ்திரியின் பாடல்கள் பெரும்பாலும் காமாட்சியம்மனைப் பற்றியே அமைந்திருந்தன. மேலும் அக்கோயிலில் இவரும் அர்ச்சகராகப் பணியாற்றினார். திருவானைக்கா திரு அய்யாறு, மதுரை மீனாட்சி ஆகிய தெய்வங்களின் மீதும் இவர் பாடல்கள் பாடியுள்ளார். மீனாட்சி மீது பாடிய நவரத்தன மாலிகா என்ற ஒன்பது பாடல்கள் மிகவும் சிறப்பு வாய்ந்தவை. இவருடைய புதல்வர் சுப்பராய் சாஸ்திரியும் இவரிடம் மாணாக்கராய் இருந்து இசை கற்றுக்கொண்டார்.

சியாமா சாஸ்திரிகள் போல் எத்தனையோ இசைவாணர்கள் இருந்திருக்கிறார்கள். “வித்துவான்களுக்குப் ‘பிரம்மா, விஷ்ணு, உருத்ரன்’ என்ற மும்மூர்த்திகள் இருப்பது போலவே சங்கீதத்திலும் மூன்றைக் கற்பிக்க வேண்டும் என்று ஓர் ஆசை, அதன் பயனாகவே இவரையும், தியாகையர், தீட்சிதரோடு சேர்ந்து மும்மூர்த்திகள் என்று சொல்லும் வழக்கம் மிகச் சமீபகாலத்தில் ஏற்பட்டது”⁹ மற்ற இருவரும் இவரைவிட ஆண்டில் இளையவர்கள். சியாமா சாஸ்திரிகள் ஒரு சில தமிழ்க் கீர்த்தனைகளும் பாடியுள்ளார் என்பது வரவேற்புக்குரியது.

இராகம் : பரசு தாளம் : சாப்பு
 பல்லவி : சந்தமும் என்னை ரட்சிப்பாய (சந்தமும்)
 அனுபல்லவி : உற்றார் பாதார விந்தத்தை வந்திப்பேன்
 அனுதினம் சிந்திப்பேன் (சந்தமும்)
 சரணம் : ஸாரஸாட்சி என்மன விசாரத்தைத் தீர்க்க
 மிகவும் பாரமா- உன்
 கடைக்கண் பாரம்மா (சந்தமும்)

பொப்பிலி சேகவய்யா என்பவர் இவரை இசைப்போர்க்கு அழைக்க தேவியை வணக்கி ‘தேவி ப்ரோவ சமயமிதே’ என்ற பாடலை சிந்தாமணி ராகத்தில் பாடி அவரை வெற்றி கொண்டார்.

இவருடைய கீர்த்தனங்களில் சங்கீதமும் சாகித்யமும் இலயமும் நன்றாய் இணைந்துள்ளன. கருநாடக சங்கீதத்துக்கு இவர் உருவாகிய ஸ்வரசதிகளே மிகவும் சிறப்பு வாய்ந்தவை. கச்சேரி என்ற பாணியை இவரே உருவாக்கினார். இவருடைய சங்கீதத் திறனைக் கூறுகையில்

‘மராத்திய மன்னன் இவருடைய இசையாற்றலைக் காணவிரும்பிய போது, இவர் தம்மை கருங்கல் சுவற்றுக்குள் தம் தம்பூராவுடன் வைத்து மூடச்செய்து பத்து நாட்கள் உள்ளே ஆனந்தமாக அன்னந் தண்ணீர் இல்லாமல் பாடிக்கொண்டு இருந்தார். மன்னர் பத்துநாள் கழித்துத் திறந்தபோது பூரண சுரத்தோடு பாடிக்கொண்டே காட்சியளித்தார். இசையின் ஆற்றலை நிரூபித்தார் என்று ஒரு கதையும் வழங்கப்பெறுகிறது’.

முத்துச்சாமி தீட்சிதர் (1775-1835)

சங்கீத மும்மூர்த்திகளில் வயதால் இளையவரான முத்துச்சாமி தீட்சிதர் திருவாரூரில் பிராமண குலத்தில் பிறந்தவர். தந்தையார் இராமசாமி தீட்சிதர், தாயார் சுப்புலெட்சுமி அம்மாள். இவரும் இவருடைய முன்னோர்களும் தமிழ் நாட்டுப் பிராமணர்கள் தியாகராசருடைய முன்னோர்களைப் போல வடக்கிலிருந்து வந்து தமிழ்நாட்டிலிருந்து குடியேறியவர்கள் அல்ல.

முத்துச்சாமி தீட்சிதரின் தந்தையார் ஓர் இசைவித்துவான் ஆவார். வீணை வாசிப்பதில் வல்லவர். சங்கீத மனோதர்மம் நிறைந்தவர். இவர் “ஹம்சத்வணி என்ற இராகத்தைக் கற்பனை செய்தார்”¹⁰ தஞ்சையின் சமஸ்தான சங்கீத வித்வானாக இருந்த வேங்கடமகி என்பவரிடம் வித்தை கற்றுக்கொண்டார். தஞ்சை சமஸ்தான ஆதரவுடன் வாழ்ந்தார். இவரை மணலி முத்துக்கிருஷ்ண முதலியாரும் அவருடைய மகன் சின்னையா முதலியாரும் ஆதரித்தனர். மேலும் இவர்கள் பல வடமொழி, தமிழ்ப் புலவர்களையும் பல இசைக் கலைஞர்களையும் ஆதரித்துக் கல்வியையும் கலையையும் வளர்த்தார்கள். இதே மணலி முதலியார் குடும்பத்தவர்கள் தான் அதிசயிக்கத்தகுந்த ‘கவிதைச் சித்திரமும் சங்கீத சம்பத்துமாகிய ராமநாடகம் பாடிய அருணாசலக்கவிராயரக்குக் கனகாபிஷேகம் செய்து புகழ்பெற்றவர்கள், “கனகாபிஷேகம் என்பது ஒருவரை ஒரு தங்கத்தட்டின் மீது உட்கார வைத்து வேறொரு தங்கக் கிண்ணத்திலுள்ள தங்க நாணயங்களை அவர் தலையின் மீது பெய்து அந்தத்தட்டு கிண்ணம், நாணயங்கள் எல்லாவற்றையும் அவருக்கே பரிசாகக் கொடுத்து மற்ற மரியாதையும் செய்கிற ஒரு பகிரங்கமான சடங்கு”¹¹ இதுபோல முதலியார் குடும்பம் முத்துச்சாமி தீட்சிதரின் தந்தைராமசாமி தீட்சிதருக்கும் கனகாபிஷேகம் செய்து வைத்தார்கள். தஞ்சையில் கல்வியும் சங்கீதமும் கற்றுக்கொண்ட முத்துச்சாமி தீட்சிதர் சிதம்பர யோகி என்றும் பெரியவருடன் காசிக்குச் சென்று ஐந்து ஆண்டுகள் தங்கி வடமொழி நூல்களில் தேர்ச்சி பெற்றார். திருத்தணிக்குச் சென்று முருகக் கடவுளின் அருள் பெற்றார். இதன் பின்தான் சாகித்யங்களைச் செய்தார் என்றும் கூறப்பெறுகிறது. இவர் இயற்றிய கீர்த்தனங்களைத் தமிழ்நாட்டின் பல்வேறு இடங்களில் பாடிப்பரவச் செய்தவர்கள் இவருடைய சகோதரர்கள் ஆவர்.பிறகு எட்டயபுரம் ஜமீன்தாரால் மிகவும்

ஆதரிக்கப்பெற்று அங்கே தங்கிவிட்டார்கள். முத்துச்சாமி தீட்சிதருக்கு திருவாரூர் குளிக்கரை வைத்தியலிங்க முதலியார் கனாபிஷேகம் செய்து வைத்தார். எட்டையபுரத்து ஜமீன்தாரின் அழைப்பை ஏற்று அங்கு சென்று வாழலானார் மன்மத ஆண்டு ஐப்பசி மாதம் காலமானார். 'தீட்சிதர் தம் கீர்த்தனங்கள் அமைப்பில் பெருமதி தேவாரத்திலிருந்து கற்றார் என்று தேவார இசைவாணர் கூறினார்கள். "வடமொழியில் தொடக்க எதுகை என்பது இல்லை. இது தமிழுக்கு தான் உண்டு. பிற்காலத்தில் பல சாகித்திய கர்த்தங்கள் பிற பாணிகளைத் தழுவி அடியின் இறுதியில் எதுகையை அமைத்துக் கொண்ட போதிலும் தமிழ் யாப்பு முறையின்படி தவறாது தொடக்க எதுகையும் அமைத்திருக்கிறார்கள்"¹² தமிழ் யாப்பு மரபை ஒட்டியே தனது கீர்த்தனங்களை தீட்சிதர் படைத்திருப்பதால் சுவையைப் பெருக்குவதாக உள்ளது.

ஹதம்சத்வணி : இராகம் ஆதி : தாளம்

பல்லவி :வாதாபி கணபதிம் பஜே... ஹம்

வாரணரஸ்யம் வரப்ரதம் ஸ்ரீ (வாதாபி)

அனுபல்லவி :பூதாதி ஸம் ஸேவிதம் சரணம்

பூத பௌதிண ப்ரபஞ்ச பரணம்

இவர் 300க்கு மேற்பட்ட கீர்த்தனைகளைச் செய்துள்ளார் என்று இசைவாணர்கள் கூறுகின்றனர். படித்தவர் மட்டுமே புரிந்து பாடும்படியாக சமற்கிருத கீர்த்தனைகளை மட்டும் பாடியுள்ளார்.

திருவாரூரில் ஒரு குருகுலம் அமைத்து இசைப்பயிற்சி அளித்தாரென்று கூறப்பெறுகிறது. அந்தக் காலகட்டத்தில் வாழ்ந்த நர்த்தகியாகிய திருவாரூர்க் கமலம் இவரிடம் பயிற்சி பெற்றார். இவர் கோயிலில் நடனமிடுவதற்கென்றே தீட்சிதர் இதுவரை தாம் மேற்கொண்டிருந்த சமற்கிருதமே பாடுவதென்ற நியதியை விட்டு இரண்டு அபிநயப் பாடல்களைத் தெலுங்கில் செய்து கொடுத்தாராம். இவர் தத்துவார்த்தம் உள்ளடக்கிய பாடல்களைக் கடின நடையில் படித்தவர்கள் மட்டுமே அனுபவித்துப் பாராட்டக்கூடிய சமற்கிருத மொழியில் பாடினார்.

தீட்சிதரின் கிருதிகளின் சிறப்பு என்னவென்றால் இராகத்தின் முழு வடிவம் பிற இசைவாணர் அனைவரும் தங்கள் கீர்த்தனைகளில் அந்தந்த இராகத்தின் ஒரே அம்சம் அல்லது சில அம்சங்களை மட்டும் அமைத்துப் பாடியிருக்க, இவர் தம் கிருதி ஒவ்வொன்றிலும் அந்தந்த இராகத்தின் முழுத் தோற்றத்தையும் வெளிப்படுத்திப் பாடியிருக்கிறார். மேலும் இவருடைய

சிறப்புகளில் முக்கியமான ஒன்று வடமொழியில் இவருக்கு இணையான சாகித்ய கர்த்தா இல்லை என்பதாகும். இவர் செய்த கமலாம்பிகா நவாவரணக் கீர்த்தனைகள், திருத்தணிக் கீர்த்தனைகள் வெகு சிறப்பு வாய்ந்த இசைத் தொகுப்புகளாகும்.

கருநாடக இசை வளர்ந்த விதம்பற்றிய மதிப்பீடு

பல்வேறு அரசுகளின் மாற்றத்தாலும் பிறதேசத்தவர்களின் வருகையாலும் புதுப்புது மாற்றங்கள் உருவாயின. தியாகராசர் காலந்தொட்டு தமிழ்நாட்டிலுள்ள நாகசுரம், வீணை, பிடில், புல்லாங்குழல், தவில், மிருதங்கம், கடவாத்தியம், கஞ்சிரா, முகர்சில், ஒத்து ஊதுகின்ற நட்டுவருங்கூட எல்லாம் தெலுங்கு வடமொழிப் பாட்டுக்கே உரியவர்கள் ஆனார்கள். சுரங்களையும், தாளங்களையும் பழகிய அவர்கள் சங்கீதமென்றால் தெலுங்கு முதலான தமிழல்லாத மொழிதான் என்ற நிலைக்குள்ளாயினர். மற்ற வாத்தியங்கள் எப்படியானாலும் நாகசுரம் என்பது தமிழகத்துக்கே உரியது.

தியாகராசர், சியாமா சாஸ்திரிகள், முத்துச்சாமி தீட்சிதர் ஆகிய மூவரும் தமிழில் கீர்த்தனைகளைச் செய்யாமல் போனது அவர்களின் குறையன்று, தியாகராசருக்கும் சியாமா சாஸ்திரிக்கும் தாய் மொழி தெலுங்கு, முத்துச்சாமி தீட்சிதர் வேதாந்த விசாரணைக்காக வடமொழி விரும்பிக் கற்றவர். இவர்கள் மூவரும் தமிழ்மொழிக்குக் கேடு செய்ய வேண்டும் என்று பிறமொழி இலக்கியம் செய்யவில்லை. இவர்களையும் இவர்களைப் போன்ற பல 'பிறமொழிப் புலவர்களையும் பாடகர்களையும் ஆதரித்த தமிழ் வள்ளல்களும், ராஜாக்களும் ஜமீன்தார்களும் மடாதிபதிகளும் கலையின் மயக்கத்தால் மொழியைப் பற்றிய சிந்தனையே இல்லாமல் எல்லா மொழிகளுக்கும் ஆதரவு காட்டினார்கள். அன்றியும் "சங்க காலத்திலிருந்து கிடைத்திருக்கிற இலக்கியங்கள், சிற்பங்கள், சிலைகள் முதலியன ஆதாரங்களைக் கொண்டு தமிழ் மக்களின் சரித்திரத்தையும், நாகரிகத்தையும் தமிழ்மொழி வளர்ந்திருக்கின்ற மாதிரிகளையும் கவனித்துப் பார்த்தால் புதுப்புது அறிவையும், கலைகளையும் எந்தக் காலத்திலும் வரவேற்கும் இயல்புடைய தமிழன் பிறமொழிகளின் மேல் துவேஷம் காட்டியதில்லை என்பது புலனாகும்"¹³ மேலும் தமிழ் நாட்டுச் சங்கீதத்தில் அன்னிய மொழிகள் அதிகமாகப் புகுந்து தமிழில் பாடுவது கெட்டுப் போன காலம் தமிழ்நாட்டின் சைவ சமயக் குரவர்களும் வைணவ ஆழ்வார்களும் பரவிச் செய்துவிட்டுப் போன பக்திமார்க்கத்தைப் பின்பற்றி பொதுமக்கள் பசனைக் கூடங்களையும், தேவார திருவாசகத் திருவாய்மொழிப் பாடசாலைகளையும் ஏற்படுத்தி ஞான மார்க்கங்களை அதிகமாக நாடினர். ஆதலால் வடமொழியிலும் தென்மொழியிலும் ஒரே கருத்துக்கள் உள்ள உயர்ந்த எண்ணங்கள் மக்கள் சமூகத்தில் நிலவியது. அதனினும் மனிதனுக்கு மனிதன், தேசத்துக்கு

தேசம், மொழிக்கு மொழி, மதத்திற்கு மதம், சாதிக்கு சாதி வழக்கமாக உள்ள பண்பாட்டுக் கூறுகளை மறந்திருக்கப் பிரச்சாரம் நடந்த காலம், ராஜாக்களும் ஜமீன்தாரர்களும் தமிழ்மொழியையும் தமிழ் மரபின் பழக்க வழக்கங்களையும் காப்பதற்கு என்றே உண்டான திருவாவடுதுறை, தருமபுரம் முதலான ஆதீனங்களும் பிறமொழிக்கும் பிற கலைகளுக்கும் ஆதரவு செய்தது தமிழர்களின் உயர்ந்த குணமாகும்.

இப்படிப்பட்ட காரணங்களால் தமிழ்நாட்டுச் சங்கீதத்தில் தெலுங்கும், வடமொழியும் ஆதிக்கம் பெற்றுவிட்டன. இருந்தாலும் இந்தக் கருநாடக சங்கீதம் தெலுங்கிலோ, வடமொழியிலோ இருந்து வந்ததல்ல. தியாகராஜர் தெலுங்கு தேசத்திலிருந்து கருநாடக தேசத்திற்கு வந்தவரல்ல. மூன்று தலைமுறைக்கு முன்னால் அவருடைய முன்னோர்கள் தமிழ் நாட்டுக்கு வந்தவர்கள் அவருடைய முன்னோர்களும் சங்கீதப் பழக்கம் உடையவர்கள் அல்ல, சியாமா சாஸ்திரிகளும் அவ்வாறுதான், அவருடைய முன்னோர்களும் பல தலைமுறைக்கு முன்னால் தெலுங்கு நாட்டிலிருந்து தமிழ்நாட்டில் குடியேறியவர்கள், அவருடைய முன்னோர்கள் சங்கீதப் பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர்கள் அல்ல, என்பது மட்டும் அல்ல. சங்கீதத்தை வெறுத்தவர்கள், அவருடைய தந்தை சங்கீதம் கற்றுக் கொள்வதை இழிவாக எண்ணினார். 'சியாமா சாஸ்திரி சிறு பிராயத்திலே வெகு இனிமையாகப் பாடுவார். கொஞ்சம் சங்கீதப் பயிற்சியும் வந்த பிற்பாடு ஒருநாள் அவருடைய குல தெய்வமாகிய காமாட்சி சந்நிதானத்தில் வெகு இனிமையாய் பாடிக்கொண்டிருந்தார். அப்போது அங்கே வந்திருந்த ஒரு பக்தர் சிறு பையன் பாடுகின்ற அழகைப் பார்த்து மனமுருகி சாமா சாஸ்திரியை மெச்சித் தன்னுடன் கூட்டிக்கொண்டு போய் ஒரு பட்டு, சால்வையை வாங்கிப் பையனுக்குப் பரிசளித்தார். அந்தச் சால்வையை பெரும் மகிழ்ச்சியாகச் சாத்திக்கொண்டு சாமாசாஸ்திரி தன்னுடைய தாய்மாமனின் காலில் விழுந்து வழங்கினான். புதுச்சால்வையைப் பார்த்து ஏதென்று விசாரித்து அறிந்து கோபம் கொண்டார். பாட்டுப்பாடி கண்டவரிடத்திலெல்லாம் பரிசு வாங்கவா போய்விட்டாய் என்று கடிந்து சியாமா சாஸ்திரியின் சங்கீத பாட நூல்கள், குறிப்பேடுகளைக் கிழித்தெறிந்தார். வெளியில் சென்று திரும்பிய தந்தையிடம் நடந்ததையெல்லாம் சொல்லி மாமன் நோட்டுக்களைக் கிழித்து விட்டதற்கு அழுதார். தந்தை, "சாமா உனக்கெதுக்கு இந்தச் சங்கீதம்? சங்கீதம் கற்றுக்கொள்வது பிராமணனுக்குத் தகாத காரியம். அதைவிட்டு சாஸ்திரங்களைப்படி"¹⁴ என்றார். எனினும் கலைஞனுடைய உணர்ச்சிகள் இப்படிப்பட்ட கட்டளைகளுக்குக் கட்டுப்பட்டது இல்லை. சாமா சாஸ்திரி சங்கீத சாஸ்திரி ஆனார். இருப்பினும் சாமா சாஸ்திரிகள் சங்கீதமும் தெலுங்கு தேசத்திலிருந்தோ, முன்னோர்களிடமிருந்தோ வந்தது அல்ல அல்லது அவர் கற்ற வடமொழியில் இருந்தும் வந்ததல்ல.

முத்துச்சாமி தீட்சிதர் தமிழ்நாட்டுப் பிராமணர், அவர் வடமொழி கற்றுக்கொள்வதற்காகக் காசிக்குப் போன போது அங்கிருந்து இந்தக் கருநாடக சங்கீதத்தைக் கொண்டு வந்திருக்க இயலாது. காசியில் அவர் கற்றது ஹிந்துஸ்தானி சங்கீதம்தான். இரண்டு சங்கீத மரபுக்கும் எவ்வித தொடர்பும் கிடையாது.

கருநாடக சங்கீதம் வடநாட்டிலும் இல்லை வடநாட்டிலிருந்து வந்த மொழிகளிலும் இல்லை. தெலுங்கிலும் இல்லை. கன்னடத்திலும், மலையாள தேசத்திலிருந்தும் உருவாகியிருக்க முடியாது. ஏனெனில் இன்றும் கூட ஆந்திராவிலும் கர்நாடகத்திலும் இந்தக் கர்நாடக சங்கீதம் குறைவுதான். மலையாள மொழித் தொடர்பு கர்நாடக சங்கீதத்துக்கு கிடையாது. தெலுங்கும் கன்னடமும் தமிழ் மொழியிலிருந்து உண்டானவை. தெலுங்கைக் காட்டிலும் கன்னடம் தமிழுக்கு அதிகத் தொடர்புடையது

கர்நாடக சங்கீதம் தமிழ் நாட்டு எல்லைக்குள் மட்டுமே வளரக்காரணம் என்னவென்றால் தமிழ் நாட்டின் எல்லை என்பது சிலப்பதிகாரத்தில் இளங்கோவடிகள் சொல்லுகின்றபடி வடவேங்கடமலை வட எல்லையாகவும், குமரிக்கடல் தெற்கெல்லையாகவும், மற்ற இரண்டு பக்கங்களும் கடலளவும் சொல்லப்பெறுகின்ற தமிழ்நாடு. இந்த எல்லைக்குள் இப்போது தெலுங்கு கன்னடம் மலையாளம் வழங்கி வருகின்ற பகுதிகளும் சாரும். ஆனால் கர்நாட சங்கீதம் இப்போது முழுவதும் தமிழே வழங்கி வரும் தமிழ் மாகாணங்களில் தான் அதிகமாகச் சிறப்படைந்து வருகின்றது. அதிலும் குறிப்பாகப் பழைய சோழ நாடாகிய தஞ்சாவூரையும் அதன் எல்லைகளை ஒட்டிய பகுதிகளிலும் இது இன்றளவும் அதிகமாகக் காணப்பெறுகிறது.

இப்போது தெலுங்குப் பாட்டிலும், வடமொழிப் பாட்டிலும், கன்னடப் பாட்டிலும் புகுந்து கொண்டிருக்கிற சங்கீதம் தமிழ் மொழிக்குப் புறம்பான கர்நாடக சங்கீதமாகிவிட்டது. சுமார் 400 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர்தான் கர்நாடக சங்கீதம் என்ற பெயர் தோன்றியது. கடந்த 100 ஆண்டுகளுக்குள் தமிழர்களாலேயே வளர்க்கப்பெற்றிருக்கிற இந்தக் கருநாடக சங்கீதம் தமிழ்மொழிக்குச் சொந்தமில்லாதது என்று வைத்துக்கொண்டாலும் 1800 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் இளங்கோவடிகள் காவியத்தில் எழுதியதும், சுமார் 1100 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் வெகு விரிவாக அடியார்க்கு நல்லார் தம் உரையில் எழுதியிருக்கிறதுமான சங்கீதம் எல்லாம் எங்கு சென்றுவிட்டது என்பது ஆய்வுக்குரியது.

இளங்கோவடிகள் காலத்துக்கு முன்னாலிருந்து நெடுங்காலமாக தமிழருக்குக் கோயில் கட்டுதல், திருப்பணிகள் செய்யும் விருப்பம் அளவின்றி இருந்துள்ளது. தமிழ்நாட்டில் அக்காலத்தில் இருந்த

கோயில்களை எண்ண முடியாது. இந்தக் கோயில்கள்தான் தமிழருடைய கலைகளெல்லாம் கூடும் இடம். சிற்பம், சித்திரம், நாட்டியம், வாய்ப்பாட்டு நாகசுரம் முதலிய பல வாத்தியங்கள் எல்லாம் இந்த ஆலங்களில்தான் அழகு பெறும் என்பதனை இன்றும் காணப்பெறும் சிற்பங்கள் வாயிலாக அறியமுடிகிறது. தமிழ்நாட்டின் கோயில்களில் சங்கீதத்துக்கு என்று ஒரு சிறப்பிடம் உண்டு. நாட்டியமும், நாகசுரமும் கோவில் பூசை விதிகளில் இன்றியமையாத உறுப்புகள், நாட்டியமும் அதற்குப் பக்கவாத்தியங்களான சின்ன மேளம், நாகசுரம், ஒத்து ஊதுதல், பெரிய மேளம் ஆகியன கோயில் கட்டளைக் காலங்களுக்குக் கட்டாயமானவை. ஒவ்வொரு கோயிலிலும் இந்த இரண்டு மேளங்களுக்கும் தனித்தனியான மானியங்களும், மரியாதைகளும் மரபாக அளிக்கப்பெற்றன. நாட்டியப் பெண்களும் (தமிழர்களுக்குள் ஆண்கள் நாட்டியம் ஆடுவதில்லை) அதற்குப் பக்கப்பாட்டுப் பாடுகின்றவர்களும், நாட்டியத்துக்குப் பக்க மேளமுமாகிய சின்ன மேளக்காரர்களும், நாகசுரக்காரர்களும், தவில் காரர்களும், ஒத்து ஊதுகின்றவரும் தாளக்காரரும் ஒரு குறைமல்லாமல் வாழக்கூடிய எல்லா வசதிகளும் கோயிலிலிருந்தே அவர்களுக்குக் கிடைத்தன. அவர்கள் கோயிலைவிட்டு வெளி இடங்களில் தொழில் செய்து பிழைக்க வேண்டிய அவசியமே இல்லாதபடி அவ்வளவு சிறப்புடன் அவர்களுடைய கலைகள் காக்கப்பட்டு வந்தன.

உலகத்தில் மிகச்சிறந்த நாட்டியத்தையும், நாட்டியப் பாடல்களையும், சங்கீதத்தையும் கோயில்கள் வழங்கிக் கொடுத்திருக்கின்றன. நாட்டியமும் பாட்டும் மேள வகைகளும் அவற்றுடன் தொடர்புடைய மற்ற இசைக்கருவிகளின் ஞானமும் பரம்பரை பரம்பரையாக நட்டுவர்களின் குடும்பங்களிலேயே இருந்து வந்திருக்கின்றன. எவ்விதக் கவலையுமற்று இசைக் கலையையும், நாட்டியக் கலையையும் வளர்த்துக் காப்பதே வேலையாக இருந்த இலட்சக்கணக்கான இந்த நட்டுவக் குடும்பங்களில் தொடர்ச்சி விடாமல் இருந்து வந்த சங்கீத ஞானம் எல்லாம் இந்தக் கருநாடக சங்கீதம் தமிழ்நாட்டுக்கு வந்த போது தமிழரை விட்டு மறைந்ததா என எண்ணத் தோன்றுகிறது.

எழுநூறு ஆண்டுகளாகத் தமிழகத்தில் தெய்வ பக்திப் பாடல்கள் விரைவாகப் பரவி இருக்கின்றன. தேவாரம், திருவாசகம், திவ்வியப் பிரபந்தம் முதலான தமிழ்ப் பாட்டுக்கள் பண்ணோடு பாடப்பெற்று வந்திருக்கின்றன. ஒவ்வொரு பாட்டிற்கும் இந்தப் பண் (தாளம்) பாணி என்றும் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கப்பெற்று வந்திருக்கின்றது. தேவாரம் எட்டுப் பிரதிகளிலும் பிற்காலத்திலும் அச்சடிக்கப்பெற்ற பழைய அச்சுநூல்களிலும் இந்த இராக தாளங்களுக்குத் தனித் தமிழ்ப்பெயர்கள் குறிக்கப்பெற்றுள்ளன.

மேற்கூறிய செய்திகளின் அடிப்படையில் கருநாடக சங்கீதம் என்ற பெயருடன் தமிழ்நாட்டில் மட்டும் இருந்து வருகின்ற சங்கீதம் என்பதும் எங்கிருந்து வந்தது என்பதும் எளிதில் விளங்கும். பிறமொழிப் பாட்டுக்களில் பிரகாசிக்காத இந்த கருநாடக சங்கீதம் தமிழ்நாட்டில் மட்டுமே இவ்வளவு செழிப்புடன் வளர்ந்தது. அதற்குக் காரணம் “தமிழ்நாட்டில் சங்க காலத்திலிருந்து பாண்டிய, சேர, சோழ மன்னர்களாற் பாதுகாக்கப்பட்டு தமிழ்நாட்டுக் கோயில்களில் தெய்வத்துடன் சேர்த்துக் கும்பிடப்பட்டு, நாட்டியக்காரனின் பாட்டிலும் மேளக்காரனின் வீட்டிலும், குலதெய்வமாகக் கொண்டாடப்பட்டு, தேவாரத் திருவாய்மொழிப் பாசுரங்களில் பயன்பெற்று என்றுமுள தென் தமிழில் இருந்து கொண்டேயிருந்த இசைக்கலைதான். இளங்கோவடிகள் இலக்கியத்திலும் அடியார்க்கு நல்லாரின் உரையிலும் சொல்லப்பட்ட அதே இசைக்கலைதான், காலத்துக்கேற்றபடி மாறுதல்களை அடைந்து புதுப்புதுக் கலைவாணருடைய மனோ தர்மங்கள் கலந்து கருநாடக சங்கீதமாக இப்போது காதில் விழுகிறது”¹⁵ இந்த இசைக்கலை வேறு எந்த நாட்டிலும், வேறு எந்த மொழியிலும் இருந்து வந்ததில்லை என்பது இதன் மூலம் புலப்படும், தமிழ்நாட்டு இசைக்கலையிலிருந்தே ராக தாளங்களின் பழைய பெயர்கள் மாறிவிட்டதைப் போல தமிழ்நாட்டு இசைக்கலை கருநாடக சங்கீதம் என்று பெயர் மாறிவிட்டதே அல்லாமல் வேறொன்றும் இல்லை. தனித்தமிழ் நாட்டுத் தலைநகரமாக இருந்த மதுரையை ஹாலாஸ்ய ஷேத்திரம் என்று சொல்லிவிட்டதனால் வடநாட்டு நகரமாகிவிடாது. அல்லது மதுரையைக்கட்டினவர்கள் வடமொழிக்காரர்கள் என்றும் ஆகிவிடாது பல ஊர்களில் பழைய தமிழ்ப்பெயர்கள் அடியோடு மறைந்து முற்றிலும் பிறமொழிப் பெயராகிவிட்டதைப் பல இடங்களில் காணமுடிகிறது. அது மட்டுமின்றி சில நூற்றாண்டு முதற்கொண்டு இன்றளவும் பிறமொழிப் பெயர்கள் தமிழ்நாட்டில் வைத்துக்கொள்வது ஒருவகை நாகரீகமாகவும் ஏற்பட்டுள்ளது. அதுபோல தமிழர்கள் பிறமொழிப் பெயர்களைப் பலவிதத்திலும் பயன்படுத்துகின்றனர். கமலம் என்று தம் வீட்டுக் குழந்தைக்குப் பெயர் வைப்பதை அழகாக எண்ணுகிறார்கள்;. அதே பெயரைத் “தாமரை” என்று வைத்துக்கொள்ள விரும்புவதில்லை. ஊர்களின் பெயரும் மனிதர்களின் பெயரும், உண்டிகளின் பெயரும் மட்டுமல்ல நல்ல படைப்பாளிகள் கூடத் தமிழிலே இயற்றிய தங்கள் நூலுக்கு வடமொழிப் பெயர்களை வைத்திருக்கிறார்கள். இப்படிப் பெயரிட்டிருப்பதை அடியார்க்கு நல்லார் சிலப்பதிகாரத்திற்ச் செய்திருக்கிற உரையிலேயே காணமுடிகிறது. அவர் மேற்கோள் காட்டுகின்ற நூல்களின் மூலம் தமிழில்தான் இருக்கிறது. ஆனால் நூலின் பெயர் மட்டும் வடமொழிப் பெயராக இருக்கின்றது. இது யாருடைய குற்றமும் இல்லை காலத்தின் கோளாறு. முன்பெல்லாம் தமிழ்மொழிக்குப் பதிலாக வடமொழிப் பெயர்களை வைத்தார்கள். தற்போது அந்நிலைமாறி ஆங்கிலப் பெயர்களை வைக்கின்றார்கள்.

தங்களுடைய தாய்தந்தை சூட்டிய பெயர் வடமொழியாக இருந்ததால் அதனை மாற்றித் தனித்தமிழ்ப்பெயராக மாற்றிக் கொண்டார்கள். அதற்குப் பிரச்சாரங்களும் செய்தார்கள். இதற்குச் சான்றாக ஒருவரைக் கூற வேண்டியது இன்றியமையாததாகும். தனது பெயரான சூரியநாராயண சாஸ்திரி என்பதனை மறைமலையடிகள் என்று மொழிபெயர்த்துத் தனித்தமிழ் இயக்கத்தினை நடத்தினார் மறைமலையடிகள் அவர்கள்.

பிறமொழிக் காரர்களுடனும், பிறமொழி இலக்கியங்களுடனும் பழகியதனால் தடுக்க முடியாதபடி தானாகவே மாறிவிட்டதாகக் கொஞ்சமும், வெறும் பிறமொழி மோகத்தால் வடமொழிப் பெயர்கள் தமிழ் மொழிப் பெயர்களை மறைத்தும் அமைந்துவிட்டன. ஆகவே தமிழ்நாட்டு இசைக்கலையில் இருந்த பல தமிழ்ப் பெயர்கள் மாறி மறைந்துவிட்டன. தமிழகத்தின் பெரும் பகுதியையும், ஒருசிலர் கருநாடக தேசம் என்று சொன்னார்கள். அது சரித்திரப் புத்தகத்திலும் பூகோள புத்தகத்திலும் பாடமாக வந்துவிட்டது. தமிழ்நாட்டைக் கருநாடக தேசம் என்கிறார்கள். தமிழ்நாட்டுச் சங்கீதத்தை கருநாடக சங்கீதம் என்றார்கள். இன்றுள்ளவர்களும் மற்றவற்றையெல்லாம் மறந்து கருநாடக சங்கீதம் என்ற பெயரை மட்டும் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டுள்ளனர்.

சேர, சோழ, பாண்டிய மன்னர்கள் பாதுகாத்த கலைதான் இந்த இசைக்கலை, பிற்காலத்தில் தஞ்சாவூரைச் சுற்றிலுமே விருத்தியடைந்திருக்க காரணம் 'சேர, சோழ, பாண்டிய மன்னர்கள் மறைந்து போன பிறகு அரசர்களுடைய ஆதரவில்லாமல், தவித்த கலைகளெல்லாம் தமிழ்நாட்டின் கடைசி அங்கமாயிருந்த தஞ்சாவூர் மாகாணத்தில் அடைக்கலம் புகுந்தன. "பிற்காலத்தில் தஞ்சாவூரை ஆண்ட மகாராஷ்டிர மன்னர்களும் சிறந்த கலா ரசிகர்களாக இருந்ததனால் தமிழ்நாட்டிலிருந்த அற்புதமான சங்கீத ஞானத்தைப் பொன்னே போல் போற்றினார்கள். அந்த மராட்டிய மன்னர்களில் சிலர் நல்ல சங்கீத வித்துவான்களாக இருந்திருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய தாய்மொழி ஆகிய மராத்தி பாஷைக்கு வடமொழி மிகவும் சம்மந்தப்பட்ட பாடியானதால் அவர்கள் தமிழ்ப் பாட்டைக் காட்டிலும் வடமொழிப் பாட்டுக்களைத்தான் அதிகமாய் ரசிக்க முடிந்தது"¹⁶ அதனால் அவர்கள் காலத்தில் வடமொழி சாதித்தியங்கள் அதிகப்பட்டதும் அவர்களுடைய குற்றமல்ல. வாய்ப்பாட்டில் அவர்கள் வடமொழியில் விரும்பினாலும் இசைக்கருவிகளையெல்லாம் அவர்கள் காலத்துக்கு முன்னால் தமிழ்நாட்டில் இருந்தபடியேதான் அவர்கள் ஆதரித்திருக்கிறார்கள். இன்றைக்கும் தமிழருடைய இசைக்கருவிகளையெல்லாம், தஞ்சாவூர் மாகாணத்தின் எல்லைக்குள்ள்தான் செய்து கொடுக்கிறார்கள். அந்தக் கருவிகளைச் செய்யும் தொழிலாளர்கள் குடும்பங்களுக்கெல்லாம்

தஞ்சாவூர், மகாராஷ்டிரா மன்னர்கள் தனித்தனியே ஏராளமான மானியங்கள் கொடுத்திருப்பதைத் தஞ்சாவூர் பழைய அரண்மனையில் இப்போதுள்ள நூலகத்தில் உள்ள நூல்களில் இருந்து அறியமுடிகிறது. இசைக்கலைக்கு மட்டுமல்லாமல் எல்லாக்கலைகளுக்கும் அவர்கள் அளவற்ற ஆதரவு தந்திருக்கிறார்கள்.

முன்வந்த இசைவாணர் இசைப்பயிற்சி பற்றிய மதிப்பீடு

‘மீன் குஞ்சுக்கு நீந்தக் கற்றுக்கொடுக்க வேண்டியதில்லை’. ‘குலவிச்சைக் கல்லாமல் பாகம்படும்’ என்கிற முதுமொழிகளுக்கு ஏற்ப முத்துத்தாண்டவர் முதற்கொண்ட தமிழ் இசைவாணர்கள் யாரும் யாரிடமும் இசை கற்றார்கள் என்கிற வினா தொக்கி நிற்கிறது. இருப்பினும் தம்முடைய பரம்பரை காரணமாக குடும்பங்களில் பாடும் சூழ்நிலையில் வளர்ந்ததால் பழகியிருப்பர்.

அருணாசலக்கவிராயர், மாரிமுத்தாப்பிள்ளை, வேங்கட சுப்பையர் ஆகிய மூவரும் முத்துத்தாண்டவர் போல் அல்லாது தாமே முயன்று கற்றபெருமையினை உடையவர்கள். இவர்கள் வசித்த இடங்களில் தெலுங்கு மொழி வாசனைக்குக் கூட இருந்ததில்லை. இன்றைக்கு “இசை உலகில் கொண்டாடப்பெறுகின்ற புரந்தரதாசர் பெயரைத் தமிழகம் அறிய இவர்களுக்குப் பின் ஒன்றறை நூற்றாண்டு காலம் ஆகியது. இவர்கள் கற்றதெல்லாம் மேளக்காரரிடம் மட்டுமே ‘பிராமணர் அன்று சங்கீத உலகிற்கு வரவில்லை’¹⁷ மேற்சொன்ன அருணாசலக்கவிராயரும், மாரிமுத்தாப்பிள்ளையுமே காலத்தால் முற்பட்டவர்கள். இவர்களுக்கு அடுத்தே பாபாநாச முதலியார் தோன்றினார்.

முன் மும்மூர்த்திகள் மற்றும் திரிகூட ராசப்ப கவிராயர் உட்பட நான்கு பேரும் தெலுங்கு, கன்னட மொழிகளை அறிந்தவர்கள். இருப்பினும் ஒரு வியக்கத்தக்க செய்தி ஊத்துக்காடு வேங்கட சுப்பிரமணியர் பிராமணராக இருந்தாலும் ஒரு தெலுங்குப் பாடல் கூட பாடவில்லை. இதன் காரணமாக இவர் இசை உலகில் இருட்டடிக்கப் பெற்றுள்ளார் என்பது உண்மை.

தியாகராஜர், சியாமா சாஸ்திரி, முத்துச்சாமி தீட்சிதர் எங்கு இசை கற்றார்கள் என்று பார்க்கும் போது வேங்கட சுப்பிரமணியிடம் இசை கற்றார்கள் என்று அனைவரும் கூறுவர். இது உண்மை. மூன்று மாதங்களே இசை கற்றனர் என்று சான்றுகள் கூறுகின்றன. இராமனின் அனுக்கிரகத்தால் தியாகராசருக்குப் பாடும் ஆற்றல் வந்தது என்று கூறுவர். எனினும் திருவையாற்றுக் கோயிலில் இருந்த மேளகாரர்களே இவர்களுக்கு உண்மையான குருமார்கள், மேளக்காரர்களைத் தவிர்த்து இசைவாணர் வேறு இல்லை என்பது உண்மைச்செய்தி.

தியாகையர் குழந்தையாக இருந்த போது இராமநாதன் கீர்த்தனைகளை அவருடைய தாய் பாடித்தாலாட்டினார் என்ற செய்தி நிலவுகிறது. இதுவும் மறுப்பதற்கு இல்லை. அக்காலகட்டத்தில் அருணாசலக் கவிராயருடைய கீர்த்தனைகள் வெளியெங்கும் உலவின. அக்கீர்த்தனைகள் தியாகராசரின் தாய் கற்றுப் பாடியிருக்கலாம். ஆனால் இதையாரும் சொல்வதில்லை. சொன்னால் தியாகராசருக்குக் குறைவு. கவிராயருக்குப் பெருமை என்கிற தவறான எண்ணம் இன்று வரை இருந்து வருகிறது. இதில் உள்ள ஒரே செய்தி என்னவெனில் அக்காலகட்டத்தில் இசைப்பண்களாக வெளியில் உலவியவை கவிராயர் பாடல்கள் போன்ற தமிழ்ப் பாடல்களே என்பது எண்ணத்தக்கது.

சியாமா சாஸ்திரி வடக்கே காஞ்சியிலிருந்து வந்து குடியேறிய ஸ்மார்த்தப் பிராமணர் பரம்பரையைச் சார்ந்தவர். “காஞ்சியில் பங்காரு காமாட்சி என்று போற்றக்கூடிய பொற்காமாட்சி திருவுருவம் தனிக்கோயிலாக வழிபடப்பெற்று வந்தது. இதனை வழிபட்டுப் பூசை செய்து வந்தவர்கள், சிவாச்சாரியார்கள் ஆவர். அங்கு வந்த ‘ஆதிசங்கரர் இந்தப் பூசை உரிமையைப் பிடுங்கி ஒரு ஸ்மார்த்தப் பிராமணருக்குக் கொடுத்து ஆகம பூசையாக அதுவரை இருந்ததை அன்று முதல் வைகீக பூசையாக மாற்றினாராம்”¹⁸ இந்த மாற்றத்தினால் பூசை உரிமையைப் பெற்ற சியாமா சாஸ்திரிகளின் முன்னோர்கள் பங்காரு காமாட்சி சிலையைத் தூக்கிக்கொண்டு காஞ்சியை விட்டு நீங்கி திருவாரூர் வழியாகத் தஞ்சாவூர் ஓடிவந்து குடியேறினார்கள். இவர்கள் வழியில் எங்கும் தெலுங்குக் கீர்த்தனம் கற்றதாக வரலாறில் இல்லை. எல்லோரும் போல் இவரும் மேளக்காரிடம் தான் கற்றிருக்க வேண்டும் என்பது இங்கு எண்ணத்தக்கது.

முத்துச்சாமி தீட்சிதர் பிறப்பில் தமிழர் ஆவார். இருப்பினும் அவர் செய்த கீர்த்தனைகள் வடமொழியிலேயே அமைந்தன. தெலுங்கு அல்லது தமிழில் அமையவில்லை. மேளக்காரரிடம் சென்று பிராமணர் கற்றுக்கொண்டார் என்ற நிலை இங்கு மாறுகிறது. இவருடைய வடமொழியைக் கண்டு மோகம் கொண்ட சிலர் இவரிடம் வடமொழி இசை கற்றுக்கொண்டனர். இவ்வாறு இசைக் கற்றுக்கொண்டவர்களில் ஒருவரான திருப்பாம்புரம் நடராஜ சுந்தரம்பிள்ளை என்பவர் தாம் கற்றுக்கொண்ட தீட்சிதர் கிருதிகள், மற்றும் திருவாரூர் சுத்த மத்தளம் தம்பியாப் பிள்ளையிடம் கேட்ட கிருதிகள் போன்றவற்றைத் திரட்டி 200 கிருதிகள் வரை வைத்திருந்தார். இவற்றில் 50 கிருதிகளைச் சுரத்தோடு 1936இல் தம்முடைய சொந்தச் செலவிலேயே நடராஜ சுந்தரம் பிள்ளை வெளியிட்டார். இதனை வைத்துப் பார்க்கும் போது தீட்சிதர் பிரபலமடைவதற்குக் காரணமாக இருந்தவரும் ஒரு மேளக்காரத் தமிழர் என்பது புலனாகிறது.

தியாகராசர், சாஸ்திரி, தீட்சிதர் ஆகிய மூவருக்கும் வெளியிலிருந்து யாரோ வந்து சங்கீதம் கற்றுக்கொடுத்தார் என்று அவரவர் வரலாற்றில் சொல்லப்பெறுகிறது. தியாகராசருக்கு ஒரு நாரதரும், சாஸ்திரிக்கு ஒரு சங்கீத சுவாமியும் தீட்சிதருக்கு ஒரு சிதம்பரநாத சுவாமியும், கற்றுக்கொடுத்தனர் என வழங்கப்பெறுகிறது. இதில் கொஞ்சம் உண்மை இருப்பினும் இவர்கள் யாரும் வேறு பிரசித்தி பெற்ற பிராமணர்களிடம் இசை கற்றுக்கொள்ளவில்லை என்பது தெளிவாகிறது. இதனை வைத்துப் பார்க்கும் போது இவர்கள் மேளக்காரர்களிடமும், கோயில்களிலும் கேட்டு இசை கற்றுக்கொண்டார்கள் என்பது புலனாகிறது. அக்காலத்தில் தெலுங்கும் இல்லை, புரந்தரதாசரும் இல்லை, எங்கும் தமிழ் தான் இருந்தது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. இராமலிங்கம் பிள்ளை, 'இசைத்தமிழ்' ப-54
2. மேலது., ப-56
3. மு.அருணாசலம், 'இசைத்தமிழ் இலக்கிய வரலாறு' ப-352
4. மேலது., ப-354
5. மேலது., ப-355
6. மு.அருணாசலம், 'இசைத்தமிழ் இலக்கிய வரலாறு' ப-57
7. மேலது., ப-364
8. இராமகிருஷ்ணன், 'வளவு' (மின் இதழ்) ப-12
9. மு.அருணாசலம், 'தமிழ் இசை இலக்கிய வரலாறு' ப-384
10. இராமலிங்கம் பிள்ளை, 'இசைத்தமிழ்' ப-60
11. மேலது., ப-61
12. மு.அருணாசலம், 'தமிழிசை இலக்கிய வரலாறு' ப-389
13. இராமலிங்கம் பிள்ளை, 'இசைத்தமிழ்' ப-64
14. மேலது., ப-66
15. மேலது., ப-72
16. மேலது., ப-78
17. மு.அருணாசலம், 'இசைத்தமிழ் வரலாறு' ப-329
18. மேலது., ப-330

தொல்லியல் நோக்கில் சங்க இலக்கியம்
(கீழடி அகழாய்வுச் சான்றுகள்)
ARCHAEOLOGICAL PERSPECTIVES ON SANGAM LITERATURE
(Kizhadi Excavation Evidenc)

பாலசுப்பிரமணியன் திருஞானம்

கௌரவ விரிவுரையாளர்,

வரலாற்று துறை,

அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்,

காரைக்குடி-630003.

மின்னஞ்சல்: balasubramanian834@gmail.com

வெங்கட்ராமன். வே

மேனாள் கல்லூரி முதல்வர்,

வரலாற்று உயராய்வு துறை,

ராஜூஸ் கல்லூரி

இராஜபாளையம்

ஆய்வுச் சுருக்கம்

சங்க இலக்கியம் காலங்கடந்தும் பேசப்படும் ஆய்வுச்சாகரமாக விளங்குகின்றது. பண்டைத்தமிழரது வாழ்வியலும், தமிழக வரலாறும் பற்றி அறிந்துகொள்வதற்குரிய மூலாதாரங்களாக இவ்விலக்கியங்கள் உள்ளன. காலத்துக்குக்காலம் வெவ்வேறு சிந்தனைகள் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றபோது அவற்றுக்கு அமைய சங்க இலக்கியம் ஆராயப்பட்டு வந்திருப்பதைக்காணலாம். அண்மையில் கீழடியில் மேற்கொள்ளப்பட்ட தொல்லியல் ஆய்வு, சங்க இலக்கியங்களை தொல்லியல் நோக்கில் ஆராய்வதற்கானவலுவான சூழலை ஏற்படுத்தியுள்ளது. அதனடிப்படையிலேயே இவ்வாய்வு கீழடி அகழாய்வுச்சான்றுகளை முன்வைத்து சங்க இலக்கியங்களைத் தொல்லியல் நோக்கில் ஆராய்வதாக அமைகின்றது. இவ்வாய்வுக்கு சங்க இலக்கியங்களும் கீழடி அகழாய்வுச் சான்றுகளும் மூலாதாரங்களாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. சங்க இலக்கியங்கள் பேசுகின்ற பண்டைத்தமிழர்களது வாழ்வியல் நடைமுறைகள் வெறும் கற்பனையானவை அல்ல என்றும் சங்க இலக்கியங்களின் வாழும் சாட்சியாக கீழடி அகழாய்வுச் சான்றுகள் உள்ளன என்றும் இவ்வாய்வு நிறுவுகின்றது. சங்க இலக்கியங்கள் பதிவுசெய்துள்ள நகர நாகரிக வாழ்வியலைச் சான்றுபடுத்துகின்ற பல்வேறு தொல்லியல்

ஆதாரங்கள் கீழடியில் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன. இவை முன்னர் கூறப்பட்ட பல்வேறு கருத்தியல்களை மறுபரிசீலனைக்கு உட்படுத்துகின்றனவாகவும் விளங்குகின்றன. தமிழர்களின் எழுத்தறிவுகாலம் கிமு.6-ஆம் நூற்றாண்டுக்குரியதென கீழடியில் கிடைக்கப்பெற்ற பாளையோடுகள் உறுதிப்படுத்துகின்றன. நெசவுத்தொழிலுடன் தொடர்புடைய சான்றாதாரங்கள் தமிழகத்தில் நகர நாகரிகம் சிறந்து விளங்கியமைக்கு எடுத்துக்காட்டாக அமைந்துள்ளன. இவ்வகையில் சங்க இலக்கியங்களை முன்னிறுத்திய பலமான ஆய்வுகள் இடம்பெறவேண்டியது அவசியமாகின்றது.

திறவுச் சொற்கள்

சங்க காலம், சங்க இலக்கியம், தொல்லியல், தமிழர் பண்பாடு, அகழ்வாய்வு

Abstract

The Sangam literature continues to be regarded as a significant repository of knowledge through the ages. These literary works serve as primary resources for understanding the life of ancient Tamils and the history of Tamil Nadu. As various ideas gain importance over time, the study of Sangam literature has progressed accordingly. A recent archaeological study conducted at Keeladi has created a strong environment for examining Sangam literature from an archaeological perspective. Based on this, the study proposes to explore Sangam literature in the context of archaeological findings at Keeladi. Both the Sangam literature and the excavation evidence from Keeladi have been utilized as foundational materials for this research. This research establishes that the life practices of the ancient Tamils, as articulated in Sangam literature, are not merely imaginary, and that the excavated evidence from Keeladi serves as a living testament to this. Various archaeological evidences validating the urban civilization described in Sangam literature have been found in Keeladi. These are also seen as subjecting the previously mentioned theories to re-evaluation. The presence of pottery shards from the 6th century BCE found in Keeladi confirms the literacy era of the Tamils. Artifacts related to weaving serve as examples of the flourishing urban civilization in Tamil Nadu. It is essential that more robust studies highlighting Sangam literature be undertaken in this regard.

Keywords

Sangam Period, Sangam Literature, Archaeology, Tamil Culture, Excavations**அறிமுகம்**

சங்க இலக்கியங்களிலே பண்டைத்தமிழரது வாழ்வியல் நடைமுறைகளும் பழந்தமிழகம் பற்றிய செய்திகளும் இடம்பெற்றிருப்பதனை காலத்துக்காலம் நடைபெற்றுவருகின்ற அகழாய்வுகள் மூலம் அறியக்கூடியதாகவுள்ளது. அதன்வழி, இந்திய மற்றும் தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் துறையினர் மேற்கொண்ட கீழடி அகழாய்வுச் சான்றுகளும் அனைவர் நடுவிலும் புத்தெழுச்சியை ஏற்படுத்தியதுடன் அத்தொல்லியல் சான்றுகளைச் சங்க இலக்கியங்களுடன் தொடர்புபடுத்தி ஆராயக்கூடிய ஏதுநிலையினையும் வலுவாக ஏற்படுத்தியுள்ளன. இதற்கமையவே இவ்வாய்வு சங்க இலக்கியங்களில் இடம்பெற்றள்ள கீழடி அகழாய்வுச் சான்றுகளை எடுத்துக்கூறி சங்க இலக்கியங்களின் வாழும் சாட்சியாக கீழடி காணப்படுகின்றதென்பதை முன்னிறுத்துவதாக அமைகின்றது.

கீழடி அகழாய்வு

அண்மைக்காலமாக பரபரப்பாகப் பேசப்படும் முக்கிய பேசுபொருளாக மாறியிருப்பது கீழடி குறித்த அகழாய்வாகும் ஏலவே வெவ்வேறு காலங்களில் கொடுமணல், அரிக்கமேடு, காவிரிப்பூம்பட்டினம், காவிரியாற்றுப்படுக்கை, அழகன்குளம், காஞ்சிபுரம், பொருந்தல் ஆறு, ஆதிச்சநல்லூர் முதலான பலவிடங்களில் அகழாய்வுகள் இடம்பெற்றுள்ளபோதிலும் பண்டைத்தமிழக வரலாறு, பண்பாடு, வாழ்க்கை முறை, இலக்கியம் என்பவற்றுடன் தொடர்புடைய நடைமுறையிலுள்ள கருதுகோள்கள் பலவற்றை மீள்பரிசீலனைக்கு

உட்படுத்தும் தொல்லியல் ஆய்வாக கீழடி அமைவதே அதற்கான முக்கிய காரணமாகும்.

கீழடி என்ற இடம் மதுரையிலிருந்து 12 கி.மீ தொலைவில் அமைந்துள்ளது. இது சிவகங்கை மாவட்டத்தில் உள்ள இடமாகும். ஆற்றுப்படுக்கைகளை அடிப்படையாகக்கொண்டே நாகரிகங்கள் தோன்றின என்ற வரலாற்றாசிரியர்களின் கருத்துக்கமைய கீழடி நாகரிகமும் வையை ஆற்றினை அடிப்படையாகக்கொண்டே உருவாகியுள்ளமையை அறியமுடிகின்றது. சிந்துவெளி நாகரிகத்திற்குச் சற்றும் குறைவில்லாத ஒரு நகர நாகரிகமாக கீழடி விளங்கியதென்பதை அங்கு கிடைக்கப்பெற்ற தொல்லியல் சான்றுகள் நிரூபிக்கின்றன.

செங்கல்கட்டுமானங்கள், மழைநீர் வடிவதற்காகக் கைகளால் அழுத்தி உருவாக்கிய பள்ளங்களுடன் கூடிய கூரையோடுகள், சுடுமண் உறைகிணறுகள், அணிகலன்கள், சுடுமண் ஆட்டக்காய்கள், விளையாட்டுச்சில்லுகள், கல்மணிகள், மனிதர்கள், விலங்குகளைக் குறிக்கும் சுடுமண்ணாலான உருவங்கள், தந்தச்சீப்பு, மட்பாண்டங்கள், தமிழ் எழுத்துகளோடும் குறியீடுகளோடும் கூடிய பாளையோடுகள், விலங்குகளின் எலும்புகள், பாளை வனைவதற்கான சக்கரங்கள், நெசவுத்தொழில் செய்வதற்கான செம்பு, ஊசி, மண்குடுவைகள், சாயத்தொட்டி எனப் பல்வேறு சான்றாதாரங்கள் இதுவரையான கீழடி ஆய்வுகள் மூலம் கிடைக்கப்பெற்றுமையை தமிழக தொல்லியல் ஆய்வுத்துறையினரின் தரவுகள் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

சங்க இலக்கியமும் கீழடி அகழாய்வும்

சங்க இலக்கியங்கள் தரும் செய்திகள் வெறும் கற்பனையானவை அல்ல என்பதை கீழடி அகழாய்வின மூலம் பெறப்பட்ட பல்வேறு சான்றுகள் மெய்ப்பிக்கின்றன. அவற்றை பின்வருமாறு நோக்கமுடியும்.

நெசவுத்தொழிலுடன் தொடர்புடைய சான்றுகள்

கீழடி அகழாய்வில் கண்டெடுக்கப்பட்ட தொல்லியல் சான்றுகள் நெசவுத்தொழில் சிறப்பாக விளங்கியமையை புலப்படுத்துகின்றன. மத்திய தொல்லியல் துறையினர் கீழடியில் முன்னர் மேற்கொண்ட அகழாய்வின்போது சாயப்பட்டறையொன்று இருந்தமையைக் கண்டுபிடித்திருந்த நிலையில் தற்போதைய நான்காம் கட்ட அகழாய்வுப் பணியில் கீழடியில் நெசவுத்தொழில் இடம்பெற்றமையை உறுதிப்படுத்துவதற்குரிய சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன. நூல்களை நூற்கப்பயன்படும் தக்களிகள், துணியில் உருவ வடிவங்களைக் கீறுவதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட கூராக்கப்பட்ட எலும்புத் துண்டாலான கூரிய முனைகளைக்கொண்ட கருவிகள், செம்பினாலான ஊசிகள், தறியில் தொங்கவிடப்படும் கருங்கல், சுடுமண் என்பவற்றால் செய்யப்பட்ட குண்டு, சாயங்களைச் சேகரிப்பதற்கான வெவ்வேறு அளவிலான மட்பாண்டங்கள் போன்றவையும் கண்டெடுக்கப்பட்டன. நெசவுத்தொழிலை மேம்பட்டவகையில் முன்னெடுப்பதற்குரிய தொழிற்கட்டமைப்பு காணப்பட்டமைக்கு இவை சான்று பகருகின்றன.

சங்க இலக்கியங்களிலும் நெசவுத்தொழில் பற்றிய சான்றுகள் இடம்பெற்றுள்ளன. மதுரைக்காஞ்சியில் பல்வேறு தொழில்களை மேற்கொள்கின்றவர்களுடன் ஒரு பிரிவினராக கம்மியர் எனப்படும் நெசவுத்தொழிலை மேற்கொள்வோரும் காணப்பட்டமை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

ஒண்பல்

குறியவும் நெடியவும் மடிதருஉ விரித்து

சிறியரும் பெரியரும் கம்மியர் குழீஇ,

நால்வேறு தெருவினும் கால்உற நின்றர (மதுரை.519-522)

பெரியோர் மட்டுமன்றி சிறியோரும் திரண்டு நெசவுத் தொழிலை மேற்கொண்டமை 'சிறியரும் பெரியரும் கம்மியர் குழீஇ' என்ற தொடர் மூலம் அறிய இயலும். ஆற்றுப்படை நூல்களில் இரவலர்களுக்கு வள்ளல்களாலும் மன்னர்களாலும் நூலால் நெய்யப்பட்ட ஆடைகள் வழங்கப்பட்டுள்ளன. தொண்டைமான் இளந்திரையன் தன்னிடம் வந்த பாணனுக்கு அப்பாணனின் அணிந்திருந்த கந்தலான ஆடையை அகற்றிவிட்டு நூலாய் நெய்யப்பட்ட ஆடையை வழங்கியமையை பின்வரும் வரிகள் கூறுகின்றன.

பாசி அன்ன சிதர்வை நீக்கி,

ஆவி அன்ன அவிர்நூற் கலிங்கம் (பெரு.468-469)

நூலால் நெய்யப்பட்ட ஆடை வழக்கத்தில் இருந்துள்ளமைக்கு இப்பாடல் சான்றாக அமைகின்றது. சிறுபாணாற்றப்படையிலும் இரவலர்க்கு ஆடை வழங்கியமை கூறப்பட்டுள்ளது. (சிறு.235-236) இவ்வகையில் கீழடியில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட நெசவுத் தொழில் மேற்கொள்ளப்பட்டமையுடன் தொடர்புடைய சான்றுகள் சங்க இலக்கியங்களிலும் ஆங்காங்கே இடம்பெற்றுள்ளமையை குறிப்பிடத்தக்கது.

அணிகலன்கள்

கீழடியில் பெண்கள் தங்களை அலங்கரித்துக் கொள்ளும் தங்கத்திலான ஏழு ஆபரணத்துண்டுகள், செம்பு அணிகலன்கள், மதிப்பு மிக்க மணிகள், 4000-க்கும் மேற்பட்ட கல்மணிகள், கண்ணாடி மணிகள், சுடு மண்ணாலான மணிகள், சங்கு வளையல்கள், தந்தவளையல்கள், பளிங்கு கற்களினாலான மணிகள் ஆகிய பொருட்கள் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் முறையினரின் கருத்தினரின் கருத்து பல்வேறுபட்ட அணிகலன்களைத் தயாரிக்கக்கூடிய

அளவிற்கான தொழில்நுட்ப ஆற்றல் பெற்ற சமூகமாக கீழடி சமூகம் விளங்கியுள்ளமையை புலப்படுத்துகின்றது.

சங்க இலக்கியங்களிலும் இப்பொருள்கள் பற்றிய சான்றுகள் ஆங்காங்கே காணப்படுகின்றன. சங்கினை அறுத்து வளையலாகச் செய்யப்பட்ட அணிகலனே சங்கு வளையலாகும். மதுரைக்காஞ்சியில் சங்கினை அறுத்து வளையல் போன்றன செய்வோர் பற்றிக்கூறப்பட்டுள்ளது.

கோடுபோழ் கடைநரும் திருமணி குயினரும் (மதுரை.511)

கடல்மூலம் வரும் பிறநாட்டுப் பொருட்கள் அனைத்துடனும் மணிகள், முத்துக்கள், பொன்னையும் வாங்கிக்கொண்டு பிறநாடுகளிலிருந்துவரும் பொருள்களையும் விற்போர் வாழ்ந்திடும் வணிகர் தெரு, மதுரையில் காணப்பட்டமை பற்றி மதுரைக்காஞ்சி குறிப்பிடுகின்றது.

நீரவும் பிறவும்

பல்வேறு திருமணி முத்தமொடு பொன்கொண்டு,

சிறந்ததே எத்துப் பண்ணியம் பகர்நரும் (மதுரை.504-506)

இதன்படி மதுரையில் பெரிய வணிகர் தெரு காணப்பட்டதென்பதும் அதனூடாக அதுவொரு நகர நாகரிகப் பண்பாட்டைக்கொண்டு விளங்கியதென்பதும் சங்ககால மக்கள் விலையுயர்ந்த பொருள்களை வாங்கி அணிகின்ற பண்பாட்டைப் பேணியுள்ளனர் என்பதும் பெறப்படுகின்றது. மதுரை மாநகரில் வாழ்ந்த செல்வப் பெண்டிர் நிலாமாடத்திலிருந்து திருவிழாக்காட்சியைக் கண்டு களித்தமையை மதுரைக்காஞ்சி கூறுமிடத்து அப்பெண்டிர் செல்வ வளம்மிக்க பல்வேறுபட்ட ஆபரணங்களை அணிந்து அழகாகக் காணப்பட்டார்கள் என்கிறது (மதுரை.444-452). இதில் பெண்கள்

பூவேலைப்பாடுகளையுடைய வளையல்களை அணிந்திருந்தமை கூறப்படுகின்றது. இதன்மூலம் பூவேலைப்பாடுகளை மேற்கொண்டு அணிகலன்களைச் செய்யக்கூடிய மேம்பட்ட தொழில்நுட்பத்துடன் கூடிய நவீன வசதிகள் சங்ககாலத்தில் காணப்பட்டுள்ளன என்ற தகவலும் பெறப்படுகின்றது. இத்தகைய தொழில்நுட்ப வசதிகளோடு கூடிய

நகரமயமாக்கச் சமூகமாக கீழடி மக்கள் வாழ்ந்துள்ளமையினையே கீழடி அகழாய்வுகளும் உணர்த்துகின்றன.

கீழடியில் மணிகள் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன. மதுரைக்காஞ்சி, பரிபாடல் முதலான இலக்கியங்களில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் கல்மணிகள் 600 கிடைத்திருப்பதாக தொல்லியல் ஆய்வாளர்கள் கூறியுள்ளனர். இக்கருத்தை மெய்ப்பிப்பதாக சங்க இலக்கியங்களில் மணிகள் பற்றி பல பாடல்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. சங்க கால மக்கள் கல்மணிகளைப் பயன்படுத்தி அணிகலன்களைத் தயாரித்துள்ளனர். 'பல்வேறு திருமணி'(மதுரை.505), 'திருமணி குயினரும்'(மதுரை.511), 'அலங்குகதிர் மிருமணி' (பதி.58:17), 'இலங்கு கதிர் திருமணி'(பதி.76:14) என பல பாடல்களில் மணிகள் பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

3.3. உறை கிணறு

கீழடி பற்றிய ஆய்வின் தொடர்ச்சியாக இடம்பெற்ற நான்காம் கட்ட ஆய்வுப்பணியில் 5820 அரும்பொருள்கள் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன. இவற்றுள் சுடுமண் உறைக் கிணறுகளும் அடங்குகின்றன. சுடுமண்ணாலான வளையங்களைக் கொண்டு அமைக்கப்பட்ட கிணறு 'உறை கிணறு' ஆகும். கடற்கரை, ஆற்றங்கரை முதலான மணற்பாங்கான இடங்களில் அல்லது அதனை அண்மித்த இடங்களில் மண் சரிந்து விழாமல் இருப்பதற்காக பெரும்பாலும் உறை கிணறுகள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வுறை கிணறு பற்றிய செய்திகள் சங்க இலக்கியங்களில் இடம்பெற்றுள்ளன.

**பறழ்ப் பன்றி, பல் கோழி
உறைக்கிணற்றுப் புறஞ்சேரி (ப.பா:75-76)**

உறைகிணறு அமைந்துள்ள பகுதியில் வளர்க்கும் பன்றி, கோழி முதலானவை காணப்படுவதை இப்பாடல் குறிப்பிடுகின்றது. இதனூடாக சங்ககால மக்கள் தமது உணவுத் தேவைக்காக பன்றி, கோழி ஆகியவற்றை வளர்த்துள்ளதுடன் நீர்த்தேவையைப் பூர்த்தி செய்வதற்கு உறைகிணற்றைப் பயன்படுத்தியுள்ளமை தெளிவாகின்றது.

குடிநீரைப் பெற்றுக்கொள்வதற்காகவும் ஏனைய தேவைகளுக்காகவும் கிணற்றைப் பயன்படுத்தும் முறை சங்க காலம் தொடக்கம் தற்காலம் வரையும் காணப்படுகின்றது. சங்க இலக்கியங்களில் கிணறு வெட்டியமை பற்றிய வேறு சான்றுகளும் இடம்பெற்றுள்ளன.

**தோட்பதன் அமைத்த சுருங்கை ஆடவர
கனைபொறி பிறப்ப நூறி, வினைப்படர்ந்து,
கல்லுறுத்து இயற்றிய வல்உவர்ப் படுவில் (அகம்.79:1-3)**

என்ற வரிகள் ஆடவர் தீப்பொறி உண்டாகும்படி பாறைகளை வெட்டி கிணறு அமைத்து நீர்பெற்றமையைக் குறிப்பிடுகின்றன. கிணறு வெட்டி நீரைப்பெற்றமை பற்றிய சங்க இலக்கியங்களில் கூறப்பட்டுள்ளதன் மெய்மையை கீழடி அகழாய்வில் கிடைக்கப்பெற்ற தொல்லியல் சான்றாகிய உறைகிணறு முன்வைக்கின்றது.

விலங்குகளின்; மற்றும் பறவைகளின் எலும்புகள்

கீழடி அகழாய்வில் திமிலுள்ள காளை, எருமை, வெள்ளாடு, கலைமான், காட்டுப்பன்றி, மயில் ஆகிய விலங்குகளின் மற்றும் பறவைகளின் எலும்புகளும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றினடிப்படையில் கீழடி நகர நாகரிகத்தின் ஒரு பண்பாடாக வேளாண் சமூகமும் விருத்தியடைந்துள்ளமை தெரியவருகின்றது. ஏறுதழுவுதல் தமிழர்களின் பாரம்பரிய திருமண நடைமுறைகளுள் ஒன்றாகும். ஆடவர் காளையையை அடக்கி தனக்குரிய மகளிரைத் தேர்ந்தெடுத்துத் திருமணம்

செய்துகொள்ளும் முறைமை ஏறுதழுவுதல் எனப்படும். கலித்தொகையின் முல்லைக்கலியில் பதினேழு பாடல்களில் ஏறுதலுவுதலுடன் தொடர்புடைய ஏழு பாடல்கள் உள்ளன.

ஏறு தழுவுதல் பண்டைத்தமிழரின் திருமணப் பண்பாடாக அமைந்த செய்தியை இப்பாடல்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன. பறை அறைந்து ஏறு தழுவியடக்கும் ஆடவரை ஒன்று சேருமாறு அறைகூவல் விடுத்தே பின்னர், ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட தொழுவத்தில் இவ்விழா நடைபெற்றுள்ளது. ஏறுதழுவிய ஆடவருக்குத் திருமணம் செய்து கொடுப்பதற்கான பெண்கள் குழுமி நிற்பதை கலித்தொகை குறிப்பிடுகின்றது (கலி.101:10-14). ஏற்றினை தழுவி அடக்குவதற்காக தொழுவத்தில் பாயும் ஆடவர்கள் தமது தெய்வத்தை முறைப்படி வழிபட்டே சென்றனர் என்ற செய்தியையும் இப் பாடல்களில் குறிப்பிடப்படுகின்றன. கொல்லுகின்ற ஏற்றுக்கு அஞ்சுகின்ற ஆடவனை மறுபிறப்பிலும் ஆயர்மகள் தழுவமாட்டாளென்ற கருத்தினையும் கலித்தொகை குறிப்பிடுகின்றது.

**கொல்லேற்றுக் கோடஞ்சுவானை மறுமையும்,
புல்லாளே, ஆய மகள். (கலி.103:63-64)**

இதன்மூலம் கொல்லேற்றினைத் தழுவியடக்கிய ஆடவனையே சங்ககாலப் பெண்கள் திருமணம் செய்வதற்கு விரும்பியுள்ளனர் என்ற செய்தியும் கிடைக்கின்றது. ஏறுதழுவுதலால் பிறருக்கு துன்பம் ஏற்படுமென்ற எவ்வித வருத்தங்களும்மின்றி சங்ககாலத்தில் ஏறு தழுவுதலில் பல்வேறு விதமான ஏறுகள் ஏறுதழுவும் விழாவுக்காக தயார்செய்யப்பட்டமையும் அந்த ஏறுகள் எத்தகையவை என்பதுவும் கலித்தொகை முல்லைக்கலியில் கூறப்பட்டுள்ளன(கலி.105:1-22). கரிய ஏறு, சிவந்த மறுவினையுடைய வெள்ளிய ஏறு, கரிய சர்ச்சரையுடைய கழுத்தினையும் சினத்தையுமுடைய ஏறு, நன்றாக உயர்ந்த கால்களையுடைய ஏறு என பல்வேறுபட்ட ஏறுகள் பற்றிக் கூறப்பட்டிருப்பதை இப்பாடலினூடாக அறியமுடிகின்றது. பெண்கள் வரிசை வரிசையாகப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போதே ஆடவர்கள் ஏற்றினை அடக்கும்பொருட்டு தொழுவத்தில் பாய்ந்தமையும் குறிப்பிடப்படுகின்றது.

பல்வேறுபட்ட ஏறுகள் ஏறுதழுவும் திருவிழாவிற்஑ாக வளர்க்கப்பட்டிருப்பதும், ஏறுதழுவும் ஆடவனை மணப்பதையே பெண்கள் விரும்பியமையும் அதுவொரு சமூக விழாவாக நடைபெற்றுள்ளமையும் சங்க காலத்தில் ஏறுதழுவதல் பெற்றிருந்த முக்கியத்துவத்தையே காட்டுகின்றன. இவ்வாறு சங்க கால மக்களின் பண்பாட்டு மரபாக சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிடும் தொல்லியல் எச்சங்களை கீழடி அகழாய்வுச் சான்றுகள் பிரதிபலித்து நிற்கின்றன. இன்றுவரை, இதுவொரு ஏறுதழுவதல் தமிழர்பண்பாட்டு மரபினை வெளிப்படுத்துகின்ற ஒரு விளையாட்டாக ஜல்லிக்கட்டில் இடம்பெற்றுவருவதைக் காணலாம்.

உணவுக்காக மட்டுமன்றி வாழ்வியல் பண்பாட்டு நடைமுறைக்காகவும் காளை வளர்ப்பு முக்கியம் பெற்றிருந்திருக்க வேண்டும். அத்தகைய காளைகளின் எலும்புகள் கீழடியில் கண்டெடுக்கப்பட்டிருப்பது முக்கியமானதாகும். கீழடி அகழாய்வில் காட்டுப்பன்றியின் எலும்புகளும் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. சங்ககால மக்கள் தமது உணவுத்தேவைக்காக காட்டுப்பன்றிகளை தந்திரோபாய வழிமுறைகளைக் கையாண்டு பிடித்தமையை சங்க இலக்கியங்கள் அறியமுடிகின்றது.

**சேனோன் அகழ்ந்த மடிவாய்ப் பயம்பின்
வீழ்முகக் கேழல் (மதுரை.294-295)**

மலையில் வாழும் குறவன் தோண்டி, மூடிய வாயையுடைய பொய்க்குழியில் விழுகின்ற ஆண்பன்றியை கொல்லுவது பற்றியதாக மேற்கூறிய பாடல் அமைந்துள்ளது. இதன்மூலம் காட்டுப்பன்றியைப் பிடித்து உணவுண்டமை நிரூபணமாகின்றது.

இதனடிப்படையில் சங்க இலக்கியத்தின் வாழும் சாட்சியாக தற்போது கீழடி ஆய்வில் கண்டெடுக்கப்பட்ட எலும்புத்துண்டுகள் உள்ளன எனலாம்.

தமிழி பிராமி எழுத்துகள் பொறிக்கப்பட்ட பானையோடுகள்

Inscribed Tamil Brahmi Script in pot sherds

தமிழர் எழுத்தறிவு பெற்றிருந்த காலம் கி.மு.3-ஆம்; நூற்றாண்டெனக் கூறப்பட்டு வந்த நிலையில் அதனை கி.மு.6-ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முன்னகர்த்துவதாக கீழடி அகழாய்வில் கண்டெடுக்கப்பட்ட பானையோடுகளில் காணப்பட்ட தமிழ் எழுத்துகள் காணப்படுகின்றன. கண்டெடுக்கப்பட்ட ஐம்பத்தாறு பானையோடுகளில் ஆதன், குவிரன் ஆதன், கோதிர, ஆதனெடுங்க, தீரஅன், ஓய், வானனை ஆகிய பெயர்கள் உள்ளமை கண்டறியப்பட்டுள்ளது.

கீழடி அகழாய்வு மூலம் கிடைக்கப்பெற்ற பானையோடுகளில் உள்ள பெயர்களில் 'ஆதன்' என்ற பெயர் சங்க இலக்கியங்களில் பலவிடங்களில் காணப்படுகின்றன. ஐங்குறுநூறில் மருதம் வேட்கைப்பத்தில் உள்ள பத்துப்பாடல்களும்

வாழி ஆதன் வாழி அவினி(ஐங்குறு.1-10:1)

என்றே தொடங்குவதைக் காணலாம். அதேவேளை 'ஆதன்' போந்தைப் பட்டினத்துக்குரியவன் என்பதை புறநானூற்றின் வழி அறியமுடிகின்றது. பெண்களின் அழகை அழகுமிக்க நகரங்களுக்கு ஒப்பிட்டுப் புலவர்கள் பாடியுள்ளமைக்குச் சங்க இலக்கியங்களில் சான்றுகள் பல உள்ளன. அவ்வழியே 'ஓரெயின' மன்னனது மகளின் சிறப்பினை 'ஆதன்' என்பவனது போந்தைப் பட்டினத்துக்கு ஒப்பிட்டுக் கூறுவதாக பின்வரும் பாடல் அமைந்துள்ளது.

ஏர் பரந்த வயல், நீர் பரந்த செறுவின்
 நென்மலிந்த மனைப், பொன் மலிந்த மறுகின்,
 படுவண்டு ஆர்க்கும் பன்மலர்க் காவின்,
 நெடுவேள் ஆதன் போந்தை அன்ன,
 பெருஞ்சீர் (புறம்.338:1-5)

மேலும், 'ஆதன்;' என்ற பெயர் அழிசி என்ற பெயருடன் இணைந்து 'ஆதன் அழிசி'(புறம்.71:13) எனவரும் பாடலில் ஒல்லையூர் தந்த பூதப்பாண்டியன் என்ற மன்னனது நண்பர்களுள் ஒருவனாக ஆதனழிசி குறிப்பிடப்பட்டுள்ளான். அதேவேளை குறித்த இப்பாடலில் கீழடி நகர நாகரிகம் அமையப்பெற்றுள்ள வையை ஆற்றின் பெயரும் இடம்பெற்றிருப்பது கூடுதல் ஆதாரமாகின்றது. அப்பாடல் பின்வருமாறு:

அறன் நிலை திரிய அன்பின் அவையத்துத்
 திறன் இல் ஒருவனை நாட்டி, முறை திரிந்து
 மெலிகோல் செய்தேன் ஆகுக, மலி புகழ்
 வையை சூழ்ந்த வளங்கெழு வைப்பின்
 பொய்யா யாணர் மையல் கோமான்
 மாவனும் மன் எயில் ஆந்தையும், உரை சால்
 அந்துவஞ் சாத்தனும் ஆதன் அழிசியும்,
 வெஞ்சின இயக்கனும் உளப்படப்பிறரும் (புறம்.71:7-14)

அதேவேளை இந்த 'ஆதன்' என்ற பெயர் கடையெழு வள்ளல்களுள் ஒருவனாக விளங்கிய 'ஓரி'யின் பெயருடன் இணைந்ததாகவும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

மழையணி குன்றத்துக் கிழவன் நாளும்
 இழையணி யானை இரப்போர்க்கு ஈயும்
 சுடர்விடு பசும்பூண் சூர்ப்பமை முன்கை
 அடுபோர் ஆனா ஆதன் ஓரி
 மாரி வண்கொடைகாணிய நன்றும் (புறம்.153:1-5)

இதன்படி, மழையையே அணியாகக்கொண்ட குன்றுகள் நிறைந்த மலை நாட்டுத்தலைவனாகவும் அன்றாடம் அணிமணி பூட்டிய யானைகளை யாசித்து வருவோர்க்குப் பரிசிலாகத் தருபவனாகவும் ஒளி

வீசும் பொன்னாலான ஆபரணங்களையும் வளைந்த கடகத்தையும் அணிந்த முன்கையை உடையவனாகவும் போரில் வல்லவனாகவும் மழை போல் கொடை வழங்கும் வள்ளலாகவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளான்.

இவ்வகையில் கீழடியில் கண்டெடுக்கப்பட்ட பாணையோடுகளில் எழுதப்பட்டுள்ள 'ஆதன்' என்ற சொல் சங்க இலக்கியங்களில் தனியாகவும் அழிசி, ஓரி என்ற பெயர்களுடன் இணைந்ததாகவும் இடம்பெற்றுள்ளமையைக் காணலாம். எழுத்தறிவுப் பயன்பாடுடைய சமூகமாக கீழடி நகர நாகரிக மக்கள் வாழ்ந்துள்ளனரென்பதை அங்கு கிடைக்கப்பெற்ற சான்றுகள் உறுதிப்படுத்துகின்றன.

மட்பாண்டப்பொருள்கள்

கீழடி அகழ்வாராய்ச்சியில் கறுப்பு, சிவப்பு நிறப் பாணையோடுகள், சிவப்பு நிறப்பாணையோடுகள், கருப்பு நிறப்பாணையோடுகள், சொர சொரப்பான சிவப்பு நிறப் பாணையோடுகள், சுடுமண் வட்டுகள் முதலான மட்பாண்டப் பொருட்கள் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளதென தமிழ்நாடு தொல்லியல் துறை தகவல் வெளியிட்டுள்ளது. இவ்வகையில் கீழடி

ஆய்வில் கிடைக்கப்பெற்ற பானையோடுகளும் மட்பாண்டப்பகுதிகளும் கூரையோடுகளும் அக்காலத்தில் கீழடி, மட்பாண்டத்தொழிலில் மேன்மைபெற்று விளங்கியதென்பதை உணர்த்துகின்றன.

சங்க கால மக்கள் மட்பாண்டப்பொருள்களை அதிகம் பயன்படுத்தியுள்ளனர். குறிப்பாக உணவுப்பொருட்களை சேமித்துவைக்கவும், உணவு சமைக்கவும், உணவு உண்ணவும், நீர், கள் முதலானவற்றைப் பருகவும், பூமரங்களை வைக்கவும், ஈமக்காரியங்களை நிறைவேற்றவும் என பல்வேறு தேவைகளுக்காக மண்ணால் செய்யப்பட்ட பொருள்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனரென்பதை சங்கப்பாடல்கள் வாயிலாக அறியமுடிகின்றது.

இதனை கீழடி அகழாய்வு மூலம்பெறப்பட்ட மட்பாண்டப்பொருள்களும் உறுதிப்படுத்துகின்றன. உணவு சமைப்பதற்கு பானையைப் பயன்படுத்தியமையை நெடுங்கிணற்று

**வல்ஊற்று உவரிதோண்டி; தொல்லை
முரவுவாய்க் குழிசி முரிஅடுப்பு ஏற்றி (பெரு.97-99)**

என்ற தொடர் குறிப்பிடுகின்றது. அதாவது ஆழம்மிக்க கிணற்றிலிருந்து தண்ணீரை எடுத்துவந்து வாய் விளிம்பு உடைந்த பானையில் கொண்டுவந்து உவர் நீரை உலையாக ஊற்றி அடுப்பில் உணவு சமைத்தமையை இப்பாடல் மூலம் அறியமுடிகின்றது. அதேபோன்று பயணத்தின்போது கொண்டுசென்று உணவு சமைப்பதற்கு பானை பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது (பெரும்.362-367). கள் குடிப்பதற்காகவும் மண்பானை உபயோகிக்கப்பட்டுள்ளது(புறம்.297:6). அதேவேளை தயிர் எடுப்பதற்காகவும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது (புறம்.33:3, அகம்.276:6, கலி.9:2). மட்பாண்டங்களுள் தாழி என்பது பெரியதாகும். இது ஈமக்காரியங்களுக்காகப் பெரிதும் சங்ககால மக்களின் வாழ்வில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. புறநானூற்றின் 228-ஆம் பாடல் மட்பாண்டம் செய்பவனை நோக்கி ஈமக்காரியங்களுக்காக தாழி செய்வது பற்றியதாக அமைந்துள்ளது. இப்பாடல் மூலம் கிள்ளிவளவன் இறந்தபோது அவனுக்கான தாழியை வளைய முற்பட்டவனை விளித்து கிள்ளிவளவன் மிகவும் உயரமானவன் என்பதனால் அவனை முழுமையாக உள்ளடக்கக்கூடிய தாழியைச் செய்வது கடினமானதென்றும் நிலவட்டமே

சக்கரமாகவும் மேருமலையினையே மண்ணாகவும் கொண்டு வனைந்தாலே வனைந்து முடிக்கலாமென்றும் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. இப்பாடல் மட்பாண்டங்களைச் சுடும் சூளையலிருந்து வெளியேறும் புகையின் தோற்றம் கருமையாகவும் மலையினை மறைக்கும் அளவிற்கு அதிகமாகவும் காணப்பட்டதென்பதையும் குறிப்பிடுகின்றன. இது தவிர இப்பாடலில் மட்பாண்டத்தைச் செய்கின்றவனை 'கலம்செய் கோவே' என்று கூறுவதனையும் காணலாம். மரணச்சடங்கில் 'தாழி' என்னும் மட்பாண்டம் முக்கியம் பெற்றுவிளங்கியமைக்கும் இப்பாடல் சான்றாகவுள்ளது.

கீழடி அகழாய்வின்போது சிவப்பு, கருப்பு முதலான நிறங்களைக்கொண்ட மட்பாண்டங்கள் பெறப்பட்டுள்ளன. சங்கப்பாடலில் சிவப்பு நிற தாழி காணப்பட்டமை பற்றிய செய்தி இடம்பெற்றுள்ளது.

கவிசெந் தாழிக் குவிபுறத்து (புறம்.238:1)

என்ற வரிமூலம் 'கவிழ்த்து வைக்கப்பட்ட சிவப்பு நிறமுடைய தாழி' என்ற கருத்து வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. சிவந்த ஆலம் பழம் புதிய மண்பாத்திரத்திற்கு ஒப்பிட்டுக்கூறப்பட்டிருப்பதை பின்வரும் பாடல்வரிமூலம் காணலாம்.

புதுக்கலத்தன்ன கனிய ஆலம் (ஐங்குறு.303:1)

மட்பாண்டங்களைச் சுடும் சூளையிலுள்ள சூட்டின் தன்மைக்கு ஏற்பவே சிவப்பு, கருப்பு என வெவ்வேறு நிறம் அமையும். இவ்வகையில் வெவ்வேறு நிறங்களைக்கொண்ட பாத்திரங்கள் பயன்பாட்டில் இருந்துள்ளன. அதிகமான மட்பாண்டங்கள் ஓரிடத்திலே கிடைத்திருப்பதனால் ஏனைய இடங்களுக்கு ஏற்றுமதி செய்யக்கூடிய பெரிய அளவில் கீழடியில் மட்பாண்டத் தொழிற்கூடம் இருந்து இயங்கியுள்ளதென்று கருத இடமுண்டு.

விளையாட்டுப் பொருட்கள்

விளையாட்டுக்கள் மக்களின் வாழ்வோடு பின்னிப்பிணைந்தவையாகவும் எல்லா மனிதர்களுக்குமான ஒரு பொதுவுணர்வாகவும் காணப்படுகின்றன. விளையாட்டுக்களில் பயன்படுத்தப்படும் பொருட்கள் அம்மக்களின் வாழ்வியல் மேம்பாட்டு நிலையை அறிய உதவுகின்றனவாகவும் உள்ளன. கீழடி அகழாய்வில் பொழுதுபோக்கு விளையாட்டுகளுக்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட பல்வேறு பொருட்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன.

சுடுமண்ணாலும் தந்தத்தாலும் தயாரிக்கப்பட்ட பகடைக்காய்கள், சுடுமண் உருவங்கள், நொண்டியாட்ட வட்டச் சில்லுகள் என பொழுது போக்கு விளையாட்டுக்கான கருவிகள் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. இவை நாகரிக சமூகத்தின் வெளிப்பாடுகளாக உள்ள அதேவேளை இவற்றினூடாக பண்டைய கால மக்கள் மகிழ்வுதரும் பல்வேறு விளையாட்டுக்களில் ஈடுபட்ட ஒரு மகிழ்வுறு சமூகமாக வாழ்ந்துள்ளமையையும் அறிய இயலுகின்றது.

சங்கப்பாடல்களில் பல்வேறு விளையாட்டுகள் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளன. இதனூடாக சங்க காலமக்களின் வாழ்வியலோடு

பொழுதுபோக்கு விளையாட்டுக்களும் ஓரம்சமாகக் காணப்பட்டமையை அறியமுடிவதோடு கீழடி அகழாய்வில் பெறப்பட்ட சில விளையாட்டுக்கருவிகளுடன் தொடர்புடையனவாக உள்ளமையினையும் காணமுடிகின்றது.

சங்க காலத்தில் ஆண், பெண் ஆகிய இருபாலாரும் விளையாட்டுக்களில் ஈடுபட்டுள்ளமைக்குச் சான்றுகளுள்ளன. நீர் விளையாட்டு பற்றி பல பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. ஆணும் பெண்ணும் இணைந்து நீர் விளையாட்டில் ஈடுபட்டமையை புறநானூற்றின் 243-ஆம் பாடல் குறிப்பிடுகின்றது. இளமையில் நீர்விளையாட்டில் ஈடுபட்ட நினைவை இப்பாடல் தருகிறது. பரிபாடலில் வையை ஆற்றில் நீராடச்செல்லும்போது மக்கள் நெய்ப்பூசப்பட்ட விசிறி (பரி.6:12) வண்ணத்திரவம் நிரப்பி அல்லது நீரெக்கி(பரி.10:12), வட்டுக்கள்(பரி.11:55) முதலான நீர் விளையாட்டுக் கருவிகளை எடுத்துச் சென்றமை கூறப்பட்டுள்ளது. வட்டாடல் விளையாட்டுப் பற்றி 'கல்லாச் சிறாஅர் நெல்லிவட்டு ஆடும்' (நந்.3:4) என நற்றிணை கூறுகின்றது. பெரும்பாணாற்றுப்படை(பெரு.311-312),

**அளந்தறியாப் பலபண்டம்
வரம்பு அறியாமை வந்துஈண்டி
அருங்கடிப் பெருங்காப்பின்
வலியுடை வல்அணங்கினோன்
புலிபொறித்துப் புறம்போக்கி (ப.பா.131-135)**

இதன்மூலம் பொருள்களுக்கு முத்திரையிடும் முறை இருந்துள்ளமை உறுதியாகின்றது. 'சங்ககால மக்கள் தங்களின் வாணிப நோக்கத்திற்காகவே முத்திரைக் குறியீட்டைப் பயன்படுத்தியிருத்தல் வேண்டும் என்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் நவில்கின்றனர். ஆக சங்க இலக்கியங்களின் தொல்லியல் ஆவணம் கீழடி என்ற கூற்றினைக் கட்டாயமாக மறுக்க இயலாது' (நா.கவிதா,2016).

நகர நாகரிகமும் வணிகப்பண்பாடும்

செங்கல் கட்டுமானங்கள், தொழிற்கூடம், நீர்மேலாண்மை, வேளாண்மை, பெரிய வீதிகள் உள்ளிட்ட பொருளியல் வளர்ச்சிகளையும்

நெருக்கமான மக்கள் தொகை, அறிவியல் வளர்ச்சி, எழுத்துப்பயன்பாடு முதலானவற்றையும் உள்ளடக்கியது நகரநாகரிகம் எனக்குறிப்பிடப்படுகின்றது. இரா.சிவானந்தம், சுந்தர் கணேசன் ஆகியோர் நகர நாகரிகத்தின் அடிப்படைகளாகப் பத்து அம்சங்கள் உள்ளன என்ற கருத்தை முன்வைத்துள்ளனர். அவர்களின் கூற்று வருமாறு:

ஒரு நகர நாகரிகம் உருவாகுவதற்குக் குடியிருப்பின் பரப்பளவு, உள்நாட்டிலும் வெளிநாடுகளிலும் கொண்டிருந்த வணிகத்தொடர்பு, முன்னேறிய தொழில்நுட்பங்கள், தொழில்கூடங்கள், பலஇனக்குழுக்களின் இருப்பு, பல மொழிகளின் பயன்பாடு, குறியீடு மற்றும் எழுத்தறிவு நிலை, நுண்கலைத்திறன், முதிர்ச்சி பெற்ற சமூகப்பண்பாட்டுக்கான அகங்காரப்பொருள்கள் ஆகிய பத்து அம்சங்கள் காரணிகளாகக் கருதப்படுகின்றன. (2019:20).

மேற்கூறியவற்றுள் பெரும்பாலானவை கீழடி அகழாய்வு மூலம் பெறப்பட்டுள்ளன. இவ்வகையில் கீழடி ஒரு நகரநாகரிகம் பண்பாட்டைக்கொண்ட தொன்மையான நகரமென வரையறுக்கமுடியும். இவ்விடத்தில் ஏற்கனவே நகர நாகரிகம் குறித்து வழங்கி வந்த கருதுகோளை கீழடி ஆய்வுகள் மாற்றியமைத்துள்ளன என்ற கருத்தும் ஆய்வாளர்களால் வலியுறுத்தப்படுகிறது.

சங்க காலத்தில் நகர நாகரிகம் சிறப்புற்று விளங்கியமைக்கு சங்க இலக்கியங்களில் சான்றுகள் உள்ளன. மதுரைக்காஞ்சி, பட்டினப்பாலை இரண்டு பத்துப்பாட்டு நூல்களும் நகரச்சிறப்பினை மிகுதியாகக் கூறுகின்றன.

கீழடி ஒரு வணிக நகரமாகவும் விளங்கியுள்ளது. ஆடை தயாரிக்கும் பொருட்கள், ஆடைகளுக்குச் சாயமேற்றும் சாயத்தொட்டி என்பவை நெசவுத்தொழிலும் பல்வேறு விதமான பெறுமதிமிக்க அணிகலன்கள் கிடைக்கப்பெற்றதன்மூலம் அணிகலன்களைத் தயாரிக்கும் தொழிலும், பாணையோடுகள், கூரையோடுகள் முதலானவை பெருமளவில் உள்ளமையினால் மட்பாண்டத் தொழிற்கூடமும் என மேம்பட்ட தொழில் உற்பத்தி நகரமாக கீழடி விளங்கியுள்ளது. அத்துடன் இது ஏனைய நாடுகளுடன் நீர்வழி வணிக தொடர்புகளைப் பேணியிருப்பதற்குரிய ஏதுநிலைகளையும் கொண்டுள்ளது. வையை ஆற்றுப்படுக்கையில் அமைந்து பல்வேறு தொழில்களில் மேம்பட்டு விளங்கிய ஒரு நகர

நாகரிகம் ஏனைய தேசங்களுடன் வணிகத் தொடர்புகளைப் பேணாதிருந்திருக்க வாய்ப்புகளில்லை என்பதையே கீழடி அகழாய்வுச் சான்றுகள் புலப்படுத்துகின்றன.

எனவே மேற்கூறியதன்படி கீழடியை அண்மித்துள்ள தொன்மை மிக்க நகரம் மதுரை. இம்மதுரை குறித்து சங்க இலக்கியங்களில் கூறப்பட்ட செய்திகளும் கீழடி அகழாய்வு உணர்த்தும் வணிக நாகரிகப் பண்பாட்டை வெளிப்படுத்துவனவாக உள்ளன.

சங்க காலத்தமிழகம் வணிகப் பண்பாட்டை வலுவாகப் பேணியதற்கு மதுரைக்காஞ்சியில் பல சான்றுகள் உள்ளன. நாட்டில் உள்ளவர்கள் சிறந்த பொருள்களை நுகரும் வகையில் வாணிகம் சிறப்பாக நிலைபெற கடலில் வரும் பாய்மரங்களையுடைய நாவாய்கள் கரையை அடையும் என்றும் அந்நாவாய்கள் மலைபோலப் பெரியனவாகக் காணப்படும் என்றும் மதுரைக்காஞ்சி கூறும் (மதுரை.75-84).

இவ்வரிகளினூடாக நாட்டிலுள்ளவர்கள் தமக்குத் தேவையான பொருள்களை வாங்கிக்கொள்ளும்படி கடல்வழி வணிகம் சிறப்பாக நடைபெற்றுள்ளமை உறுதியாகின்றது. வணிகர் பெருமக்கள் கொண்டுவந்த வெண் உப்பு, புளி, செழுமை மிக்க மீன் துண்டுகள் முதலான பல்வேறு பொருள்களை மக்கள் வாங்குவதும், வணிகர்கள் உலகின் பல்வேறு தேசங்களுக்கும் தமிழகத்தில் கிட்டிய அணிகலன்களைக் கொண்டு சென்றமையும் மேல் நாட்டிலிருந்து குதிரைகள் கொண்டுவரப்பட்டமையினையும் மதுரைக்காஞ்சி குறிப்பிடுகின்றது (மதுரை.315-324). அறுத்த சங்கினை வளை முதலியனவாகக் கிடைகின்ற அழகிய மணிகளைத் துளையிடுவாரும், சுடப்பட்ட நல்ல பொன்னால் விளங்கும் அணிகலன்களைச் செய்யும் தட்டாரும் பொன்னை உரைத்த உரைகொண்டு அதன் தரத்தை அறிதியிட்டுக்கூறும் பொன்வாணிகரும் ஆடைகளை விற்பவரும், செம்பினை நிறுத்து வாங்கிக்கொள்பவரும் என பல்வேறுபட்ட தொழில்களைச் செய்வோரும் வணிகர்களும் மதுரைமாநகரில் தம்பொருள்களை விற்கும்பொருட்டு ஒன்று சேர்ந்தமையும் அதனால் நால்வகைத் தெருக்களிலும் அதிகமானோர் காணப்பட்டமையினால் ஆரவாரம் காணப்பட்டமையும் மதுரைக்காஞ்சியில் கூறப்பட்டுள்ளன (மதுரை.511-526). பாய்மரக்கப்பல்கள் பல்வேறு வகையான பொருள்களை இறக்குமதி செய்கின்ற

பட்டினத்தில் வணிகர்கள் பெறுமதிமிக்க நல்ல அணிகலன்களை வாங்கிக் கொண்டு உலாவியமை பற்றியும் மதுரைக்காஞ்சி குறிப்பிடுகின்றது (மதுரை.536-539). இப்பாடல் வரிகளிலும் மேற்கூறிய பாடல்களின் கருத்துக்கள் அழுத்தம் பெறுவதைக் காணலாம். குறிப்பாக பல்வேறு பொருள்கள் கடல்வழியாக கப்பல்களில் கொண்டுவரப்பட்டதுடன் தமிழகத்திலிருந்து பெறுமதிமிக்க அணிகலன்கள் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டதோடு நன்கு அறியப்பட்ட வணிகநகரமாக மதுரை காணப்பட்டுள்ளதென்பதும் பல தேசத்தவர்களும் வந்துசெல்கின்ற ஆரவாரம்மிக்க இடமாகக் காணப்பட்டுள்ளதென்பதும் இதன்மூலம் அறியக்கூடியதாக உள்ளன.

தொண்டை நாட்டுப்பட்டினத்தில் வடநாட்டுப்பொருள்களும் மேலைநாட்டுக் குதிரைகளும் பிறவும் இறக்குமதி செய்யப்பட்டமையை பெரும்பாணாற்றுப்படை பின்வருமாறு கூறுகின்றது:

புரவியொடு வடவளம் தருஉம் நாவாய் சூழ்ந்த நளிநீர்ப் படப்பை (பெரு.320-321) இதேவேளை காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலுள்ள பெரிய துறைமுகத்திலும் குதிரைகள் மிகுதியாக இறக்குமதி செய்யப்பட்டமையும் சேர நாட்டிலிருந்து கடல்வழியாக மிளகுப்பொதிகள் வந்ததோடு தமிழகத்திற்கு வடபாலிருந்து மாணிக்கக்கற்களும் பொன்னும், குடமலைச் சந்தனக்கட்டைகளும், அகிற்கட்டைகளும், ஈழநாட்டின் உணவுப்பொருள்களும், கங்கைச் சமவெளியில் உண்டான பொருள்களும்,; சீனம் முதலிய நாடுகளிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்ட கருப்பூரம், பன்னீர், குங்குமம் முதலியனவும் இறக்குமதி செய்யப்பட்டமை கூறப்பட்டுள்ளன.(ப.பா.184-193) தமிழகத்திலிருந்து வேறு தேசங்களுக்கு கடல்வழி வணிகம் சிறப்பாக நடைபெற்றிருப்பதை சங்க இலக்கியங்கள் வாயிலாக அறிய முடிகின்றது. கீழடியும் பல தேசங்களுடன் நிலத்தொடர்பும் நீர்த்தொடர்பும் சார்ந்து வணிகம் மேம்பட்டு விளங்கிய தொழில்நகரமாக விளங்கியுள்ளது. வணிகப் பண்பாட்டில் சுங்கவரி வசூலிப்பது முக்கியமானதொன்றாகும். சங்க காலத்தில் வழிகளில் சுங்கச் சாவடிகள் இருந்துள்ளமைக்கான சான்றுகள் உள்ளன. பொருட்களுக்கான வரிகளை (உல்கு) வசூலிக்கும் பொருட்டு சுங்கச் சாவடிகள் நிறைந்த தெருக்கள் காணப்பட்டமையினை 'உல்குடைப் பெருவழி' (பெரு.81) என்ற தொடரால் குறிப்பிடுகின்றது. இதனை பட்டினப்பாலை 'அருங்கடிப் பெருங்காப்பின்' (ப.பா..133) என்று குறிப்பிடுகின்றது. இத்தகைய சுங்கச்

சாவடிகள் பற்றிய செய்திகளும் வணிகப்பண்பாடு சிறப்பாக இடம்பெற்றமையினையே புலப்படுத்துகின்றன.

இவ்வகையில் கீழடியில் கிடைக்கப்பெற்ற பல்வேறுபட்ட பெறுமதியான ஆபரணங்கள், பொருள்கள், நகரமயப்பண்பாட்டுக்குரிய ஏனைய சான்றுகள் சங்க இலக்கியங்களில் வெளிப்பட்டு நிற்பதனூடாக பண்டைக்காலத்தில் மதுரை பிரசித்திபெற்ற வணிக நகரமாகவும் கடல்வழிப்போக்குவரத்து மேம்பட்ட இடமாகவும் விளங்கியதென்பதை அறியமுடிகின்றது.

முடிவுரை

தமிழக வரலாறு, இலக்கியம் முதலானவை சார்ந்து பெரியளவிலான மாறுதலை ஏற்படுத்துவதற் ஏதுநிலைகளை கீழடி அகழாய்வு கொண்டுள்ளது. சங்க இலக்கியங்களில் கூறப்பட்ட பல்வேறுபட்ட செய்திகளை முதன்முதலில் தெளிவாக வெளிக்காட்டுபவை கீழடி அகழாய்வுச் சான்றுகளேயாகும். கீழடி அகழாய்வு மூலம்பெறப்பட்ட பல சான்றுகளை சங்க இலக்கியங்களில் காணமுடிகிறது. இதனால் சங்க இலக்கியங்கள் குறித்த கருத்துக்கள் பல மீளாய்வுக்கு உட்படவேண்டிய தேவையும் எழுந்துள்ளது.

சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிடும் மதுரை, வையை முதலியவை பற்றிய செய்திகள், வரலாற்றுக்குறிப்புகள் கீழடிய அகழாய்வுடன் பொருந்துகின்றன. கீழடியில் கண்டெடுக்கப்பட்ட நெசவுத் தொழிலுடன் தொடர்புடைய பொருள்கள், சாயத்தொட்டி, அணிகலன்கள், உறைகிணறு, விலங்குகளின் எலும்புகள், பாணையோடுகள், தமிழி எழுத்துகளில் அமையப்பெற்ற பெயர்கள், விளையாட்டுப் பொருள்கள், செங்கல் கட்டுமானங்கள், சுடுமண் முத்திரை முதலான தொல்லியல் சான்றுகளை சங்க இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. இவ்வகையில் சங்க இலக்கியங்களின் வாழும் சாட்சியாக கீழடி அகழ்வுச் சான்றுகள் உள்ளன. கீழடி ஒரு நகர நாகரிகமாகக் காணப்பட்டதென்று கூறப்படுகின்றது. இதற்கு மேலும் வலுச்சேர்ப்பதாக சங்க இலக்கியங்களிலும் நகர நாகரிகம் குறித்த செய்திகள் அழுத்தமாக இடம்பெற்றுள்ளன. அத்துடன் கீழடி கடல் வழி வாணிகத்திலும் சிறந்து விளங்கியதென்பது ஆய்வாளர்களின் தற்போதைய கருத்தாகவுள்ளது. இதனை ஆமோதிக்கும் வகையில் தமிழகத்தின் பலவிடங்கள் வணிக நகரங்களாக பிறநாடுகளுடன் கடல்வாணிபத்தில்

மேம்பட்டு பிரசித்தி பெற்றுவிளங்கியமை குறித்த செய்திகள் சங்க இலக்கியங்களிலும் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளன. இவ்விதத்திலேயே சங்க இலக்கியங்கள் கூறும் செய்திகளின் வாழும் தொல்லியல் சாட்சியாக கீழடியில் இருந்து பெறப்பட்டசான்றுகள் காணப்படுகின்றன என்பதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டியதவசியமாகின்றது.

உசாத்துணைகள் REFERENCES

1. Wheeler, R.E.M., Ghosh, A., and Krishna Deva (1946). "Arikamedu, An Indo-Roman Trading Station on the East Coast of India", Ancient India, vol.2, Archaeological Survey of India, New Delhi, Pp.17-125.
2. Subramanian, A., (1975). "Terracotta Art in Tamilnadu", Annals of Oriental Research, Silver Jubilee Volume, Pp.140-144.
3. Raman, K.V.,(1976). "Brahmi Inscription of Tamil Nadu: an historical assessment", The Sri Lanka Journal of South Asian Studies, vol.1(1), Pp.64-75.
4. Subramanian, N.,(1980) "Sangam Polity" - The Administration and Social life of the Sangam Tamils, Ennes Publications, Madurai.
5. Begley and Vimala (1988) "Rouletted ware at Arikamedu: A New Approach", American Journal of Archaeology, vol.92, no. 3, July, pp.427-440.
6. Rajan and Gurukkal, (1989). "Forms of Production and Forces of Change in Ancient Tamil Society", Studies in History, Vol. 5 (2), pp.159-175.
7. Rajan, K.,(1991). "New Light on Graffiti Marks", Journal of Marine Archaeology, vol.2 Pp.47-54.
8. Rajan K., (1995). "Traditional Bead Making Industry in Tamil Nadu", a report submitted to the Nehru Trust, New Delhi.
9. Gurumurthy, S. (1999). "Deciphering the Indus Script: From Graffiti on Ancient Indian Pottery", University of Madras, Madras.
10. Rajan K. and Osmund Bopearachchi, (2002). "Graffiti Marks of Kodumanal (India) and Ridiyagama (Sri Lanka) - A Comparative Study", Man and Environment, vol.27 (2), Pp.97-105.
11. பரிமணம் அ.மா. மற்றும் பாலசுப்பிரமணியன் கு.வெ.,(2004). பத்துப்பாட்டு, முதற் பகுதி, நியூ செஞ்சுரிபுக் ஹவுஸ், சென்னை.
12. பரிமணம் அ.மா. மற்றும் பாலசுப்பிரமணியன்,கு.வெ.,(2004). பத்துப்பாட்டு, இரண்டாம் பகுதி, நியூ செஞ்சுரிபுக் ஹவுஸ், சென்னை.
13. Begley and Vimala (2004). "The Dating of Arikamedu and its Bearing on the Archaeology of Early Historical South India", in Jean-Luc Chevillard (ed.), South-Indian Horizons: Felicitation Volume for Francois Gros, Institute Francais de Pondichery and EFEO, Pondicherry, pp.513-537.
14. Raman, K.V.(2006). "Heritage in Clay", in K.V.Raman, Temple Art, Icons and Culture of India and South-East Asia, Sharadha Publishing House, Delhi, Pp.90-92

15. Shanmugam, P.,(2007). "Terracotta Art in the Tamil country", Bulletin of the Chennai Government Museum, Vol.XV, no.8, Chennai.
16. சுப்பிரமணியன், ச.வே., (2011). சங்க இலக்கியம் மூலமும் முழுமையும், மாணிக்கவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை.
17. இராசமாணிக்கனார்,மா.(2016). பத்துப்பாட்டு ஆராய்ச்சி, சாகித்திய அகதெமி, சென்னை.
18. கவிதா,நா.(2016).சங்க இலக்கியங்களில்சான்றாவணம்-கீழடி, வல்லமை இணைய இதழ்: <https://www.vallamai.com/?p=73746>.
19. Prof. K. Rajan,(2019). Department of Archaeology, Government of Tamil Nadu, Chennai – 600 008.
20. அலெக்சாண்டர் நவீனா, (2019). கீழடி,கொடுமணல், அழகன்குளம் மற்றும் அரிக்கமேடு, அந்தாழை, சென்னை.
21. சசிகலா கோ.,(2019). தொல்லியல் நோக்கில் சங்ககால சமூகம், சிந்தன் புகல், சென்னை.
22. இளங்கோ,சி. (2019). தமிழகத் தொல்லியல் ஆய்வுகள் கீழடி வரை, சென்னை-அலைகள் வெளியீட்டகம்.
23. சிவானந்தம் மற்றும்; இரா.கணேசன் சுந்தர், (2019). கீழடி தென்னிந்திய தொல்லியல் வரலாற்றில் ஒரு ஒளிக்கீற்று, காலச்சுவடு பதிப்பகம், சென்னை.
24. சேரன் மற்றும்; எம்., சிவநாதம், (2019). கீழடி வைகை நதிக்கரையில் சங்ககால நகர நாகரிகம்;, தமிழ் நாடு அரசு தொல்லியல் துறை, சென்னை.

சங்க இலக்கியத்தில் தமிழரின் வாழ்வியலறம்
LIVING PHILOSOPHY OF TAMILS IN SANGAM LITERATURE

சுகுமார். இரா

உதவிப் பேராசிரியர், மொழிகள் துறை,
 பெரியார் மணியம்மை அறிவியல்
 மற்றும் தொழில் நுட்ப நிறுவனம்
 (நிகர் நிலைப் பல்கலைக் கழகம்),
 வல்லம், தஞ்சாவூர் - 613 403.

மின்னஞ்சல்: sukumaranitha76@gmail.com

ஆய்வுச் சுருக்கம்

பழமையும் பெருமையும் வாய்ந்த இலக்கியங்களுள் மிகவும் தொன்மைச் சிறப்பு வாய்ந்தவை சங்க இலக்கியம். சங்க காலத் தமிழரின் வாழ்க்கை அறத்தின் அடிப்படையில் அமைந்தது குறிப்பித்தக்கது. ஆகவே தான் சங்க இலக்கியமானது தமிழரின் வாழ்வியலறங்களை உலகிற்கு பறைசாற்றி நிற்கும் பெட்டமாக விளங்குகிறது. எனவே சங்க இலக்கியத்தில் தமிழரின் வாழ்வியலறம் குறித்து ஆராய்வதே கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

திறவுச் சொற்கள்

தமிழ், சங்க இலக்கியம், வாழ்வியல், அறம், வாழ்வியல் அறம்

Abstract

Among the literary works rich in antiquity and greatness, Sangam literature holds a significant place. It is noteworthy that the lifestyle of the Tamils during the Sangam era was based on ethics. Therefore, Sangam literature stands as a testament to the way of life of the Tamils, showcasing it to the world. Thus, the objective of this essay is to explore the way of life depicted in Sangam literature.

Keywords

Tamil, Sangha Literature, Life, Virtue, Life Virtue

அறப்பண்பு

சங்க இலக்கியத்தில் பாடல்களுக்கு இடையே புலவர்கள் அறத்தை உணர்த்தியப் போக்கு காணப்படுகிறது.

“யாம் அம் இரப்பவை

பொருளும் பொன்னும் போகமும் அல்ல: நின்பால்

அருளும் அன்பும் அறனும் மூன்றும்

உருளினர்க் கடம்பின் ஒலி தாராயோ”¹

என்ற பாடல் வரிகளில் கடுவன் இனவெயின்னார் செவ்வேளிடம் வேண்டுவதால் அக்கால தமிழ் மக்கள் அறப்பண்பு கொண்டு விளங்கினர் என்பதை அறியமுடிகிறது.

காதற் பண்பு

விளையாட்டுப் பருவத்தில் ஆயமகளிரோடு சென்று நெய்தலங்கானலின் வெண்மணலில் புன்னைக் காய்களை அழுத்தியபழமாக விளையாடியபோது மறந்து விட்டுச்சென்ற புன்னை விதையொன்று முளைவிட்டு நிற்க, அதைத் தன் குழந்தை போல் கருதி, அன்றாடம் பாலையும் நெய்யையும் வார்த்து இனிமையோடு வளர்த்து வருகின்றாள் ஒரு பெண். செடியும் மரமாகின்றது. அப்பெண்ணிற்குத் திருமணமும் நடந்து பெண்ணொன்றும் பிறக்கிறது. அப்பெண்ணும் வளர்ந்து திருமணப்பருவத்தை அடைந்து ஒரு காதலனையும் தனக்குரியவளாகப் பெறுகின்றாள்.

ஒருநாள் அக்காதலன் புன்னை மரத்தடியில் காதற் குறிப்புத் தோன்ற வந்து நிற்கின்றான். அப்புன்னை மரத்தின் எதிரே காதலனோடு நகைத்து விளையாடி மகிழ்ந்திருப்பதற்குப் பெரிதும் நாணி; தூர செல்கின்றாள். ஏனென்றால் அப்பெண்ணின் தாய் அவளிடம் இப்புன்னை உன்னைவிடச் சிறந்தது. அது உன் தமக்கை என்று அடிக்கடிச் சொல்லியிருக்கின்றாள். ஆகவே தமக்கை என்ற நினைவு வந்தவுடன் நாணுகிறாள். புன்னை மரத்தையும் தன் உடன்பிறப்பாகக் கருதியதால் அதன் எதிரில் நின்று காதலனோடு பேசுவதற்கு நாணிய அப்பெண்ணின் காதற்பண்பு மிகவும் வியந்து போற்றுதலுக்குரியதாகும். இதனை,

“விளையாடு ஆயமொடு வெண்மணல் அழுத்தி

மறந்தனம் துறந்த காழ்முளை அகைய

நெய்பெய் தீம்பால் பெய்தினிது வளர்ப்ப
நும்மினும் சிறந்தன்று நுவ்வை ஆகுமென்று
அன்னை கூறினள் புன்னையது சிறப்பே
அம்ம நாணுதும் நும்மொடு நகையே”²

என்ற பாடல் வரிகளால் உணரலாம்.

இல்லறப் பண்பு

கடிமணம் புரிந்து கொண்டு தலைவனும் தலைவியும் இல்லறம் நடத்துகின்றனர். தன் மகள் (தலைவி) இல்லறம் எவ்வாறு நடத்துகின்றாள் என்பதை அறிந்து கொள்வதற்காக செவிலியானவள் நேரில் வந்து பார்க்கின்றாள். அப்போது தலைவியோ தலைவனுக்காக சமையல் செய்து கொண்டிருந்தாள். கட்டித்தயிரைத் தன் காந்தள் விரல்களால் பிசைந்து, நெகிழ்ந்த சேலையினை அக்கையாலேயே பற்றிச் சரி செய்து கொண்டாள். கண்களில் குய்ப்புகைக் கொள்ளவும் தன் துன்பம் பாராமல் புளிக்குழம்பு வைத்தாள். தலைவி தன் கையால் சமைத்த உணவைத் தலைவன் சாப்பிடும் பொழுது இனிது எனப் பாராட்டிக் கூறி மகிழ்ந்து உண்டான். இதனைக் கண்ட தலைவியின் முகத்திலோ மகிழ்ச்சி பொங்கியது. இதனைக்,

“முளிதயிர் பிசைந்த காந்தள் மெல்விரல்
கழுவுறு கலிங்கம் கழா அது உட இ
தான் துழந்தட்ட தீம்புளிப்பாகர்
இனிதெனக் கணவன் உண்டலின்
நுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன்று ஒண்ணுதல் முகனே”³

என்ற பாடல் வரிகள் மூலம் தலைவியின் இல்லறப் பண்பினை உணரமுடிகின்றது. மேலும், ஓர் ஆடையைப் பகுத்து உடுத்தும் வறுமை நிலையிலும்; மனம் ஒன்றி வாழும் வாழ்க்கைச் சிறப்பினை

“ஒன்றன்கூ றாடை யுடுப்பவரே யாயினும்
ஒற்றினார் வாழ்க்கையே வாழ்க்கை”⁴

என்ற வரிகள் வெளிப்படுத்துகின்றது. மனம் ஒத்த அன்பே இல்லற வாழ்க்கையின் அடிப்படைப் பண்பாக விளங்குகிறது.

மனையறம்

அறிவாலும் ஆற்றலாலும் ஒழுக்கத்தாலும் நிரம்பிய ஆடவன் ஒருவன் தகுதி நிரம்பிய பெண் ஒருத்தியைத் திருமணம் செய்து கொண்டு வாழ்வதைப் பேறமாக கருதினர்.

“அறத்தாற்றின் இல்வாழ்க்கை ஆற்றின் புறத்தாற்றில் போலய்ப் பெறுவ தெவன்”⁵

எனத் திருவள்ளுவர் சிறப்பித்துக் கூறுவதிலிருந்து இவ்வுண்மை புலப்படும்.

மனையறம் புரிதலை மகளிரும் வினையறம் புரிதலை ஆடவரும் மேற்கொண்டதால் இல்லறம் சிறந்து விளங்கியது. இதனை

“மனையுறை வாழ்க்கை வல்லி யாங்கு
மருவின் இனியளவு முளவோ”⁶

என்ற பாடல் வரிகளும்

“மனைக்கு விளக்காகிய வாணுதல் கணவன்
முனைக்கு வரம் பாகிய வெண்வே நெடுந்தகை”⁷

என்ற பாடல்களும் சிறப்பிக்கின்றது.

குடும்பப் பண்பு

பொருள் வயிற் பிரிந்து சென்ற தலைவனின் வருகையை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கிறாள் தலைவி. அச்சமயம் தான் வளர்க்கும் பசுங்கிளியைத் தன் முன் கையில் அமரச் செய்து, வீட்டிலுள்ளவர்கள் அறியாத தனியிடத்தில் இருந்து பிரிந்து சென்ற தலைவர் இன்று வருவார் என்று கூறுமாறு அதற்குச் சொல் பயிற்றுகின்றாள். அதனைப் பயின்று அப்பசுங்கிளி ‘அவர் இன்று வருவார்’ என்று சொல்லும் போது தலைவி நாணுகின்றாள்.

குடும்பத்தினர் யாரும் தன் கவலையினை அறிந்து துன்புறுதல் வேண்டாம் என நினைத்துக் குடும்பப் பண்பினைக் காக்கக் கருதும் தலைவியின் மனநிலை இக்காட்சியின் வாயிலாக வெளிப்படுகின்றது. இதனை,

“ செந்தாரப்ப பைங்கிளி முன்கை ஏந்தி
இன்றுவரல் உரைமோ சென்றிசினோர் திறத்தென
இல்லவர் அறிதல் அஞ்சி மெல்லென
மழலை இன்சொல் பயிற்றும்
நாணுடை அரிவை”⁸

என்ற பாடல் வரிகளால் தெளியலாம்.

விருந்தோம்பல் பண்பு

இல்லற வாழ்வின் சிறப்புக்கும் உயர்வுக்கும் காரணமாய் அமைவது விருந்தோம்பற் பண்பாகும். அக்காலத்தில் மக்கள் மாலைப்பொழுதில் தங்கள் வீட்டுக் கதவை அடைக்கும் பொழுது விருந்து உண்போர் உள்ளனரோ என்று கூவியழைத்த பிறகே கதவை அடைக்கும் பண்பாடு காணப்பட்டது. இதனை,

“நள்ளென் வந்த நார் இல் மாலைப்
பலர் புகு வாயில் அடைப்பக் கடவுநர்
வருவீர் உளீரோ?”⁹

என்ற பாடல் வரிகளால் உணரலாம்.

இல்லறத்தில் கணவன் மனைவி இருவரும் இணைந்து ஆற்ற வேண்டிய அறமாகக் கருதப்பட்டது விருந்தோம்பல். தம் உற்றார் உறவினர் மட்டுமல்லாமல் தம் இல்லம் நாடிவரும் பிறரையும் உண்டியாலும் உறையுளாலும் உபசரித்தல் அவர்களுடைய கடமையாக இருந்தது. விருந்தினர் உண்டு எஞ்சிய உணவைத் தலைவி இட தான் உண்ணுதலே தக்கது என்பதை தலைவன் கூற்று புலப்படுத்துகிறது. இதனை,

“ சாறு அயர்ந்தன்ன மிடா அச்செரன்றி
வருநர்க்கு வரையா வளநகர் பொற்ப
மலரத் திறந்த வாயில் பலர் உணப்
பைந்நிணம் ஒழுகிய நெய்ம்மலி அடிசில்
வசையில் வான் திணைப் புரையோர் கடும்பொடு
விருந்து உண்டு எஞ்சிய மிச்சில் பெருந்தகை
நின்னொடு உண்டலும் புரைவது”¹⁰

என்ற தலைவன் கூற்று வாயிலாக அறியமுடிகிறது.

கணவன் மனைவியரிடையே எழும் ஊடலைத் தீர்க்க வாயில்களாக விருந்தினர் அமைவர். விருந்தினர் வரின் இருவரும் ஊடலை மறந்து விருந்தினரைப் பேணும்; கடமையில் ஈடுபடுவர். தன் மனைவியின் ஊடலைத் தீர்க்க யாரேனும் விருந்தினர் வரமாட்டார்களா என ஏங்கும் தலைவனின் நிலையை,

“எமக்கே வருகதில் விருந்தே! சிவப்பாள் அன்று
சிறு முள் எயிறு தோன்ற
முறுவல் கொண்ட முகம் காண் கம்மே”¹¹

என்று கூறுவதாக மொழிகின்றது.

ஈகைப் பண்பு

ஒருவரது துன்பத்திற்கு அவர் N;வண்டும் பொருளை எவ்விதப் பயனும் கருதாது. கொடுத்தலே ஈகை எனப்படும். இதனை

“ஆற்றுதல் என்பது ஒன்று அலந்தவர்க்கு உதவுதல்”¹²

என்ற பாடல் வரியால் தெளியலாம்.

“செல்வத்துப் பயனே யீதல்
துய்ப்பே மெனினே தப்புந பலவே”¹³

என்ற வரிகள் ஈதலின் சிறப்பை உணர்த்துகின்றது.

“ஈயென இரத்தல் இழிந்தென்று அதனெதிர்
ஈயேன் என்றல் அதனினும் இழிந்தன்று
கொள்ளெனக் கொடுத்தல் உயர்ந்தன்று அதனெதிர்
கொள்ளேன் என்றல் அதனினும் உயர்ந்தன்று”¹⁴

என்ற புறநானூற்றுப் பாடல் வரிகள் கொடுத்தலின் இயல்பையும் உயர்வையும் வலியுறுத்துகிறது. இல்லற இன்பத்தைவிட ஈதல் அறமே சிறந்ததாகக் கருதிய சங்கத் தமிழர் பொருளுக்காக பிரிவதை நெறியாகவும் கடமையாகவும் கொண்டிருந்தனர். இதனை,

“வண்டு படுபு இருளிய தாழ் இருங் கூந்தல்
சுரும்பு உணவிரிந்த பெருந்தண் கோதை
இவளினும் சிறந்தன்று, ஈதல் நமக்கு என”¹⁵

என்ற பாடல் வரிகளால் உணரலாம்.

சங்க தமிழர் மறுமை பயன் நோக்காது பிறர் வறுமையைப் போக்குதலைக் கடமையாகக் கொண்டு ஈகையைச் செய்து வாழ்ந்தனர். பொருள் உடையவரின் கடமை பொருளிலார்க்குக் கொடுத்து உதவுதல் என்பது சான்றோரின் நெறியாகக் கருதப்பட்டது. அவ்வாறு வாழ்ந்த ஆய் அண்டிரனை புறநானூறு சிறப்பிக்கின்றது. இதனை

“இம்மைச் செய்தது மறுமைக்கு ஆம் எனும்
அறவிலை வணிகன் ஆ அய் அலெ;லன்
பிறரும் சான்றோர் சென்ற நெறியென,
ஆங்குப் பட்டன்று அவன் கை வண்மையே”¹⁶

என்ற பாடல் வரிகளால் உணர முடிகின்றது.

மேலும், பெயரும் புகழும் சேர்ப்பதற்காக ஈகையைச் செய்யாது ஈகையை ஈகையின் பொருட்டே செய்தனர். இதனை,

“பெறுதற்கரிய வீறுசால் நன்கலம்
பிறிதொன்று இல்லை: காட்டு நாட்டோம் என,
மார்பிற் பூண்ட வயங்கு காழ் ஆரம்

மடைசெறி முன்கை கடகமொடு ஈர்த்தனன்: எந்நாடோ? என,
நாடும் சொல்லான்! யாரீரோ! எனப் பேரும் சொல்லான்
பிறர்பிறர் கூற வழிக் கேட்டினே:”¹⁷

என்ற பாடல் வரிகள் நள்ளியின் ஈகைப் பண்பை போற்றுகின்றது.

பகுத்துண்ணும் பண்பு

அறங்களில் தலையாய அறம் பகுத்துண்டு வாழும் பண்பே ஆகும். இத்தகையப் பண்பை மேற்கொண்டு வாழ்ந்தவர்கள் சங்கத் தமிழர். தமக்கு கிடைத்த பொருள் அரிதாயினும் அவற்றை பிறருக்குக் கொடுத்து வாழ்வதையே சிறந்த வாழ்வாகக் கருதினர். இதனை,

“நின் நயந்து உறைநர்க்கும், நீ நயந்து வறைநர்க்கு
பன் மாண் கற்பின் நின் கிளை முதலோர்க்கும்
கடும்பின் கடும்பசி தீர யாழநின்
நெடுங்குறி எதிர்ப்பை நல்கியோர்க்கும்
இன்னோர்க்கு என்னாது, என்னொடும் சூழாது
வல்லாங்கு வாழ்தும் என்னாது, நீயும்
எல்லோர்க்கும் கொடுமதி மனைகிழவோயே”¹⁸

என்ற பாடல் வரிகளால் அறியலாம். வறுமையில் வாடிய புலவர்கள் வள்ளல்களிடம் பெற்ற பரிசிற்பொருளை,

“பெற்றது மகிழ்ந்து கற்ற மருத்தி
ஓம்பாது உண்டு கூம்பாது வீசி”¹⁹

என வாழும் இயல்புடையவர்கள் என்று அறிவிக்கின்றது. மேலும், பிறரோடு பகிர்ந்து உண்டுட வாழ்வதற்கென்றே பலவற்றையும் தொகுக்கும் முயற்சியில் ஈடுபடுதலே ஆண்மை எனக் கருதிச் சங்கத் தமிழர் வாழ்ந்தனர். இதனை,

“ பகுத்தூண் டொடுத்த வாண்மை”²⁰

என்று பதிற்றுப் பத்து மொழிகின்றது.

மனித நேயப் பண்பு

மனிதநேயம் என்பது பிற மனிதரிடத்து காட்டும் அன்புணர்வைக் குறிப்பாகும். சாதி, மதம், நாடு, மொழி பேதமின்றி ஒருவரின் மனம் நெகிழும்படி மற்றொருவர் மேல் வெளிப்படுத்தும் நட்பும் நேசமும் கலந்த உணர்வு மட்டுமல்லாமல் இரக்கத்தை; வெளிப்படுத்தும் செயல்பாடும் மனித நேயமாகக் கருதலாம்.

மன்னன் கிள்ளிவளவன் தனது பகைவனான மலையமானின் குழந்தைகளை யானைக் காலால் மிதித்துக் கொல்ல ஆணையிடுகிறான். ஆணையை நிறைவேற்றப் போகும் தருணத்தில் கோவூர் கிழார் என்னும் புலவர் இடையிட்டு, புறாவிற்சாக உயிரைத் துறந்த மன்னது சிறப்பைக் கூறி, கொலையைத் தடுத்து நிறுத்துகின்றார். சாவை சந்திக்க வந்த குழந்தைகளை தம்முடைய சாதூரியத்தால் காத்து நின்ற புலவரின் அ:ருள் உள்ளமும் அதற்காக அவர் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சியும், அந்த முயற்சியால் கிடைத்த வெற்றி இவையனைத்தும் மனித நேயத்தின் பண்பாகும். இதனை

“ நீயே, புறவின் அல்லல் அன்றியும் பிறவும்
இடுக்கண் பலவும் விடுத்தோன் மருகனை:
இவரே, புலனுமுது உண்மார் புண்கள் அஞ்சித்
தமது பகுத்து உண்ணும் தண்ணிழல் வாழ்நர்!
களிறுகண்டு அழுஉம் அழாஅல் மறந்த
புன்றலைச் சிஅர் மன்று மருண்டு நோக்கி
விதுந்திற் புன்கண் நோவுடையர்
கெட்டனை யாயின், நீ வேட்டது செய்மயே”²¹

என்ற பாடல் வரிகளால் தெளியலாம்.

பிசிராந்தையார் என்னும் புலவர் தனது வயது அதிகமாயினும் நரை தோன்றாமைக்குக் காரணம் என் மனைவி மாண்புமிக்கவள் மக்களும் அந்தன்மையரே, ஏவல் செய்யும் இளையோரும் நல்லவரே என் நட்டு வேந்தனும் அல்லவை செய்யாது அறம் காக்கும் செங்கோலன். என் நாட்டு சான்றோர்களும் நன்மை நிரம்பித் தீமை ஒழிந்து ஒழுக்கத்தில் நின்ற அடக்க மிக்க கொள்கையினர் எனப் போற்றுவதில் புலவர் எல்லோர் மாட்டும் கொண்ட மனித நேயம் புலப்படுகின்றது. இதனை,

‘யாண்டு பல ஆக நரைஇல ஆகுதல்
யாங்காகியர் என வினவுதிர் ஆயின்
மாண்ட என் மனைவியொடு மக்களும் நிரம்பினர்,
யான் கண்டனையர் என் இளையரும் வேந்தனும்
அல்லவை செய்யான் காக்கும்: அதன் தலை
ஆன்றவிந்து அடங்கிய கொள்கைச்
சான்றோர் பலர் யான் வாழும் ஊரே”²²

என்ற பாடல் வரிகளால் அறியலாம்.

நன்றியறிதல் பண்பு

ஒருவருக்கொருவர் உதவி செய்தலும் நன்றி மறவாதலும் அறப்பண்பாகும். பயன் கருதாமல் பிறருக்கு உதவுதல் சிறப்பு என்றும் தமக்கு உதவிய ஒருவருக்குக் கைம்மாறு செய்ய வாய்ப்புக் கிடைத்தால் அதைப் பெருமையாகக் கருதியவர்கள் நம் தமிழர்கள். இதனை,

“முன்னொன்று தமக்காற்ற முயன்றவர் இறுதிக்கண்
பின்னொன்று பெயர்தாற்றும் பீடுடையாளர்”²³

என்ற வரிகள் எடுத்துரைக்கின்றது.

அடைக்கலம் தரும் பண்பு

தன்னை அடைந்தாரைக் காத்தல் சிறந்த அறமாகப்; போற்றப்படுகிறது. தலைவனைக் காப்பாக அடைந்த தலைவியைப் பிரியாது வாழ்தல் வேண்டும் என்பதை

“போற்றுதல் என்பது புணர்ந்தாரைப் பிரியாமை”²⁴

என்ற பாடல் வரி குறிப்பிடுகின்றது. பொருளீட்டி வாழ விரும்புவோர் தம்மை அடைக்கலம் புகுந்தாரைக் காக்க வேண்டும் என்பது அறநெறிகளுள் ஒன்றாகக் கருதப்படுகின்றது. இத்தகு நெறியைத் தலைவர் மறந்தாரோ என்று தலைவியிடம் தோழி அறம் உரைக்கிறாள். இதனை

“இன்னா செய்து மினிது தலை யளிப்பினும்
நின்வரைப் பினளென் தோழி”²⁵

என்ற பாடல் வரிகளால் அறியமுடிகிறது.

இரக்கப் பண்பு

சங்க காலத் தமிழர்கள் இரக்கப் பண்பு கொண்டவர்களாக வாழ்ந்தனர். வள்ளல் பாரி இறந்தபோது அவனது மக்களைக் கபிலர் ஆதரித்ததை,

“..... தேருடன்
முல்லைக்கு ஈத்த செல்ல நல்லிசை
படுமணி யானைப் பறம்பின் கோமான்
நெடுமாப் பாரி மகளிர்: யானே
தந்தை தோழன்: இவர் என் மகளிர்
அந்தணன், புலவன் கொண்டு வந்தனனே”²⁶

என்ற பாடல் வரிகளால் அறிய முடிகின்றது.

மன்னர்கள் பகை நாட்டைமுற்றுகையிடும் போது, அந்நாட்டிலுள்ள ஆனினம், பார்ப்பன மக்கள், பெண்டிர், பிணி உடையவர், புதல்வரைப் பெறாதோர் முதலியோரைப் பாதுகாவலான இடத்திற்குச் செல்லுமாறு எச்சரிக்கை செய்யும் இரக்கவுணர்வு மிக்கவர்களாக விளங்கியதை,

“ஆவும் ஆனியற் பார்ப்பன மாக்களும்
பெண்டிரும் பிணியுடை யீரும் பேணி”²⁷

என்ற பாடல் வரிகள் வெளிப்படுத்துகின்றது.

பசிபோக்கும் பண்பு

மனித வாழ்வின் இயக்கமே உணவு தேடுதல் நோக்கத்திலேயே அமைகின்றது. பசியினால் உணவு தேடி அலைபவரின் பசியினைப் போக்கும் அதியமானின் பண்பினை புறநானூற்றுப் பாடலொன்று எடுத்தியம்புகின்றது. இதனை,

“சிறியகட் பெறினே, எமக்கீயும் மன்னே!
பெரியகட் பெறினே,

யாம் பாடத் தான் மகிழ்ந்து உண்ணும்; மன்னே!
 சிறுசோற்றானும் நுனிபல கலத்தன் மன்னே!
 பெருஞ்சோற்றாலும் நுனிபல கலத்தனன்; மன்னே!
 என்பொடி தடிபடு வழியெல்லாம் எமக்கீயும் மன்னே!”²⁸

என்ற பாடல் வரிகளால் உணரலாம்.

பிறருக்காக வாழும் பண்பு

சங்கத் தமிழர் பிறருக்காக வாழும் பண்பினை உடையராக இருந்துள்ளனர். இந்திரர்க்குரிய அமுதம் கிடைப்பதாயினும் தமக்கு இனியது எனக்கருதி உண்ணமாட்டார்கள். தனக்கென வாழாமல் பிறருக்காக வாழுகின்றவர்களே உலகத்தில் பொருத்தமான தகுதியுடையவர்களே ஆவார். புகழ் என்றால் உயிரையும் பெறுவதாயினும் மேற்கொள்ளார். இவ்வாறு பிறருக்காக வாழும் உண்மையான இயல்புடையவர்களால் தான் உலகம் சிறப்புற்று வாழ்கிறது. இதனை,

“உண்டால் அம்ம, இவ்வுலகம்: இந்திரர்
 அமிழ்தம் இயைவதாயினும், இனிது எனத்
 தமிழர் உண்டலும் இலரே; முனிவிலர்
 துஞ்சலும் இலர்; பிறர் அஞ்சுவது அஞ்சிப்
 புகழ் எனின், உயிருங்கொள்ளலர்; அயர்விலர்;
 அன்னமாட்சி அனையராகித்
 தனக்கென முயலா நோன் தாள்
 பிறர்க்கென முயலுநர் உண்மையனே”²⁹

என்ற பாடல் வரிகளால் தெளியலாம்.

பிறர் நலம் பேணும் பண்பு

சங்க இலக்கியத் தோழி தலைவியைக் காணவரும் தலைவனிடத்தில் விரைவில் தலைவியைத் திருமணம் செய்து கொள் என்று கூறுவதுடன் தனக்கும் தலைவிக்கும் உள்ள உயரிய நட்பை

“யாமே பிரிவு இன்று இயைந்த துவரா நட்பின்
 இருதலைப் புள்ளின் ஓர் உயிரம்மே”³⁰

என்ற கூறுவதன் வாயிலாகப் பிறர் வாழ்வு வீணாகக் கூடாது எனக் கருதும் தோழியின் உயரிய நட்பு மனிதப் பண்பின் வெளிப்பாடாக அமைகின்றது.

பிறர் துயர் போக்கும் பண்பு

சங்க காலத் தமிழர் இல்லறத்திலும் காதல் இன்பத்திலும்; பிறர் துயர் துடைத்தலையே மேன்மையாகக் கருதி வாழ்ந்தனர். இவ்விதமான மனிதப் பண்பு அக்காலத் தமிழரிடையே மிகுந்து காணப்பட்டன. இவற்றை,

“அறம் தலைப்பிரியாது ஒழுகலும், சிறந்த
கேளிர் கேடுபல உள்ளறலும், நாளும்
வருந்தா உள்ளமொடு இருந்தோர்க்கு இல்”³¹

“செறுவோர் செம்மல் வாட்டலும், சேர்ந்தோர்க்கு
உறுமிடத்து உவக்கும் உதவி ஆண்மையும்
இல்லிருந்து அமைவோர்க்கு இல்”³²

என்ற பாடல் வரிகளால் அறியலாம்.

நல்லதையே செய்யும் பண்பு

சங்ககால மக்களிடத்து நல்லது செய்தல் வேண்டும் எனும் கருத்து வலியுறுத்தப்பட்டது. ஏனெனில் நன்மை, தீமை, நோய்தல், தனிதல் இவை பிறரால் வருவதில்லை. அவை நம்முடைய நல்வினை, தீவினைக்கு ஏற்ப அமைகிறது. எனவே, நல்லவையே செய்யவேண்டுமென வலியுறுத்தப்பட்டதை

“தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரர்
நோதலும் தணிதலும் அவற்றோ ரன்ன
சாதலும் புதுவது அன்றே; வாழ்தல்
இனிது என மகிழ்ந்தன்றும் இலமே”³³

என்ற பாடலால் தெளியலாம்.

நல்லுரை பகரும் பண்பு

மக்களுக்கு மட்டுமின்றி ஆட்சி நடத்துகின்ற ஆட்சியாளர்களுக்கும் புலவர் ஒருவர் நல்லுரை பகர்வதைப் புறநானூற்றுப் பாடலொன்று குறிப்பிடுகின்றது. உலக உயிர்களைக் காப்பது சுரக்கின்ற நீரும், விளைகின்ற நெல்லும் மட்டும் அல்ல. பரந்த இவ்வுலகம் வேந்தனின் முறையான காவற்சிறப்பாலும் நிலை பெறுகின்றது. ஆகவே, ஆட்சி நடத்துகின்றவனே உண்மையான, உலக உயிர்களைக் காப்பன் ஆவான். அதற்கேற்ப உலக மக்களைப் பேணிகாப்பதையே கடமையாக மேற்கொண்டான்.

“ நெல்லும் உயிர் அன்றே; நீரும்; உயிர் அன்றே
மன்னர் உயிர்த்த மலர் தலை உலகம்”³⁴

என்ற மோசிகீரனாரின் பாடல் மூலம் நல்லுரை பகர்வது அக்காலத்தில் மனிதப் பண்பாகக் கருத்தப்பட்டது. நல்லோரின் நற்பண்பு

மனிதனின் பசிப்பிணியைப் போக்கி உணவு அருளும் நற்பண்பினை புறநானூறு

“நீரின் றமையா யாக்கைக் கெல்லாம்
உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே
உண்டி முதற்றே உணவின் பிண்டம்
உணவெனப் படுவது நிலத்தொடு நீரே”³⁵

என்ற புறநானூற்று பாடல் வரிகள் புலப்படுகின்றது.

“நல்லது செய்தல் ஆற்றீர் ஆயினும்
அல்லது செய்தல் ஒம்புமின் அதுதான்
எல்லோரும் உவப்பது அன்றியும்
நல்லாற்றுப் படுஉம் நெறியும் ஆர் அதுவே”³⁶

என்ற வரிகள் நல்லாற்றுப் படுத்தும் நற்பண்பினையும் வெளிக்காட்டுகிறது.

மக்கட்பேறு

இல்லறம் என்பது அன்பும் அறனும் பூண்டு வாழ்வதாகும். அத்தகைய வாழ்வில் பெறும் பேறுகளுள் தலையாயது மக்கட்பேறு.

ஏனெனில் இல்லறம் மாட்சிமையடைய மக்கட் சிறப்பு அவசியமாகும். பரத்தையிற் பிரிந்து வந்த காலத்தில் தலைவன் புதல்வனைத் தழுவ, தலைவியும் ஊடல் தணிந்து தலைவனது புறத்தைத் தழுவினாள். இக்காட்சி இனிமைப் பண்புடையதாய்ப் பார்போருக்குத் தோன்றுகிறது. இதனை,

“கண்டிசின்; பான! பண்பு உடைத்து, அம்ம
மாலை விரிந்த பசு வெண் நிலவின்;
குறுங் காற் கட்டில் நறு பூஞ் சேக்கை
பள்ளி யானையின் உயிர்த்தனன் நசைஇ
புதல்வன் தழீ இயினன் விறலவன்
புதல்வன் தாய் அவன் புறம் கவை இயினளே”³⁷

என்ற பாடல் வரிகளால் அறியலாம்.

அரசியற் பண்பு

சங்க காலத் தமிழகத்தில் நாட்டைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பு அரசர்களிடம் இருந்தது. ஏனெனில் சங்க கால மக்கள் நாட்டைப் பாதுகாக்கவும், தங்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளவும் ஒரு வலிமை மிக்க தலைவன் அவர்களுக்கு வேண்டியதாயிற்று. ஆகவேதான் அவர்கள் அரசியல் என்ற ஓர்; அமைப்பை உருவாக்கி அதன் தலைவனாக அரசனை அமர்த்தினர். இவ்வாறு ஆட்சியில் அமர்த்திய அரசனின் கடமையினை மோசிகீரனார் பாடல் ஒன்று புலப்படுத்துகின்றது. இதனை,

“நெல்லும் உயிர்அன்றே: நீரும் உயிர் அன்றே
மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்
அதனால் யான் உயிர் என்பது அறிகை
வேன்மிகு தானை வேந்தற்குக் கடனே”³⁸

என்ற பாடல் வரிகளால் தெளியலாம்.

மேலும், அரசின் கொற்றம் அறநெறி முதற்றே. அதனால் கோல் கோடாது, குணங்கொல்லாது, ஆண்மையும் சாயலும், வண்மையும் உடையையாகி, இல்லோர் கையற வேண்டும் என்பதே அரசியல் பண்பாடு ஆகுமென மருதன் இளநாகனார் என்ற புலவர் புறநானூற்றுப் பாடல் ஒன்றில் குறிப்பிடுகின்றார். இதனை,

“அறநெறி முதற்றே, அரசின் கொற்றம்
அதனால், நமரெனக் கோல் கோடாது”
பிறர் எனக் குணங்கொல்லாது
ஞாயிற்றன்ன வெந்திறல் ஆண்மையும்
திங்கள் அன்ன தண்பெருஞ்சாயலும்
வானத்து அன்ன வண்மையும் மூன்றும்
உடையை ஆகி இல்லோர் கையற”³⁹

என்ற பாடல் வரிகள் உறுதி செய்கின்றது.

போர்ப் பண்பு

சங்க இலக்கியங்களில் போர்கள் எல்லாம் அறத்தை வலியுறுத்துவன. மேலும் சங்கத் தமிழரிடையே போர் தவிர்க்க இயலாததாகவும், காலத்தின் கட்டாயத் தேவையானதாகவும் கருதப்பட்டது. போரானது என்றும் மாறாத உலகத்து இயற்கை. இதனை,

“ஒருவனை ஒருவன் அடுதலும் தொலைதலும்
புதுவது அன்று: இவ்வுலகத்து இயற்கை”⁴⁰

என்னும் புறநானூற்று வரிகள் எடுத்துரைக்கின்றது.

பாண்டியன், பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி, அறத்தாறு நுவலும் பூட்கையும், யானை மேற் செல்லும் பெருமிதம் உடையவன் என்பதற்குப் போர்களின் உயர்ந்த பண்பை

“ஆவு மானியற பார்ப்பன மாக்களும்
பெண்டிரும் பிணியுடை யீரும் பேணித்
தென்புல வாழ்நர்க் கருங்கட னிறுக்கும்
பொன்போற் புதல்வர்ப் பெறாஅ தீரும்
எம்மம்பு கடிவிடுதும்”⁴¹

என்ற பாடல் வரிகள் வெளிப்படுத்துகின்றது.

சங்க காலத்தில் தமிழகம் சேர, சோழ, பாண்டியர்கள் மற்றும் குறுநில மன்னர்களால் ஆளப்பட்டு வந்தது. அப்போது அவர்களுக்குள் போர்கள்

நிகழ்ந்ததை அறியமுடிகின்றது. அவ்வாறு போர் நிகழும்போது ஒத்த வலிமையுடையாரோடு போர் புரிதல், புறமுதுகிடுவாருடன் போர் செய்யாமை, பருவங்குறித்துப் போர் புரிதல், இரவில் போரிடாமை போன்ற போர் நெறிகள் தவறாது பின்பற்றப்பட்டன.

சான்றாக வெண்ணிப் போரில் மார்பிலே தைத்தவேல் புறத்தை ஊடுருவிச் சென்றது. அப்புண்ணை புறப்புண்ணாக கருதி நாணி உயிர் விட்டான் பெருஞ்சேரலாதன். இதனை,

“கலிகொள் யாணர் வெண்புப் பறந்தலை
மிகப் புகழ் உலகம் எய்திப்
புறப்புண் நாணி, வடக்கிருந்தோனே”⁴²

என்ற பாடல் வரிகளால் அறியலாம்.

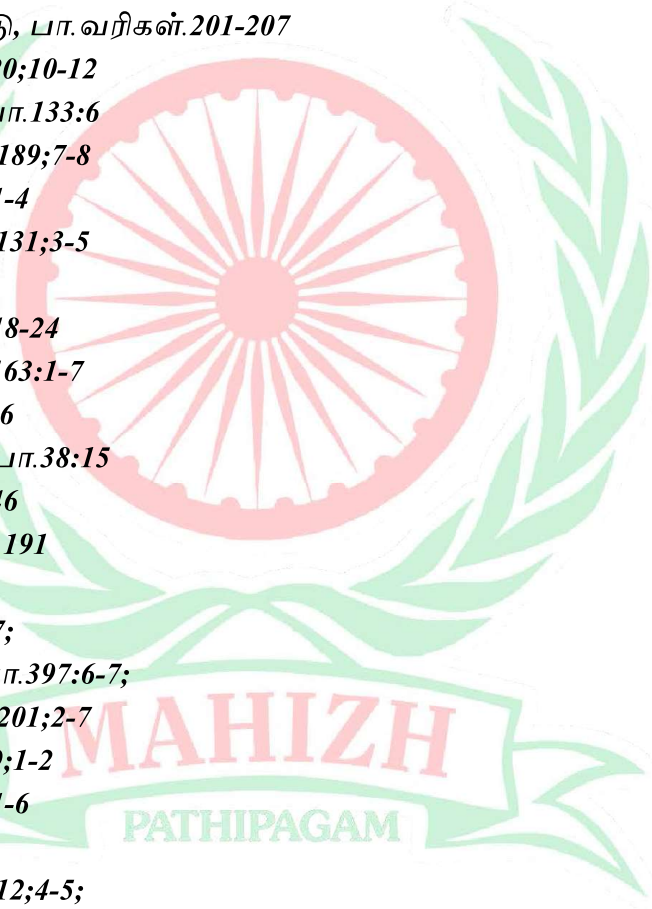
முடிவுரை

சங்க காலத் தமிழர் அறப்பண்பு கொண்டு வாழ்ந்தனர் என்பதையும் காதற்பண்பு, இல்லறப் பண்பு முதலானவற்றில் சிறந்து விளங்கியதையும் வாழ்வியலறமாக காணமுடிகிறது. மனையறமே பேரறமாகக் கருதப்பட்டதையும் மனையறத்தால் இல்லறம் சிறந்ததையும் அறியமுடிகிறது.

சங்க காலத் தமிழரிடையே காணப்பட குடும்பப் பண்பு, விருந்தோம்பல், ஈகை, பகுத்துண்ணும் பண்பு, நல்லதையே செய்யும் பண்பு, நல்லுரை பகருதல், நல்லோருக்கான நற்பண்பு, நன்றியறிதல் ஆகியவற்றைச் சங்க இலக்கியத்தின் வாழ்வியலறமாக அறியமுடிகிறது. மேலும் பசித்துயர் போக்கல், இரக்கவுணர்வு, பிறருக்காக வாழுதல், பிறர்துயர்போக்குதல், மக்கட்பேறு, அரசியற் பண்பு, போர்ப் பண்பு முதலானவற்றையும் பிற உயிர்களுக்குத் துன்பம் விளைந்திடக்கூடாது என்னும் நோக்கிலும் மனித நேயம் அமைந்து கிடப்பதையும் வாழ்வியலறமாக உணரமுடிகிறது. இங்ஙனமாக சங்க இலக்கியத்தில் தமிழரிடையே நிலவிய வாழ்வியலறங்கள் பெரிதும் போற்றப்பட்டிருக்கின்றன.

அடிக்குறிப்புகள்

1. பரிபாடல், பா..5;78-81
2. நற்றிணை, பா.172
3. குறுந்தொகை, பா.167
4. கலித்தொகை, பா.18;10-11
5. திருக்குறள்,46
6. குறுந்தொகை பா.322; 5-6
7. புறநானூறு,பா.314;1-2
8. அகநானூறு, பா.34:14-18
9. குறுந்தொகை, பா.118;2-4
10. குறிஞ்சிப்பாட்டு, பா. வரிகள்.201-207
11. நற்றிணை,பா.120;10-12
12. கலித்தொகை, பா.133:6
13. புறநானூறு, பா.189;7-8
14. மேலது,பா.204;1-4
15. அகநானூறு,பா.131;3-5
16. , பா.134;1-4
17. மேலது,பா.150:18-24
18. புறநானூறு,பா.163:1-7
19. மேலது,பா.47:4-6
20. பதிற்றுப்பத்து, பா.38:15
21. புறநானூறு,பா.46
22. புறநானூறு. பா. 191
23. ,பா.34:4-5;
24. மேலது,பா.133;7;
25. குறுந்தொகை,பா.397:6-7;
26. புறநானூறு,பா. 201;2-7
27. புறநானூறு பா.9;1-2
28. மேலது,பா.235;1-6
29. மேலது,பா.182
30. அகநானூறு,பா.12;4-5;
31. மேலது,பா.173;1-3-
32. மேலது,பா.231;1-3
33. புறநானூறு, பா.192;2-5
34. மேலது,பா.192;2-5
35. மேலது,பா.18;18-21
36. மேலது,பா.196;6-9
37. குறுந்தொகை,பா.359
38. புறநானூறு,பா.186
39. மேலது,பா. 55;12-18

40. மேலது,பா. 76:1-2
41. மேலது,பா. -9-
42. மேலது,பா. 66:6-8

தமிழ்நாட்டில் சமணத்தின் எழுச்சியும் வீழ்ச்சியும்
(சங்க காலம் முதல் இடைக்காலம் வரை)
THE RISE AND FALL OF JAINISM IN TAMIL NADU
(From the Sangam period to the medieval period)

மார்ட்டின் ஜெயபிகாஷ் ஜோ
உதவிப் பேராசிரியர், வரலாற்றுத்துறை,
அழகப்பா அரசு கலைக் கல்லூரி காரைக்குடி 630003 –
மின்னஞ்சல்: martinjehistory@gmail.com

ஆய்வுச் சுருக்கம்

பாரத கண்டம் என்பது எண்ணற்ற மொழி , பண்பாடு ,இனம் , சமயம் என பல வேற்றுமைகளைத் தன்னகத்தே ,நாகரீகம் , கலாச்சாரம் மனிதன் பிறந்த பிறகு .கொண்ட தனிப்பெரும் துணைக் கண்டம் ஆகும் தோன்றிய மொழி, இனம் ஆகிய இரண்டில் முதலில் மொழிதான் முதலில் தோன்றியது என்பது அனைவரும் ஒருமித்து ஏற்றுக்கொள்ளும் ஒரு கருத்துஅவ்வாறு ஒரு .அம்மொழியே அனைத்திற்க்கும் மூலமொழியாகும். மொழி தோன்றிய பிறகு அம்மூலமொழியிலிருந்து பலக் கிளை மொழிகள் பிறகு அம்மொழியைப் பேசிய மக்கள் சிறு சிறு .புதிதாக பரிணமிக்கிறது குழுக்களாக தங்கள் வசதிக் கேற்பப் பிரிந்து சென்றனர்அவ்வாறு சிறு . குழுக்களாக பிரிந்தவர்களை சிறு இனம் என்று .வரையறைப்படுத்தப்பட்டனர் பிறகு ஒவ்வொரு இன மக்களும் தங்களுக்கென்று உணவுதொழில் ,உருவ அமைப்பு ,இருபிடம் ,உடை , நாகரீகத்தோடு வாழத் , கலாச்சாரம், முறை என தனித்துவமான பண்பாடு இப்படி ஒவ்வ .தொடங்கினார்கள்ொருப் பிரிவுகளாக மனித இனத்தில் பரிணமித்தப் பிறகு இறுதியாகத் தோன்றியது தான் சமயம் மனித . (மதம்) இனத்தில் இறுதியாக தோன்றிய அம்சமாக சமயம் இருப்பினும் அது சார்ந்த நம்பிக்கைகளும் பழக்கவழக்கங்களும் மக்களுடன் புரையோடிப் போனதால் மனிதன் முன்னர் தோன்றிய அத்தனை அம்சங்களை விடவும் சமயத்திற்கு அதிமுக்கியத்துவம் அளிக்கத் தொடங்கிவிட்டான்சமயம் .

சார்ந்த நம்பிக்கைகளை தன்னோடு தனிப்பட்ட வாழ்க்கையாக கருதாமல் சமயத்தை சமூகத்தோடு இரண்டறக் கலந்துவிட்டான் மனிதன். எவ்வாறு கலாச்சாரம்பண்பாட்டை தங்களுக்கு ஏற்றார்ப்போல் உலக மக்கள் , பங்கிட்டுக் கொண்டார்களோ அது போலவே சமயத்தையும் பல்வேறு சமயங்களாக பிரித்துவிட்டார்கள் அதன் விளைவு இன்றைய காலச் .

– 4000 சூழலில் உலகம் முழுமைக்கும்க்கும் மேற்பட்ட சமயங்கள் தோன்றியுள்ளன – 20 அதில் இந்தியத் துணைக்கண்டத்தில் மட்டும் .க்கும் மேற்பட்ட சமயங்கள் பின்பற்றப்படுகின்றன .

திறவுச் சொற்கள்

மனிதன், குடும்பம், சமூகம், இனக்குழு, சமுதாயம், சமயம்,

Abstract

India is a vast country with various religions, languages, castes and cultures. It is a unanimous opinion that language was the first of the two languages and ethnicities that appeared after man was born. That's the root of it all. After the emergence of one language, many new languages have emerged from that language. After that, the people were divided into small groups. Those who were divided into small groups were defined as a small race. After that, people of every race started living with their own unique culture, culture, and civilization, such as food, clothing, appearance, image, and occupation. After the evolution of each of these sects in the human race, religion has finally appeared. Although religion was the last aspect of the human race, as its beliefs and practices became intertwined with those of the people, man began to attach more importance to religion than to any other aspect. A man does not consider religion as his personal life, he mixes religion with society. Just as the people of the world have divided the culture and the people have divided the religion into different religions. As a result, today there are more than 4,000 religions in the world. There are more than 20 religions in India.

Keywords

Human, Family, Community, Caste, Community, Religion

இந்தியாவில் பெரும்பாண்மைச் சமயங்களாக இந்து , கிருத்தவம் , .சமணம் போன்றவைத் திகழ்கின்றன, பௌத்தம், சீக்கியம், இஸ்லாம் இஸ்லாம் என இம்மூன்று சமயங்கள் இந்தியாவில் அதீத , கிருத்தவம் ,இந்து வளர்ச்சியடைந்தாலும் இந்தியாவிலேயே தோன்றி வளர்ந்த சமயங்களாக சில சமயங்கள் மட்டுமே விளங்குகின்றன சைவம் , வேத சமயம் .

இவை) செளரம் ,காணபத்யம் ,கௌமாரம்,சாக்தம் , வைணவம், , (அனைத்தும் சேர்ந்தது இந்து சமயம்பெளத்தம் சீக்கியம் ,சமணம் , இவைகள் இந்தியாவிலேயே தோன்றி வளர்ந்த சமயங்களாக ம் நூற்றா- 17 . விளங்குகின்றனண்டில் ஆங்கிலேயர்களின் ஆட்சியில் பல சமயங்களை ஒன்றிணைத்து இந்து என்கிற பெயர் வடிவம் கொடுக்கப்பட்டது வைணவம் போன்ற பல , அதன் விளைவாக சைவம் . சமயங்கள் தனிச் சமயம் என்கிற அந்தஸ்தை இழந்து இந்து சமயமாக . மாற்றப்பட்டது

இந்தியாவில் தோன்றி வளர்ந்த சமயமாக இந்து மதமும் பெளத்தமும் சமணமும் காணப்பட்டாலும் அவை ஒவ்வொன்றும் தன்னகத்தே தனித்தனியான வேறுபாடுகளைக் கொண்டுள்ளன குறிப்பாக இந்து . புரியாத வேத , மதத்தில் காணப்பட்ட எண்ணற்ற சடங்கு முறைகள் தேவையற்ற , ஆடம்பர சடங்குகள் , வேள்விமுறைகள் , உபாசகங்கள் பெண்களுக்கான உரி , செலவுகள்மை மறுப்பு போன்றவற்றால் மக்களிடையில் ஏற்பட்ட வெறுப்புணர்வு மக்களை மாற்று சமயம் நோக்கி அழைத்துச் செல்லும் மனப்பங்கிற்கு வித்திட்டது அக்காலகட்டத்தில் . பெளத்த சமய துறவிகளும் சமண சாதுக்களும் தங்கள் சமயத்தை சமூகத்தில் பரப்பியதன் விளைவாக இந்தியாவில் பலரது ஆதரவுகளை இச்சமயங்கள் பெறத் தொடங்கினகுறிப்பாக பல மன்னர்களது ஆதரவையும் . கலிங்கப் போருக்குப் , எடுத்துக்காட்டாக கூறின் . இச்சமயங்கள் பெற்றன பின் அசோகர் பெளத்த சமயத்தை தழுவி பல நினைவுச் சின்னங்களை தனது புத்திரர்களை பல நாடுகளுக்கு சமயப் , நிறுவினார் பரப்புரைகளுக்காக அனுப்பினார் அது போல சந்திரகுப்த மௌரியர் தனது . வாழ்நாள் இறுதியில் சமண சமயத்தை தழுவி சரவணபெலகோலா என்கிற இப்படி . இடத்தில் சமணர்களின் பழக்கமான வடக்கிருந்து உயிர் நீத்தார் இந்தியாவில் மன்னர்கள் பின்பற்றக் கூடிய அளவிற்கு உயர்ந்த சமயமாக இவ்விரு சமயங்களும் மாற ிப் போயின .

அப்படியே தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்த வரை சமய நிலைப்பாட்டில் பெரிய அளவில் மாறுபாடில்லாமல் காணப்பட்டது எனலாம் . பெரும்பாலானவர்கள் தமிழ்ச் சமயங்களாக கருதப்படுகின்ற சைவம் செளரம் போன்ற ஆறு ,காணபத்யம் ,கௌமாரம் ,சாக்தம் ,வைணவம், பரமசிவ.சமயங்கள் பின்பற்றியதாக ஆய்வாளர் தொம் அவர்கள் குறிப்பிடுகிறார் அப்படியிருக்க தமிழ்நாட்டில் எப்போது சமணமும் .

ம் 6 மு.இச்சமயங்கள் கி, பௌத்தமும் அறிமுகமானது என்பதை ஆய்ந்தால் ஆனால் இச் சமயங்கள் மிகப் .நூற்றாண்டில் தோன்றியதாக தெரிகிறது பிந்தையதாக தான் தமிழ்நாட்டில் சங்கம் மருவிய காலம் என்று சொல்லப்படுகிற களப்பிரர் காலம் தொட்டு தமிழ்நாட்டில் தழைத்ததாக தெரிகிறதுதமிழ்நாட்டில் சமணமும் பௌத்தமும் ஒரு சேர நுழைந்தாலும் . இந்தியா முழுமைக்கும் பௌத்தம் பெற்ற இடத்தை தமிழ்நாட்டில் அது ஆம் தமிழ்நாட்டில் பௌத்த சமயத்தை விட சமண சமயம் . பெறவில்லை பெருமளவில் மன்னர்களாலும் மக்களாலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட சமயமாக கி குறிப்பாக களப்பிரர்கள் . ம் நூற்றாண்டில் உருபெற்றது-2.பி. பாண்டியர்கள் போன்றவர்கள் சமண சமயத்தை , பல்லவர்கள், .ஏற்றுக்கொண்டு அதனைக் கடுமையாகப் பின்பற்றியதாகவும் தெரிகிறது ம் நூற்றாண்டில் தமிழ்நாட-2.பி .சமணம் கிட்டில் நுழைந்தாலும் அது மிக நீண்ட காலம் மக்களோடு நீடித்து நிலைத்திருக்க இயலவில்லை . தமிழ்நாட்டில் பிற மாற்று சமயத்தவர்களுக்கு எழுந்த எதிர்ப்புக்களை குறிப்ப . கருத்தியல் ரீதியாகவும் சமய சண்டைகள் நடைபெற்றனப்பாக பக்தி இயக்கம் தமிழ்நாட்டில் தோன்றி வைதீக சமயம் மீண்டும் புத்துயிர் பெற்று மக்களிடம் பரப்ப சமய பரப்புரையாளர்கள் மேற்கொண்ட நடவடிக்கை சமணத்திற்குப் பேரிடியாக அமைந்தது எனலாம்வைதீக சமயத்தை . பின்பற்றிய தமிழ்நாட்டு பேரரசர்கள் மாற்று சமயமான சமணம் வந்த பிறகு சமணத்தை தழுவியதும் பல இலக்கியங்கள் சமணர்களால் இயற்றப்படுதலும் சமண சாதுக்களை பேரரசர்கள் போற்றிப் புகழ்வதும் வைதீக சமய சான்றோர்களை எரிச்சலூட்டுவனவாய் அமைந்தது மேலும் . ,பாமர மக்களும் வைதீக சமயத்தில் புரையோடிக் கிடந்த சடங்குமுறைகள் புரியாத , ஆடம்பர வழிபாடுமந்திரங்கள் மக்களை ஆரம்ப கால கடவுள் வழிபாட்டிலிருந்து அந்நியப்படுத்துவதாய் அமைந்ததுஇதனால் வைதீக . சமயத்திற்கு மாற்றாக அக்காலத்தில் சமண சமயம் மக்களிடம் வெகுவாக திகம்பரர்கள் மற்றும் ஸ்வேதாம்பரர்கள் என்று இரு பிரிவு .பரவியது சமணர்களும் தமிழ்நாட்டில் இருந்தாலும் அவர்களில் ஸ்வேதாம்பர சமணர்கள் மக்களலோடு மக்களாக மக்கள் வாழ்வியலில் தங்களை தொடர்பு படுத்திக் கொண்டு எளிதில் தமிழ்நாட்டில் தங்கள் சமயத்தை வளர்த்துக் கொண்டனர் ஆனால் ஸ்வேதாம்பர சமணர்களை விட திகம்பர . அவ்வாறு தமிழ் .சமணர்களே தமிழ்நாட்டில் அதிகம் காணப்பட்டனர்் நாட்டில் சமணர்கள் வளர்ந்த விதம் அவர்களின் அன்றைய நிலை

எதிர்ப்புகளால் அவர்கள் சந்தித்த விளைவுகள் போன்றவற்றை இவ்வாய்வின் மூலம் தொகுக்கிறேன் .

எது சமணம் ? யார் சமணர் ?

இந்தியாவில் இந்து சமயம் ஆழ வேரூன்றிய காலத்தின் இடையில் இரண்டு வெவ்வேறு மார்க்கங்கள் அகிம்சை கோட்பாட்டை முன்நிறுத்தி உருவாக்கம் பெற்றன. அதாவது அன்பையும் அமைதியையும் உலகிற்கு . போதித்த யேசு கிறிஸ்து இவ்வுலகில் தோன்றுவதற்கு பல நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பாகவே இந்தியாவில் அகிம்சையை போற்றுகின்ற . பௌத்தம் ஆகிய இரு சமயங்கள் தோன்றியது எனலாம், சமணம் அவ்விருபெரிய சமயங்களின் வரலாற்றைக் குறித்து Cambridge பல்கலைக் கழகத்தார் வெளியிட்டுள்ள பண்டைய இந்திய வரலாற்று நூலிலே ' அந்நூலைத் தொடுத்த அறிஞர்கள் நன்குழைத்து, ஆராய்ந்து, கீழ்க்கண்ட சிறந்த உண்மையை எழுதியுள்ளார்கள் . பௌத்தத்திற்கு முன்னையது சமணம் என்று, இந்தியாவில் பௌத்தத்திற்கு முன்னதாக சமணம் தோன்றிய இக்கருத்தியலை பல ஆய்வாளர்கள் ஏற்றுக்கொண்டுள்ளனர் குறிப்பாக சமண மதத்தை தோற்றுவித்தவர் . மகாவீரரின் இயற்பெயர் . மகாவீரர் என்று பலரால் அறியப்படுகிறது வர்த்தமானன் . வர்த்தமானன் என்றும் வரலாற்றுச் செய்திகள் கூறுகின்றன எனன்றால் வளமையைக் கொண்டு வந்தவன் என்று பொருள் இப்படி . வர்த்தமானன் என்று அழைக்கப்பட்ட மகாவீரர் தான் சமண சமயத்தை தோற்றுவித்தார் என்கிற கருத்து ஒரு புறம் இருக்க சில அறிஞர்கள் -24 ஏனெனில் மகாவீரர் . அக்கருத்தை மறுக்கின்றனர் வது தீர்த்தங்கரராக கருதப்படுகிறார் அவருக்கு முன்னே தீர்த்தங்கரர்கள் இருந்துள்ளனர் 23 . மு . கி . எனவே மகாவீரருக்கு முன்னரே சமணம் தோன்றியிருக்க வேண்டும் 599- முதல் கி . மு . 527-வரை வாழ்ந்துவந்த மகாவீரவர்த்தமானர் சமணத்தைக் தோற்றுவித்தவரல்லர் என்பதும், அன்னாருக்கு இருநூற்றைம்பது ஆண்டுகட்கு முன் வாழ்ந்த பார்சவநாதர் (23 வது தீர்த்தங்கரர்) குறிக்கப் பெறுகின்றார் என்பதும், எல்லோராலும் இக்காலத்திலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பெறும் உண்மைகளாகும் இப்படியிருக்க சமணத்தை . அல்லது ஆதி ? பார்சவ நாதரா ? உண்மையில் தோற்றுவித்தவர் மகாவீரரா எனும் குழப்பம் ? தீர்த்தங்கரர் என்று சொல்லப்படுகின்ற ரிஷப தேவரா எனினும் சமணம் எனும் மதம் தீர்த் . நிலவுகிறது தங்கரர்களால்

உருவாக்கப்பட்டவை அல்ல சமணத்தின் கோட்பாடுகளும் கருத்தியலும் . வாழ்வியலும் தத்துவங்களாக நிலைபெற்று அவை ஆதி நாதரான ரிஷப தேவர் முதல் வர்த்தமான மகாவீரர் வரை கடத்தப்பட்டு இம்மண்ணில் .மகாவீரர் உச்சம் பெற்றது எனலாம்பின்னர் அவரையும் அவர் தத்துவத்தையும் பின்பற்றும் அடியார்களை ஜைனர்கள் என்றும் தமிழில் சமணர்கள் என்றும் அழைத்தோம்சிலர் சமணர்கள் வேறு ஜைனர்கள் . .வேறு என்று சொல்கிற கூற்றும் இங்கு நிலவுகிறது

சமணம் அல்லது ஜைனம் என்கிற சொல்லின் பொருளை வரையறை செய்யும் பொருட்டு அதன்பால் பல்வேறு வரையறைகள் பலரா...ல் முன்வைக்கப்படுகின்றனசமணம் என்கிற அதாவது ஜைனம் என்கிற . ' சொல்லி .என்ற சமஸ்கிருத சொல்லிலிருந்து பெறப்பட்டது ஆகும் (ஜீ)' என்றும்சமணம் என்னும் சொல் என்னும் வட சொல்லின் 'சிரமண' என்று 'சமணர்' தமிழில் 'சிரமணர்' அதனால் .திரிபாகும் ' .அழைக்கப்பட்டனர்சிரமணர்என 'பதற்க்கு இன்ப துன்பங்களைச் சமமாக எதிரக்கொள்பவர் என்று பொருள் கொள்ளலாம்பகை ,நட்பு . என்றும் அமணர் என்ற சொல் சமணராக .அற்றவர் என்றும் கூறலாம் மருவியது என்றும் சமணர்களைப் பற்றிப் பல்வேறு கருத்துக்கள் சமணர் என்கிற பெயர் தமிழ்நாட்டில் குறிப்பிடப்படுக .நிலவுகிறது . .தமிழ்நாட்டில் பெரும்பாலும் திகம்பர சமணர்கள் வாழ்ந்து வந்தனர் ஆடை) .அதாவது திசையையே ஆடையாக உடுத்தியவர்கள் எனவே தமிழர்கள் ஆடையற்ற இவர்களை அமணர்கள் (அணியாதவர்கள் என்று அழைத்ததாகவும் பின்னர் அமணர்கள் சமணர்களாக மருவியதாகவும் தேவாரத்தில் சம்பந்தர .கூறுவர்ஃ கூட அதிகமாக சமண என்றும் அமண என்றும் அமண என்றும் அடிக்கடி குறிப்பிடுகிறார்மேலும் மயிலை . ' வேங்கடசாமி அவர்கள்.சீனிSHRAMANAஎன்கிற சமஸ்கிருத ' , சொல்லிருந்து வருவிக்கப்பட்டதே சமணம் என்றும்SHRAMANAஎன்ற .சமண என்ற இரண்டையும் இணைத்துக் குறித்தது,சொல் புத்த பின்னாளில் சமணத்தை மட்டும் குறித்தது என்று குறிப்பிடுகிறார்.

சமணமும் அதன் கோட்பாடும்

சமண சமயத்தை பொறுத்தவரை அச்சமயத்தின் அடித்தளமாக கருதப்படுகின்ற தீர்த்தங்கரர்கள் முன்வைத்த அமைதியும் அகிம்சையும் தான் அதன் மையத் தத்துவமாகத் திகழ்கின்றன 24 அச்சமயத்தின் . தீர்த்தங்கரர்கள் இருப்பதாகவும் அவர்களின் பெயர்களையும் காலத்தையும்

உயரத்தையும் சமண இலக்கியத்தின் வாயிலாக அறியலாம் 24 .தீர்த்தங்கரர் ஒவ்வொருவருக்கும் முறையே தனித்தனியாக வாகனங்களை வைத்தும் அவர்களை அடையாளப் படுத்தலாம் .

பெயர்	உயரம்	ஆயுள்
விருஷபர்	-500வில்	84 லட்ச பூர்வ ஆண்டுகள்
அஜிதநாதர்	-450வில்	71 லட்ச பூர்வ ஆண்டுகள்
சம்பவநாதர்	-400வில்	60 லட்ச பூர்வ ஆண்டுகள்
அபிநந்தன்	-350வில்	50 லட்ச பூர்வ ஆண்டுகள்
சுமதிநாதர்	-300வில்	40 லட்ச பூர்வ ஆண்டுகள்
பதுமநாதர்	-250வில்	30 லட்ச பூர்வ ஆண்டுகள்
சுபார்சவநாதர்	-200வில்	20 லட்ச பூர்வ ஆண்டுகள்
சந்திரப்பிரபர்	-150வில்	லட்ச பூர்வ ஆண்டுகள் 10
புஷ்பதந்தர்	-100வில்	லட்ச பூர்வ ஆண்டுகள் 2
சீதளநாதர்	-90வில்	லட்ச பூர்வ ஆண்டுகள் 1
சிறீயாம்சநாதர்	-80வில்	லட்ச ஆண்டுகள் 80
வாசுபூஜ்யர்	-70வில்	லட்ச ஆண்டுகள் 72
விமலநாதர்	-60வில்	லட்ச ஆண்டுகள் 60
அநந்தநாதர்	-50வில்	லட்ச ஆண்டுகள் 30
தருமநாதர்	-45வில்	லட்ச ஆண்டுகள் 10
சாந்திநாதர்	-40வில்	லட்ச ஆண்டுகள் 1
குந்துநாதர்	-35வில்	ஆயிரம் ஆண்டுகள் 95
அரநாதர்	-30வில்	ஆயிரம் ஆண்டுகள் 84
மல்லிநாதர்	-25வில்	ஆயிரம் ஆண்டுகள் 55
முனிசுவர்த்தர்	-20வில்	ஆயிரம் ஆண்டுகள் 30
நமிநாதர்	-15வில்	ஆயிரம் ஆண்டுகள் 10
நேமிநாதர்	-10வில்	ஆயிரம் ஆண்டுகள் 1
பார்சுவநாதர்	-9முழம்	ஆண்டு 100
மகாவீரர்	-7முழம்	72 ஆண்டுகள்

இத்தகைய தீர்த்தங்கரர்கள் உபதேசித்த கோட்பாடுகள் சமணத்தின் 24 சமணத் தத்துவம் என்பது ஆறு .உயரிய தத்துவங்களாக கருதப் படுகின்றன மெய்ப்பொருள்களில் உயிர், உயிரற்றதுகுறித்து ஆராய்ச்சி மேற்கொள்ளப்பட்டு, அதனால் பெறப்பட்ட இறுதிமுடிவை ஒட்டி

தருவிக்கப்பட்ட கொள்கைகளையாகும்.மேலும் தீர்த்தங்கரர் என்றால் பிறவிக் கடலைக் கடக்க உதவுபவர் என்று பொருள்இத்தகைய . அடைய உரிய (மோட்சத்தை) தீர்த்தங்கரர்கள் மனிதன் நிர்வாணப் பேறு வழியை காட்டுபவர்கள்சமணர்கள் தங்களால் உணர முடியாத கடவுள் . கிட்டத்தட்ட இதுவும் கடவுள் மறுப்பு .இருப்பதாக அவர்கள் கூறவில்லை , வித குற்றங்களை கலைந்து 18 மாறாக .வாதத்துடன் ஒன்றுபட்டது தான் அதனையே அறிவித்த ம ,தர்மத்தை உணர்ந்துகாண்களை அல்லது ”ஆப்தன்“ சமணம் .என்று சொல்கிறது (கடவுள்)”ஜினன்“ பட்டியலிடும் வித 18 ,பசி“குற்றங்கள் தாகம், பயம், ஆசை, கோபம், மயக்கம், சிந்தனை, மூப்பு, வியாதி, இறப்பு, வியர்வை, இளைப்பு, கர்வம், பற்று ”. வருத்தம் ,தூக்கம் , போன்றவனவையாகும் இது தவிர பேராசிரியர் .தொபரமசிவம். அவர்கள் சமணர்களுக்கு ஆன்ம கோட்பாடு உண்டு என்றும் கூறுகிறார் . இவை தவிர சமணர்கள் பரிநிர்வாணம் அடைய நான்கு வித தியானங்களை மேற்க்கொள்கிறார்கள் ,.அவை .

1. ஆர்த்த தியானம் தூக்கத்திலிருந்து விடுதலை –
2. ரௌத்திரதியானம் ஏமாற்றுதல் ,கொள்ளை,கொலை– போன்றவற்றிலிருந்து விடுதலை
3. தர்ம தியானம் – முன்னோர்கள் வகுத்த நல்வழியை சிந்தித்தால்
4. சுக்ல தியானம் ஆன்மாவின் உண்மையை உணர்தல் –

தமிழ்நாட்டில் சமணம் வந்த விதம்

தமிழ்நாட்டில் சமணம் எப்பொழுது வந்தது என்பது பற்றி பல்வேறுபட்ட கருத்துக்கள் நிலவியவண்ணம் உள்ளதுஇதுகுறித்து . வேங்கடசாமி.சீனி.மயிலைநாட்டார் அவர்கள் மகாபாரத காலத்திலேயே அதாவது கண்ணபிரானுடைய காலத்திலேயே சமணர்கள் தமிழ்நாட்டிற்கு வந்ததாக தெரிகிறதுவது தீர்த்தங்கரராகிய நேமிநாதசுவாமி -22 . கண்ணபிரானுடைய நெருங்கிய உறவினர் என்றும் கண்ணபிரான் -24 எதிர்காலத்தில்வது தீர்த்தங்கரராக பிறந்து சமண சமயத்தை நிலைநாட்டப் போகிறார் என்றும் சமண நூல்கள் கூறுகின்றனஇக்கால . கண்ணபிரானும் அவரைச் .சமணர்களது நம்பிக்கையும் இதுவே சேர்ந்தவர்களும் சமண சமயத்தவர்கள் என்றே சமண சமய நூல்கள் இக்கருத்தை உறுதிப்படுத்தும் வண்ணம் பேராசிரியர் .கூறுகின்றன சக்கரவர்த்தி அவர்களும் பின்வருமாறு தனது கூற்றை விவரிக்கிறார் . “சமணசமயப் பரம்பரைச் செய்திகளின் படி , மகாவிரர் மகாபாரதத்தில் புகழ்ப்பெறுகின்ற கண்ணபிரானின் ஒன்றுவிட்ட சகோதரரும்-22வது

தீர்த்தங்கரராகிய நேமிநாதர் என்பவர்வேதங்களில் அரிஷ்டநேமி என்று குறிக்கப்பெறுவதைக் காண்கின்றோம்மகாபாரதக் கண்ணன் ஒரு . .வாசுதேவராகச் சமணர்களாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பெறுகின்றார் வருங்காலத்தில் ஒரு தீர்த்தங்கரராகஅவர் பிறப்பாரென்று சமணர்கள் ”.கருதுகின்றனர்மேலும் சந்திர குப்த மௌரியர் சமண சமயத்தை தழுவி ஆட்சி அரச பதவிகளைத் துறந்து சமணத் துறவியாக தென்னிந்தியா நோக்கி வருகை புரிந்தார் அவர் கர்நாடக மாநிலத்தில் உள்ள சரவணபெலகோளா . என்கிற இடத்தில் சமண முறைபடி பசித்திருந்துவடக்கிருந்து உயிர் நீத்தார் என்பது வரலாறுஇவ்வாறு சந்திரா குபத்த மௌரியரின் தென்னிந்திய . வருகையின் பொது அவரைப் பின் தொடர்ந்து பல சமணத் துறவிகள் தென் திசை நோக்கி வந்திருக்கலாம் . இதனை மெய்ப்பிக்கும் வகையில் மகாவீரர் வீடுபேறு அடைந்தபின் அவர்களின் சீடர்களான கௌதம இந்திரா பூதி மற்றும் சுதர்மர் ஆகியோர் மகாவீரருக்குப் பின் இந்திரா பூதி சமண சமயத் தலைவராகத் திகழ்ந்தார்சுதர்மர் சமயக் குரவராக . விளங்கினார் . விட்ணு தேவரும் , சுதர்மருக்குப் பின் அவரது சீடரான சம்பு ஸ்வாமியும் பின்னர் நந்தி மித்திரரும் அவருக்குப்பின் அபராசிதரும் அவருக்குப் பின் கோவர்த்தனரும் அதனைத்தொடர்ந்து பத்திரபாகுவும் சமய குரவராக இந்த பத்திரபாகு முனிவர் காலத்தில் தான் .இருந்தார் தமிழ்நாட்டில் சமணம் நுழைந்தது என்கிறார் மயிலை .வேங்கடசாமி நாட்டார் .சீனி .

இந்த பத்திரபாகு முனிவர் சமண சமயத் தலைவராக- 317 .மு.கி) மட்டுமல்லாது மௌரிய பேரரசர் சந்திரகுப்தருக்கு சமய (297.மு.கி மகத நாட்டில் பன்னிரெண்டு ஆண்டுகள் வற்கடம் .குருவாக திகழ்ந்தார்)வறட்சி வரப்போவதை அறிந்து அந்த அரசனுக்கு தெரிவித்து (பஞ்சம்/ ஆயிரம் சமணர்களை அழைத்துக்கொண்டு 12 பத்திரபாகு அவரைச் சார்ந்த அப்போது சந்திரகுப்த மௌரியர் தனது அரச . தென்னிந்தியா புறப்பட்டார் பதவியைத் துறந்து துறவு மேற்கொண்டு பத்திரபாகு முனிவனுக்கு சீடனாக இருந்த ு தென்னிந்தியா புறப்பட்டார்பத்திரபாகுவும் அவரது சீடர்களும் . அவரது சீடரில் விசாக முனிவர் என்பவரை .மைசூரில் தாங்கினார்கள் மட்டும் பாண்டிய மற்றும் சோழ பகுதிகளில் சமணத்தை பரப்ப இந்தச் .இவ்வாறு தமிழ்நாட்டில் சமணம் பரவியது .அனுப்பினார் செய்திகளை சமண சமய நூல்களினி் வாயிலாகவும் அரிசேனர் இயற்றிய பிரகத் கதா கோசம் எனும் நூலிலும் ராஜாவளி எனும் நூலிலும் அறியலாம் . இது தவிர தமிழ்நாட்டில்மதுரை மாவட்டத்தில் கிமு மூன்றாம் . இவை .நூற்றாண்டை சேர்ந்த பல சமண கல்வெட்டுகளும் கிடைத்துள்ளன

மேலும் தமிழ்நா .இக்கருத்தை மெய்ப்பிக்கிறதுட்டில் மாங்குளம் , அழகர்மலை ஆகிய இடங்கலைல கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ள குகைக் 1-மு.கல்வெட்டுகள் கிமற்றும் ம் நூற்றாண்டை சேர்ந்தவை என்றும் 2 அவை சமண சமயத்தை சார்ந்தவை என்றும் வியப்பூட்டும் செய்தியைத் , ஆந்திர மாநிலம் .தருகிறார் கல்வெட்டாய்வாளர் ஐராவதம் மகாதேவன் நெல்லூர் மாவட்டம் கண்டகூர் பகுதியில் மாலகொண்டா எனும் மலைமேல் உள்ள குகையில் எழுதப்பட்ட சாசனம் ஒன்று உள்ளது . அங்குள்ள கல்வெட்டு பிராகிருத மொழியில் பிராமி எழுத்தினால் ம் நூற்றாண்டை சேர்ந்த கல்வெட்டாகும் 3 மு.இது கி .எழுதப்பட்டுள்ளது அச்சாசனம் தெரிவிக்கும் செய்தியாவன குளத்து நந்த (ள) அருவாஹி“ ; ”மகன் சிறீவீரி செய்வித்த குகை ,செட்டிஇக்குகை ஒரு சமணக் குகை என்றும் அருவாளர் என்பவர்கள் சமண சமயத்தை பின்பற்றியவர்கள் , கர்நாடக மாநிலத்திலிருந்து .என்றும் ஆய்வாளர்கள் கூறுகின்றனர் அதற்க்கு சான்றாக , தமிழ்நாட்டிற்க்கு சமண சமயம் பரவியதாகவும் 3-மு.கொங்கு மண்டலத்தை சார்ந்த புகழியூர் எனும் ஊரில் கிம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த பிராமி கல்வெட்டுகள் கிடைத்துள்ளனபின்னர் . சோழ நாடுகளுக்கும் பின்னர் தொண்டை ,அங்கிருந்து பாண்டிய அதற்க்கு சான்றாக பாண்டிய நாட் .மண்டலத்திற்கும் சமணம் பரவியதுடுப் பகுதிகளில் கி 2,3-மு.நூற்றாண்டுகளைச் சேர்ந்த பிராமி கல்வெட்டுகள் ஆங்காங்கே கிடைக்கிறது 3-பி.கி .ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த பிராமி கல்வெட்டுகள் தொண்டை நாட்டிலும் கிடைக்கின்றனஇதன் மூலம் . முதலில் கொங்கு மண்டலத்திலிருந்து பாண்டி நாட்டிற்கும் பிறகு தொண்டை மண்டலத்திற்கும் சமண சமயம் வந்திருக்கக் கூடும் . 3-மு.எப்படியாயினும் பல்வேறு கல்வெட்டுகள் கிம் நூற்றாண்டில் சமணம் தமிழ்நாட்டிற்கு வந்த செய்தியை தெளிவாக உறுதிப்படுத்துகிறது.

மேலும் இதே கருத்திற்க்கு வலிமை சேர்க்கும் விதமாக இலங்கையில் உள்ள மகாவம்சம் நூலின் வாயிலாக அறியலாம் 307.மு .முதல் கி மு377.கி . வரை இலங்கையை ஆண்டு வந்த பாண்டுகாபயன் எனும் அரசன் இலங்கை அநுராதபுர நகரத்தில் சோதியன் (சமண)கும்பண்டன் ஆகிய நிகண்ட,கிரி, மத குருமார்க்கு பள்ளிகள் அமைத்துக் கொடுத்ததாக மகா வம்சம் இந்த பாண்டுகாபயன் காலம் .கூறுகிறதுும் சந்திரகுப்த மௌரியர் காலமும் சமகாலமாக உள்ளது .மு.எனவே இதன் மூலம் இலங்கையில் கி . .மூன்றாம் நூற்றாண்டில் சமணம் இருந்தமைக்கான ஆதாரம் உள்ளன ஆனால் சமண சமயம் இந்தியாவிலிருந்து இலங்கைக்கு பரவியதென்றால்

எப்படியாயினும் தமிழ்நாட்டின் வழியாக தான் சென்றிருக்க வேண்டும் .
வடநாட்டில் இருந்தே கப்பல் ஏறி கடல் கடந்து இலங்கைக்கு சென்றிருக்க
ஏனென்றால் அவர்களின் சமய மார்க்கம் நீண்ட கடலை .முடியாது
எனவே தமிழ்நாட்டில் ஆழமற்ற .கப்பலில் கடந்து செல்வதை எதிர்க்கிறது
கடல் பகுதியான ஒரு நாளில் இலங்கைக்கு கடந்து செல்லும் தூரத்தில்
இருந்த மன்னார் வளைகுடா பகுதியிலிருந்து இலங்கை சென்றிருக்க
வேண்டும்எனவே அப்போது தமிழ்நாடு வந்த சமணர்களால் .
.தமிழ்நாட்டில் சமணம் பரவியிருக்க வேண்டும்

தமிழ்நாட்டில் சமணப் பரவலும் ஆதரவும்

தமிழ்நாட்டில் சமணம் பரவிய காலம் பற்றி பல்வேறு கருத்துகள்
நிலவினாலும் பெரும் அறிஞர்கள் பட்டாளம் சமணர்கள் கி 3- மு.முதல் ம் ,-2
-3 மு.கி .நூற்றாண்டில் தான் தமிழ்நாட்டிற்கு வந்ததாக கூறுகிறார்கள்ம்
நூற்றாண்டில் சமணர்கள் தமிழ்நாட்டில் நுழைந்திருந்தாலும் அவர்கள்
சங்கம் மருவிய காலம் என்று சொல்லப்படுகின்ற சங்க கால நிறைவுக்
காலத்தில் தான் பெருமளவு செல்வாக்கு பெறாத் தொடங்கினார்கள் .
சமணர்கள் தமிழ் மண்ணில் நிலைக்கத் தொடங்கிய காலத்தில்
.சமணத்தோடு ஒத்த கோட்பாடுடைய பௌத்தமும் இங்கு வேருன்றியது
தமிழ்நாட்டில் சமணம் மக்களிடம் தமது நெறிமுறைகளையும்
தத்துவங்களையும் கொண்டு செல்வதற்கு உள்ளபடியே பல கடின
சூழல்களைக் கடந்தனர்ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு வடக்கிலிருந்து ;ஒன்று .
தெற்கு வந்த வைதீக மதங்களுக்கு மக்கள் தங்களை மாற்றியப் பின்
அவ்வைதீக மதங்களுடன் சமணம் போராட வேண்டியதாயிற்று .
ஏற்கானவே ஒரு சமயத்தையும் அது சார்ந்த நம்பிக்கைகளையும் பின்பற்றும்
,புதிய கோட்பாடு , புதிய தத்துவம், மக்களிடம் மேலும் ஒரு புதிய மதம்
புதிய நம்பிக்கை இவற்றை மக்களை ஏற்கச் செய்ய இத்தனை
இது தவிர . சவால்களையும் சமணம் சந்திக்க வேண்டியதாயிற்று
சமணத்தோடு ஒன்றிய கருத்துடைய பௌத்தமும் தமிழ்நாட்டில் பரவத்
தொடங்கியதுஎனவே .இது புதிய எதிரியாக சமணத்திற்கு உருவெடுத்தது .
சமணத்திற்கும் பௌத்தத்திற்கும் இடையே அடிக்கடி சமயச் சண்டைகள்
.இதனை தமிழும் பௌத்தமும் என்று மயிலை .நிலவியது
வேங்கடசாமி அவர்கள் எழுதிய நூலின் வாயி.சீனிலாக அறியலாம்இரு .
சமய சண்டைகளால் பல புத்த சமய கோவில்கள் சமண சமயக்
மேலும் சமணர்கள் காஞ்சி .கோவில்களாக மாற்றப்பட்டன
8-பி .காமக்கோட்டத்தில் கிம் நூற்றாண்டில் பௌத்தர்களுடன் சமய வாதம்

செய்து அதில் தோற்ற பௌத்தர்களை சிங்கள நாட்டிற்கு நாடு கடத்தியதாகவும் தெரிகிறதுமேலும் சமணர்களுக்கும் பௌத்தர்களுக்கும் . அடிக்கடி சமய சண்டைகள் நடந்தன அவற்றின் சமணர்களின் கைகளே . ஒங்கியிருந்தன

சமணம் தமிழ்நாட்டில் இருந்த வைதீக சமயங்கள் பின்பற்றிய பிறப்பால் மனிதன் உயர்வு தாழ்வு பாகுபாட்டினைப் பின்பற்றவில்லை யவராயினும் தம் சமய,மார்க்கத்தை ஏற்றுக்கொண்டால் அவர்களைப் போற்றினார்கள்இதனை சமண நூலான அருங்கல செம்பு . எனும் நூலின் வாயிலாக அறியலாம்

**பறையன் மகனெனினும் காட்சி யுடையான்“
இறைவன் எனஉணரற் பாற்று”**

இந்த அருங்கல செம்பு சமண நூலின் நற்காட்சி அதிகாரத்தில் இடம்பெரும் இப்பாடலில் தமிழ்நாட்டில் தாழ்த்தப்பட்ட சமூகமாக கருதப்பட்ட பறையர் இன மக்களாயினும் நல்நம்பிக்கை உடையவன் யாவரும் இறைவனின்பெருமையை அடைந்தவன் என குறிப்பிடுகிறது . மேலும் தமிழ் மண்ணில் சமணம் நிலைபெற பலவித முயற்சிகளை குறிப்பாக நான்கு விதமான தானங்களை சமணர்கள் .மேற்கொண்டனர் செய்தார்கள் .

அன்னதானம் உணவுக் கொடை –

அபய தானம் அடைக்கலக் கொடை –

ஓளடத தானம் மருத்துவக் கொடை –

சாத்திர தானம் கல்விக் கொடை –

உள்ளிட்ட பலக் கொடைகளை சமணர்கள் செய்ததாக சமண நூலின் வாயிலாக அறியலாம் , ஏழை எளியவர்களுக்கு உண்ண உணவும் .

எதிரிகளைக் கண்டு அஞ்சிவந்தவர்களுக்கு அடைக்கலமும் சமணர்கள் கொடுத்தனர் அப்படி அவர்கள் அடைக்கலம் கொடுக்கும் இடங்களுக்கு .

“அஞ்சினான் புகழிடம்தென் ஆற்காடு மாவட்டம் .என்று பெயர் ”

திருக்கோவிலூர் தாலுகா ஜம்பை எனும் கிராமம் அருகில் சமணர்களின்

”.சாசனம் ஒன்று கிடைத்துள்ளதுஜம்பை எனும் கிராமத்திற்கு வீரராசேந்திர

புரம் என்று பெயர் இருந்ததாகவும் அங்கு அங்கு கண்டராதித்தப்

பெரும்பள்ளி எனும் சமணக் கோவில் இருந்ததாகவும் அங்கு அடைக்கலம்

புகுபவரை காப்பாற்ற வேண்டுமென்பது அப்பள்ளியில் எழுந்தருளிய நேமிநாதசாமியின் ஆணை” என்றும் அந்த சாசனத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருந்ததுஇவ்வாறு அவர்கள் அடைக்கல தானம் செய்து . சமணர்கள் ஓளடத தானம் என்று .வந்தது உறுதியாகிறது இதனை .சொல்லப்படுகின்ற மருத்துவக் கொடையை அளித்துள்ளனர் அவர்கள் தமிழ் கூறும் நல்லுலகிற்க்கு அறிவுக் கொடையாக அளித்த சிறுபஞ்சமூலம் ஆகிய நூல்களின,திரிகடுகம்,ஏலாதிஃ வாயிலாக உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளலாம் .

மேலும் சமணர்கள் தமிழ் நிலத்தில் செய்த கல்விக் கொடை பெரும் புரட்சி என்று வர்ணிக்கும் வகைக்கானதுகல்வி முறையில் சமணர்கள் . இது புரியாத மொழியில் .உள்நாட்டுத் தாய்மொழியினை கடைபிடித்தனர் தெரியாத வேதத்தை கற்ற தமிழர்களுக்கு பெருவரமாக அமைந்ததுமேலும் . வைதீக வேத சாத்திரங்களை குறிப்பிட்ட சாதியினர் மட்டுமே படித்தல் பிற சாதியினர் படித்தால் கூடாது என்கிற ஆரிய வேத அறத்தின் .வேண்டும் எனவே தான் தமிழர்களில் கற்றறிந்த .தாக்கம் தமிழ் நாட்டிலும் இருந்தது சங்கப் புலவர்கள் சாதிய ஒழுக்குமுறை பின்பற்றப்பட்ட வைதீக வேத அறங்களைப் பாடாது மக்களின் அகம் புறம் சார்ந்த அற இலக்கியங்களைப் பாடினார்கள் ?ஏன் சங்கப் புலவர்கள் வேதத்தைப் பாடவில்லை . அவர்களும் வேதத்தைப் படிக்க கூடாது என்கிற சாதிய பாகுபாடுகளுக்கு அப்பாகுபாடுகளால் ?உட்படுத்தப் பட்டார்களாசினந்து வேதத்தைப் துறந்துஎன்கிறக் ?மக்கள் அறத்தைப் அவர்கள் பாடினார்களா (புறக்கணித்து) எனினும் கற்பதில் பாகுபாடு .கருந்தெல்லாம் ஆய்வுக்குறியன காட்டப்பட்ட காலத்தில் சமணர்கள் அம்மண்ணின் உள்நாட்டுத் தாய்மொழியில் கல்வியை கொடையாக கொடுத்தது மாபெரும் புரட்சியாகும்மேலும் அவர்கள் புரியாத மொழியில் கல்வி . .கடுமையாக எதிர்த்தனர் .வழங்கப்படுவதை வரவேற்கவில்லை

சமணர்கள் தான் பள்ளிக் கூடங்களை இம்மண்ணில் அறிமுகம் செய்து வைத்தார்கள்திகம்பரத் துறவிகள் கல்விதானம் செய்வதற்காக . பிள்ளைகளை தங்கள் இருப்பிடத்திற்க்கு அழைத்தனர்அவர்களின் . குகைகளில் சமணர்களின் பள்ளித் தளத்தில் தான் அமர்ந்து கல்வி கற்றனர் பிள்ளைகள் பள்ளித்தளத்தில் அமர்ந்து கல்வி கற்றதால் கல்விக் கூடங்கள் இன்றும் நம்மோடு புழக்கத்தில் இருக்கும் .பள்ளிக் கூடங்கலாயின பள்ளிக் கூடம் எனும் சொல் சமணர்களின் பள்ளிகளிலிருந்து வந்ததாகும் .

சமணர்கள் பெண்களையும் தங்களது அறப்பணிகளில் ஈடுபடுத்திக் கொண்டனர். சமணர்கள் ஆண் பெண் பாடுபாடு பார்த்தவர்களாகவும் . -50 தமிழ்நாட்டில் . தெரியவில்லைக்கும் மேற்பட்ட சமணப் பள்ளிகள் இருந்துள்ளன. அங்கு ஆண் துறவிகளைப் போல பெண் துறவிகளும் . இரண்டுள்ளனர் . கனகல குரத்தியார் 'பட்டினிக் குரத்தியடிகள்' ' போன்ற பல சொற்கள் சமண கல்வெட்டுகளில் 'மாணாக்கி' 'மாணாக்கன்' ஒன்பது மற்றும் பத்தாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த பல சமண . காணப்படுகிறது கல்வெட்டுகள் சமண பெண் துறவிகள் சிறிது கல்விப் பணி செய்து வந்ததை உறுதிப்படுத்துகிறது .

சமணர்கள் நகரங்களிலும் நாட்டுப்புறங்களிலும் மலைக்குகைகளிலும் அதிகமாக வாழ்ந்தனர். மேலும் பல பள்ளிக் கூடங்களை நிறுவி தமிழில் . பல அரிய நூல்களையும் இலக்கண நூல்களையும் இயற்றி பொது . மக்களுடன் தங்களிடையிலான தொடர்பை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டனர் இவர்களின் இந்த முயற்சி எளிதில் சமணம் மக்களிடம் பரவ வழி வகுத்தது . சமணர்கள் மொழியாளும் இனத்தாலும் நாகரீகத்தாலும் அன்னியர்கள் ஆனால் இவ்வளவு ஆழமாகவும் அழகாகவும் அவர்களால் நிலைத்து . தான் நிற்கக் கூடிய இலக்கணத்தை தமிழில் படைக்க முடிந்ததென்றால் அவர்கள் தமிழ் மொழிக்கு அன்னியமாக இருந்திருக்க முடியாது .

இப்படி மக்களிடம் செல்வாக்கை முதலில் பெற்ற சமணம் பின்னர் அரசியலில் மன்னர்களின் ஆதரவையும் பெறாத் தொடங்கியது . பல்லவர் போன்ற அரசர்களும் அரச மரபைச் , பாண்டியர், களப்பிரர் சார்ந்தவர்களும் சமண சமயத்தை போற்றி ஆதரித்து வளர்த்து வந்துள்ளனர். நூற்றாண்டில் மதுரையை ஆண்ட பாண்டிய -7 . மன்னனான மாறவர்மனும் காஞ்சியை ஆண்ட பல்லவ அரசன் அரச ஆதரவு . மகேந்திரவர்மனும் சமண சமயத்தை தழுவிருந்தனர் பெற்றதாக சமணம் அக்காலத்தில் விளங்கியதால் பொது மக்களும் அரச மகேந்திரவர்ம . ஆதரவைப் பெற அச்சமயங்களைத் தழுவத் தொடங்கினார் பல்லவன் மத்தவிலாசா பிரகாசம் என்கிற நூலின் வாயிலாகவும் சமணக் மேலும் முதலாம் ராஜாராஜா சோழனின் . கருத்துகளை வெளிப்படுத்தினான் தமக்கையான குந்தவை திருமலை முதலான பல இடங்களில் சமண சமயக் பல அரச குலங்கள் சமண . கோவில்களைக் நிறுவியதாகவும் கூறப்படுகிறது சமயத்தை போற்றி ஆதரித்ததோடு மட்டுமல்லாது அதற்கு உதவிகளும் அளித்து வந்துள்ளனர் பல மன்னர்கள் சமண சமயத்தை போற்றி வளர்க்க .

'பள்ளிச் சந்தம்'போன்ற தானங்களை வழங்கியுள்ளனர் .பள்ளிச் சந்தம் என்றால் சமணக் கோவில்அறநிலையம் உள்ளிட்டவைகளுக்கு ,மடங்கள் , இவ்வாறு சமணம் .அரசு சார்பில் வழங்கப்படும் தானம் ஆகும் பொதுமக்கள் மற்றும் மன்னர்களின் ஆதரவோடு தமிழ் மண்ணில் .நிலைபெறலாயின

தமிழ்நாட்டில் சமண எதிர்ப்பும் விளைவும்

எந்த அளவிற்கு தமிழ் நாட்டில் சமணம் வெகுஜன ஆதரவு மற்றும் அரசு மரபுகளின் ஆதரவுகளோடு பரவியதோஅது பரவிய வேகத்திலேயே .. ம் நூற்றாண்டு வரை -3.பி.கி .பெருத்த வீழ்ச்சியும் கண்டது எனலாம் 6-பி.செழித்திருந்த சமணம் கிம் நூற்றாண்டில் தமிழ் நாட்டு பக்தி இயக்க காலத்தில் பேரழிவை சந்தித்தது. ஒரு புறம் பக்தி இயக்கத்தைப் பரப்பிய சமயக் குரவர்களின் பெரும் கருத்தியல் தாக்கத்தை எதிர்கொள்ள இயலாமல் சமணம் திணறியதுமறுபுறம் மக்கள் ஏற்றுக்கொள்ளவியலாத , நடைமுறைக்கு ஒவ்வாத பல நம்பிக்கைகளைச் சமணமும் சமணத் இது பொது மக்களை சமணர்கள் ,துறவிகளும் பின்பற்றினார்கள் மீது வெறுப்படயச் செய்ததுமேலும் சமணத்தை தழுவின அரசு மரபுகளும் பக்தி . .இயக்க தாக்கத்தால் மீண்டு வைதீக சமயத்தைப் பின்பற்றத் தொடங்கினார் எந்த மன்னர்களால் சமணம் .இது சமணத்திற்கு பேரிடியாக விளங்கியது யாரால் தமிழ்நாட்டில் சமணப் பள்ளிகள் ,போற்றி வளர்க்கப்பட்டதோ எழுப்பப்பட்டதோஎந்த மன்னர்களால் சமணத் துறவிகள் , ஆதரிக்கப்பட்டார்களோ அதே மன்னர்களால் சமண சமயம் அவர்களாலயே சமண அடையாளங்கள் பெரிதும் .வெறுக்கப்பட்டது .பல சமணர்கள் கொல்லவும்பட்டனர் .அழிக்கப்பட்டது

சமணம் கிமுஆறாம் நூற்றாண்டிற்குப் பிறகு பல தரப்பு . எதிர்ப்புகளால் நசுக்கப்பட்டதுவேத சமய எதிர்ப்புப் பரப்புரைகளுக்கும் . சமணர்கள் மக்களுக்கு போதித்த கல்விமுறையானது .உள்ளானது தமிழர்களின் வழிவந்த அறத்தை மறத்தையும் வழுவழிக்கச் இதனால் தமிழர்கள் கோழைகளாயினர் என்கிற பெரும் .செய்வதாகவும் குற்றச்சாட்டை வைக்கிறார் பெரும்புலவர் குழந்தை அவர்கள்அகிம்சை . எனும் பெயரில் சமணர்களின் போதனைகளால் சமணர்கள் தங்கள் சமய நம்பிக்கைகளால் பல .கூறுகிறார் அவர்கள் தலையில் உள்ள .அறிவிற்கொவ்வாத செயல்களை செய்தனர்

முண்டிதம் செய் ,மயிர்களைப் பறித்துது கொண்டு கூறையைக் கட்டிக் ,
 .பீலியை இடையில் சொருக்கிக் கொண்டும் செல்வார்கள் ,கொண்டு
 பல் .உணவை இரு கைகளால் ஏந்தி நின்று கொண்டு தான் உண்பார்கள்
 .உடல் குளிக்காமல் சுத்தமற்றும் இருந்தனர் ,தேய்க்காமல் பாசி படர்ந்தும்
 மேலும் அவர்கள் கண்களில் பீழைக் கட்டிக்கொண்டு எப்போதும்
 கொசுக்கள் மொய்த்துக் கொண்டே இருப்பதாய் தேவாரத்தில் கூட
 குறிப்புகள் உள்ளன அவர்கள் தலைமயிர் மற்றும் உடம்பிலுள்ள அனைத்து .
 மயிர்களையும் இமை புருவம் உட்பட அனைத்தையும் கைகளால்
 இது பற்றி .பிடுங்கும் லோச்சனம் எனும் நோன்பிணை இருந்துள்ளனர்
 திருநாவுக்கரசர் கூட சமணத்திலிருந்து சைவத்திற்க்கு மாறிய பின்பு
 சமணனாக இருந்த அனுபவத்தை தேவாரத்தில் வடித்துள்ளார் .

**குண்டனாய்த் தலைபறித்துக் குவிமுலையார்
 நகைநாணா துழிதர்வேனைப் பண்டமாப்
 படுத்தென்னைப் பாறலையிற்**

இத்தகைய சமணர்களின் தோற்றம் மக்களிடமிருந்து அவர்களை
 அன்னியப்படுத்துவதாகவும் மக்களை அவர்கள்மீது வெறுப்படையச்
 செய்வதாகவும் இருந்தது.

சமணர்கள் வீழ்ச்சிக்கு மற்றுமொரு காரணம் அவர்கள் மேற்கொண்ட
 கடினமான துறவு நெறி எனலாம் சமணமும் பௌத்தமும் தான் .
 துறவு என்றால் .தமிழ்நாட்டிற்க்கு துறவு நெறியை அறிமுகப்படுத்தியது
 .திருமணம் வேண்டாத நிலையைக் குறிப்பதாகவே தமிழ்நாடு கருதியது
 எனவே தமிழர்களால் சமணம் பௌத்தம் இவை இரண்டும் வலியுறுத்திய
 துறவு நெறியை ஏற்றுக்கொள்ள இயலவில்லை இந்நெறி அறிமுகமான .
 தமிழர்களின் .காலத்திலிருந்தே தமிழ்நாட்டில் செல்வாக்கு பெறவில்லை
 திருமணம் இவற்றைப் , கற்பு , அற நூல்களான சங்க இலக்கியம் கூட காதல்
 துறவு நெறியை .பற்றி அதிகமாக குறிப்பிடுகிறது முதலில் போற்றியத்
 தமிழராக வள்ளுவரைக் கருதலாம் ஆனால் வள்ளுவர் கூறிய அனைத்து .
 புலால் , கள்ளுண்ணாமை .அதிகாரங்களையும் ஏற்று நடந்த தமிழர்கள்
 .துறவு வாழ்க்கை இவை மட்டும் பின்பற்றப் படாமல் போயின ,மறுத்தல்
 எனவே துறவு நெறியை சமணம் போற்றியதும் குடும்ப வாழ்வை சைவம்
 போற்றியதும் சமணத்தின் வீழ்ச்சிக்கும் சைவத்தின் எழுச்சிக்கும்
 வித்திட்டது .

சமணர்கள் பின்பற்றிய நிர்வாண முறை முற்றிலும் தமிழர்கள் ஏற்கத்தக்கதாக இல்லைதிகம்பர சமணர்கள் திசையை ஆடையாக . இதனால் ஆடையில்லா .உடுத்தியதாக அடையற்று காட்சியாளித்தனர் சமணத் துறவிகள் மக்களுடன் தொடர்புகளற்றுமலைக் குகைகளில் . பசித்த (திகம்பரர்கள்) மேலும் நிர்வாண சமணர்கள் .வாழந்து வந்தனர் உணவை ,போது மட்டும் பிச்சை பெற்று உண்ண வேண்டும் என்றும் நின்று கொண்டே .கலத்தில் ஏந்தாமல் கைகளில் ஏந்த வேண்டும் என்றும் உணவருந்த வென்றும் என்றும் சமண மதம் கட்டப்பாடுகளை விதித்திருந்ததுஆடையில்லா சமணர்கள் பிச்சை எடுக்க ஊருக்குள் வரும் . பயந்து போய் கதவை ,பொழுது பெண்கள் கேலி செய்ததாகவும் தாழிட்டதாகவும் சமணத்திலிருந்து சைவம் திரும்பிய திருநாவுக்கரசர் வருந்தி பாடுகிறார்.

**சமணநீசர் சொல்லே கேட்டுக்
காவிசேர் கண்மடவார்க் கண்டோடிக்
கதவடைக்கும் கள்வ னேன்றன்.....**

இவை தவிர வைதீக சமயத்திலிருந்து சமண சமயம் மாறிய பல்லவ பாண்டிய மன்னர்கள் மீண்டும் வைதீக சைவ சமயத்தை தழுவினர் . குறிப்பாக நாவுக்கரசர் மகேந்திரவர்ம பல்லவனை சமண சமயத்திலிருந்து மதுரையில் கூன் பாண்டியன் எனும் .சைவ சமயத்திற்கு மாற்றினார் மாறவர்மனை சம்பந்தரும் சமண சமயத்திலிருந்து வைதீக சமயத்திற்கு மாற்றினார்கள்இப்படி இவர்களுக்கு ஆதரவாக இருந்த மன்னர்களும் . இவர்களுக்கு எதிராக திரும்பியது சமணம் இம்மண்ணில் பெரும் .போர்க்களம் காண அடிகோலியது

தீண்டாமையை வலியுறுத்திய வைதீக சமயத்திற்கு மாற்றாக அனைவரையும் போற்றி ஒழுகிய சமயமாக சமணம் விளங்கியதுஆனால் . அப்படிப்பட்ட சமணமே பின்னாளில் புதுவித தீண்டாமைக் ' துறவிகளையும்கண்டால் முட்டு'கேட்டால் முட்டு' ' என்று நவீனத் தீண்டாமையை பின்பற்றியது .மேலும் இதைப் பற்றி மனோன்மணியம் . ப.தெொமீனாட்சி சுந்தரனார் அவர்கள் சம்பந்தரும் சமணரும் எனும் . .நூலில் பின்வருமாறு விளக்குகிறார்எறும்பையும் ஈயையும் தொடவும் அஞ்சிய அன்புருவானோர் 'கண்டு முட்டு' தம்மொடு மாறுபட்ட மக்களை ,

.என்று அன்பிலாது பழித்துப் புறத்தே ஒதுக்கினார் 'கேட்டு முட்டு'இது அவர்கள் ஆரம்ப கால கட்டத்தில் அனைவரையும் ஒன்று போல பார்த்த மானப்பான்மைக்கு எதிரான ஒன்றாகும்இத்தகைய சமணர்களின் செயல் .
.உள்ளபடியே தமிழர்களை வெறுப்படையச் செய்திருக்கும்

பக்தி இயக்கத்தின் எழுச்சியும் வைதீக சமயத்திலிருந்த குறைபாடுகளைக் களைய புதிய சீர்திருத்தங்களுடன் பக்தி மார்க்கம் எழுத்தொடங்கியதுஇப்புதிய வைதீக சமயத்தின் எழுச்சிக்கு இடையே . அடிக்கடி சமணத்திற்க்கும் .சமணர்களால் தாக்குப்பிடிக்க இயலவில்லை சைவத்திற்க்கும் இடையே தமிழ்நாடு முழுவதும் சண்டைகள் குறிப்பாக இரு சமயங்களும் மாறி மாறி எதிர் .நிலவியவண்ணம் இருந்தன எதிர்பரப்புரைகள் செய்தவரே இருந்தனர்மதுரை வந்த சம்பந்தர் . பாண்டியமன்னன் மாறவர்மனின் வெப்பு நோயை தனது திருநீட்டின் இதனால் மனம் மகிழ்ந்த பாண்டியன் .மகிமையால் குணப்படுத்தினார் சமணர்கள் மீது மன்னன் கோபம் கொள்ள .சைவ சமயத்தை தழுவினான் சமணர்கள் சம்பந்தருடன் வாதம் செய்ய மன்னரிடம் அணுகினார் , இதனை .வாதத்தில் தோற்பவரை கழுவில் ஏற்றுமாறும் கூறினார்கள் மதுரையில் உள்ள எட்டு குன்றுகளில் வாழுகின்ற எண்ணாயிரம் புனல் வாதம் என்கிற , அனல் வாதம் .சமணர்களும் வழிமொழிந்தனர் இரண்டு வாதத்திலும் சம்பந்தர் .இரண்டு வாதம் நடைபெறுகிறது வெல்லவே எண்ணாயிரம் சமணர்களையும் பாண்டியன் கழுவில் ஏற்றியதாக பெரியபுராணம்போன்றவை ,தக்கயான பரணி , .குறிப்பிடுகின்றன

கோதைவேல் தென்னன்தான் கூடல் குலநகரில்
வாதில் அமணர் வலி தொலையக் காதலால் -
புணர் கெழுவு செம்புனல் ஆறுஓடப் பொருதவரை
வன் கழுவில் தைத்த மறையோன்

என்று சம்பந்தர் குறித்து ஞானசம்பந்தர் திருவந்தாதியில் நம்பியாண்டார் நம்பி குறிப்பிடுகிறார் .

வேதப் பகைவர் தம்உடம்பு
வீங்கத் தூங்கும் வெங்கழுவிற்க்கு
ஏதப் படும்எண் பெருங்குன்றத்து

எல்லா அசோகும் .எனவே '
 மண்ணா உடம்பு தம்குருதி
 மண்ணக் கழுவின் மிசைவைத்தார்
 எண்ணாயிரவர்க்கு எளியவரே
 நாற்பத் தெண்ணா யிரவரே

எனும் தக்கயாகப் பரணி நூலில் ஓட்டக்கூத்தர் சமணர் கழுவேற்றம் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார் இவ்வாறாக சமணம் எண்ணற்ற மோதல்களை . ஆறாம் நூற்றாண்டு முதல் சந்திக்க .தமிழ்நாட்டில் கிபி வேண்டியதாயிற்றுபின்னர் சமணர்கள் பிற்காலத்தில் கையாண்ட சடங்கு . மற்ற பிற நம்பிக்கைகள் ,நிர்வாணம் ,துறவுரம், நோன்புகள் , முறை மக்களை வெறுப்படையச் செய்தது இப்படி பல்வேறு காரணங்களால் சமணம் அழிந்தது என்று சொன்னாலும் .சமணம் தமிழ்நாட்டில் சிதைந்தது அது முழுமையாக அழியவில்லை இன்றும் தமிழ்நாட்டில் பல பகுதிகளில் சமணர்கள் வாழ்ந்துகொண்டுதான் உள்ளனர் .

முடிவுரை

அன்பையும் அகிம்சையையும் உலகிற்கு கற்றுக் கொடுத்த ஏசு கிறிஸ்து தோன்றுவாதற்க்கு பல நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பாகவே இந்தியாவில் அன்பை விதைத்து இரண்டு சமயங்கள் வேருன்றியதுஒன்று . காலத்தோடு ஒப்பிட்டால் பௌத்தத்திற்கு .சமணம் மற்றொன்று பௌத்தம் முந்தையது சமணம் எனப் புலப்படும்ஆறாம் .மு.இந்தியாவில் கி . நூற்றாண்டில் தோன்றிய மகாவீரர் காலத்தில் சமணம் உச்ச நிலையை பின்னர் பத்திரபாகு முனிவரும் அவரப் பின் தொடர்ந்து வந்த .அடைந்தது பின்னர் .சமணத் துறவிகளாலும் தென்னிந்தியாவில் சமணம் பரவியது ப .தமிழ்நாட்டிற்கு வந்த சமணம்ல எண்ணற்ற தடைகளையும் சவால்களையும் வைதீக சமய மாச்சரியங்களையும் கடந்து இம் மண்ணில் நிலை பெறலாயினபலியிடுதல் ,வேள்விமுறை ,நம்பிக்கைகள் ,சடங்குகள் . என பல மூட நம்பிக்கைகளுக்கு இடையில் இருந்த வைதீக சமயத்தைப் பின்பற்றி வந்த மக்களுக்கு சமண சமயம் என்பது புது வித மார்க்கமாக தென்பட்டது .ஆரம்ப காலத்தில் சமணர்கள் அளித்து வந்த நான்கு வித தானங்களின் மூலம் அவர்கள் மக்களிடம் எளிதில் போய் சேர்ந்தனர் . சமணம் குறித்து பல அறிஞர்கள் பல தரப்பட்ட கருத்துக்களை தெரிவித்தாலும் பேராசிரியர் அருணாசலம் அவர்கள் கூற்றுப்படி சமணர்கள் இனத்தாலும் மொழியாலும் நகரீகத்தாலும் அந்நியராக இருக்கலாம்ஆனால் .

அவர்கள் ..என்பது போல .அவர்கள் தமிழ் மொழிக்கு அன்னியர் அல்ல தமிழில் தோன்றிய எண்ணற்ற பல .தமிழுக்கு அன்னியமாக இருந்ததில்லை இலக்கியங்கள் சமண சமயத்தை சேர்ந்தவை என்பது தமிழுக்கு அவர்கள் ஆற்றிய அறப்பணியை குறிக்கிறதுசமணர்கள் செய்த கல்விப் பணி கல்வி . .முறையில் இருந்த சமூக பாகுபாட்டை நீக்கியது எனலாம்

சமணமும் பிற்காலத்தில் பல கட்டுப்பாடுகள் தோன்றி மக்களை அது வெறுப்படையச் செய்ததுகுறிப்பாக தமிழ் மக்களுக்கு ஒவ்வாத . நிர்வாணம் போன்ற கோட்பாடுகள்,துறவு தமிழ் மக்களை சமணத்திலிருந்து வெறுப்படையச் செய்ததுமேலும் அரச ஆதரவையும் இழந்து நிற்கதியான . இன்றும் சமணத்தை பின்பற்றும் .சமணம் வீழ்ச்சிப் பாதைக்கு சென்றது துறவிகள் தமிழ்நாட்டில் இருந்தாலும் முன்னிருந்த அப்புகழினை சமணம் இழந்து விட்டது என்பது ஏற்றுத் தான் ஆக வேண்டிய ஒன்றாகும் . அவர்கள் .அழிவதில்லை (தத்துவம்) சமணர்கள் வீழ்ந்தாலும் சமணம் தமிழுக்கு விட்டுச் சென்ற இலக்கியச் செல்லவங்கள் காலந்தோறும் .நிலைத்து நிற்கக் கூடியானவகும்

துணை நூற்பட்டியல்

1. 448 of 1937-38, Ep.Rep.1937-38, Page-89
2. No.531 Of 1937-38 Annual Rep. South Indian Epi.1938
3. Rajeshwari.M,Amirthavalli.Lt.A ,*A Study on Jainism History, Philosophy and Traditions in Tamilnadu*, International Journal of Arts, Science and Humanities, April 2021,
4. அருங்கல செம்பு சமண நூல் -
5. அருணாசலம்.மு. *தமிழ் இலக்கிய வரலாறு 13-ம் நூற்றாண்டு*, 1990
6. அறவாணன் க. ப , *சமணம் வளர்த்த தமிழ் - இலக்கணம்*,சபாநாயகம் அச்சகம், சிதம்பரம் , 1993
7. இராகவன். பா , *சமணம் ஓர் அறிமுகம்*, 2008 , DIGITALEDITIONPUBLISHEDBYBUKPET
8. இராசமாணிக்கனார்.மா *பாண்டியர் வரலாறு*, சரண் புகல்,2020
9. ஏகாம்பரநாதன்.ஏ. *கல்வெட்டில் சமணம்*, ஜைன இளையோர் மன்றம்-2012
10. கார்த்திகேயன் , ஆ .*பழந்தமிழில் சமண சமய சொற்கள் வருகை-வளர்ச்சி-ஒடுக்கம்*KEETRU.COM 2023,
11. குமரவேலன்.இரா, *தக்கயாகப் பரணி- மூலமும் உரையும்*
12. குழந்தை.புலவர், *கொங்கு நாடு*
13. கோவை கிழார், *கொங்கு நாடும் சமணமும்*
14. சக்கரவர்த்தி நயினார் .A ,*சமணமும் முத்தமிழ் நிலையம் 1946, சைவமும் - 1- சென்னை*

15. சம்பகலக்குமி.ஆர்.டாக்டர், 'சமணம்' ஆய்வுத்தேன்
16. செங்குட்டுவன், கோ.சமணர் கழுவேற்றம் 2017- கிழக்கு பதிப்பகம்,
17. திருநாவுக்கரசர் நான்காம் திருமுறை , தேவாரம் ,
18. நம்பியாண்டார் நம்பி, திருஞானசம்பந்தர் திருவந்தாதி
19. பரமசிவம்.தொ.பேராசிரியர், பண்பாட்டு அசைவுகள், சரண் புகல் , சென்னை-2022
20. பிள்ளை.கே.கே.டாக்டர், தமிழக வரலாறு மக்களும் பண்பாடும்
21. பிள்ளை.கே.கே.டாக்டர், தமிழக வரலாறு மக்களும் பண்பாடும்
22. பூபாலன்.திரு.து.B.E., சமண சித்தாந்த நுழைவாயில்லு அகலங்கர் அநகாந்த , .2021-சென்னை,மன்றம்
23. மகாவம்சம் X97,98,99-பக் ,
24. மன்னர்மன்னன்.இரா, பல்லவர் வரலாறு,பயிற்று பதிப்பகம் ,2023,
25. மாணிக்க சாஸ்திரி டாக்டர்.T.A , சமணத்தின் காலமும் சமய மாறுதல்களும் ,செஞ்சி
26. மீனாட்சி சுந்தரனார்.தெ.பொ.மனோன்மணியம், சம்பந்தரும் சமணமும்
27. வர்த்தமான சாகர சுவாமிகள் ,108 ஸ்ரீ,தமிழ்நாடு விஜயம் ஸ்ரீ ஆசாரிய நிர்மல , 1978- சென்னை-பாரி அச்சகம் , ஸாகர சங்கம்
28. வெங்கடேசன்,க .பண்டைய கால இந்தியா வரலாறு- வர்த்தமானன் பதிப்பகம் , 2018
29. வேங்கடசாமி ,மயிலை .சீனி .சமணமும் தமிழும் சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் , 1959 – கழகம்
30. வேங்கடசாமி ,மயிலை .சீனி .சமணமும் தமிழும் சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் , 1959 –கழகம்
31. வேங்கடசாமி. சீனி. மயிலை, தமிழும் பௌத்தமும்
32. வேங்கடராமையா.கா.ம ,இலக்கியக் கேணி
33. வேதத்தாவ.ி , பேராசிரியர்.பி.சமணம் ,பௌத்தம்,அன்னைத் தெரசா மகளிர் பல்கலைக்கழகம் ,கொடைக்கானல் –

தமிழர் பண்பாட்டு அடையாளங்களில் விருந்தோம்பல்
HOSPITALITY IN TAMIL CULTURAL IDENTITY

செந்தில்குமார். க

உதவிப் பேராசிரியர் தமிழ்த்துறை (முதுகலை)

விருதுநகர் இந்து நாடார்கள் செந்தில்குமார் நாடார் கல்லூரி,

விருதுநகர் -626001.

மின்னஞ்சல்: senfolkphd@gmail.com

ஆய்வுச் சுருக்கம்

“மருந்தே ஆயினும் விருந்தோடுண்” என்கிறார் ஓளவையார் அதாவது நாம் உண்கின்ற உணவை புதிதாய் வருகின்றவர்களுக்கும் கொடுத்து உபசரிக்கும் பண்பு தமிழர்களுக்குரியதாகும். இட்டு கெட்டவர் யாரும் இல்லை” என்று கூறுவார்கள். அந்தளவிற்கு தானமும் தர்மமும் தலைகாக்கும் என்பது மரபு அதன் வாயிலாகவே ஈகை பண்பு, அடுத்தவர்க்கு உணவளிக்கும் உயரிய மாண்பு தமிழர்களிடம் காணப்படுகிறதுசங்க . இலக்கியங்கள், தொல்காப்பியம், திருமந்திரம், அகத்தியம், திருக்குறள் என பல நூல்கள் விருந்தோம்பலை பற்றி அழகாக கூறுகின்றன. இக்கட்டுரையில் பண்டைத் தமிழர்களின் விருந்தோம்பல் பண்பு அவற்றின் பெருமைகள் இன்றைய நிலை போன்றவற்றை காணலாம்.

சிறப்புச் சொற்கள்

தமிழ், தமிழர், தமிழர் பண்பாடு, பண்பாட்டு அடையாளம், விருந்தோம்பல்.

Abstract

“Even if it is medicine, it is said to be hospitality,” says Olavayiar, meaning that the quality of serving food to newcomers is inherent to Tamils. They say, “No one is despicable.” This reflects that both generosity and righteousness are protected by tradition, and through this, the virtue of giving to others is prominently seen among Tamils. Classical literature, Tholkappiyam, Tirumandiram, Agathiyam, Tirukkural, and many other texts beautifully articulate the concept of hospitality. In this article, one can observe the characteristics of the ancient Tamils' hospitality, its greatness, and its current state.

Keywords

Tamil, Tamils, Tamil Culture, Cultural Identity, Hospitality.

பண்பாடு விளக்கம்

'ஆங்கிலத்தில் வழங்கும் culture என்ற சொல்லுக்கு இணையாக தமிழில் பண்பாடு என்ற சொல் ஆளப்படுகிறது. இச்சொல்லை இப்பொருளில் முதலில் பயன்படுத்தியவர் ரசிகமணி டி.கே. சிதம்பரநாத முதலியார் ஆவார். 'பண்பாடு' என்ற சொல்லிலிருந்து இச்சொல் தோற்றம் பெற்றது என்பர். பயிர் செய்வதற்கு ஏற்றவாறு நிலத்தை பக்குவப்படுத்துதல் பண்படுத்துதல் எனப்படும். அது போல் உள்ளத்தை பக்குவப்படுத்துவதற்கு பண்பாடு என்று பெயர் என நூல்கள் விளக்கம் தருகிறது.

'பண்பாடு குறித்து தமிழறிஞர் தெ.பொ மீனாட்சி சுந்தரனார் கூறும் விளக்கம் ஈண்டு சிந்திக்க தக்கது பெரும்பாலும் சிறந்த வாழ்க்கைக்கு அடிப்படையாக அமைகின்ற உள்ள பாங்கின் வெளிப்பாட்டையே பண்பாடு என்கிறோம். அந்த வெளிப்பாடு சுவையுடையவனாகவும் நடையுடை பாவனைகளாகவும் தோன்றும். அப்பண்பாடு இல்லாதவனை காட்டுமிராண்டி என்கிறோம். வாழ்வின் பல பல போக்குகள் அமைந்த பல்வேறு நிலைகளையும் இந்த பண்பாடு என்பது குறிக்கும்.'

தமிழர்களின் பண்பாடு

தமிழர்களின் பண்பாட்டு கூறுகள், (காதல், வீரம், நட்பு, விருந்தோம்பல், ஈகை, கொடை, கற்புடமை, உலக ஒருமைப்பாடு) இலக்கியங்கள் போன்றவை காலத்தின் கண்ணாடி என கூறப்படுகிறது. பாவாணர் கூறுவது போல, பண்பாடு என்பது திருந்திய ஒழுக்கம், நாகரிகம்

என்பது திருந்திய வாழ்க்கை. முன்னது 'அகக்கூறு' பின்னது 'புறக்கூறு'. நாகரிகம் சேர்ந்த பண்பாடுண்டு, நாகரிகம் இல்லாத பண்பாடுமுண்டு. தமிழர் பண்பாடு இவ்விரண்டிலும் மெச்சத்தக்கது. தமிழர் வாழ்வை அகவாழ்வு, புறவாழ்வு என இரண்டாக இலக்கணம் வகுத்து வாழ்ந்தமை பண்பாட்டின் சிகரமாகக் கருதப்படுகிறது.

தான் தோன்றிய கால மக்களின் நாகரிகம், பண்பாடு, பழக்கவழக்கங்கள், வாழ்க்கை முறை, அரசு, அமைச்சர், ஆட்சிமுறை, போர், வீரம், காதல் போன்றவற்றை நமக்குக் காட்டி நிற்கின்றன. விளைகின்ற நிலத்தை உழுது பண்படுத்துவதுபோல மக்கள் தம் வாழ்க்கையினை நெறிப்படுத்துவதே பண்பாடாகும். தமிழர் பண்பாடும் அத்தகையதே.

அதாவது "அறம், பொருள், இன்பம், வீடு" என்பவற்றை பின்பற்றி வாழ்வதே வாழ்க்கை பண்பாடாகும். "அழுக்காறு அவா வெகுழி இன்னாச்சொல் நான்கும் இழுக்கா இயன்றது அறம்" என தமிழ்ப் பண்பாடு இதனை அறம் சார்ந்தது என்ற செய்தியை வள்ளுவர் இந்த உலகுக்கே எடுத்து காட்டுகிறார்

பண்டைத் தமிழர்களும் விருந்தோம்பலும்

**"மோப்பக் குழையும் அனிச்சம் முகந்திரிந்து
நோக்கக் குழையும் விருந்து"**²

அதாவது நம் வீடு தேடி வருகின்ற விருந்தாளிகளை நண்பர்களை உறவினர்களை மகிழ்வோடு இருகரம் கூப்பி வரவேற்க வேண்டும் என்கிறார் வள்ளுவர். விருந்தினர்களை உபசரிப்பது பெரும்பாக்கியம் என்கிறார். விருந்தோம்பல் இல்லாதோரை மடைமையுடையோர் என்று வள்ளுவர் குறிப்பிடுகிறார். இதனை

**"உடைமையுள் இன்மை விருந்தோம்பல் ஓம்பா
மடமை மடவார்கள் உண்டு"**³

என்கிறார். அந்தளவிற்கு விருந்தோம்பலை தமது பாக்கியமாக கருதியவர்கள் தமிழர்கள். மேலும் சங்க இலக்கியங்களிலும் எட்டுத்தொகை நூல்களான அகநானூறு, புறநானூறு ஆகிய நூல்களில் விருந்தோம்பலின் சிறப்பு தொடர்பாக அதிகம் பேசப்படுகிறது.

தம்மை நாடிவரும் விருந்தினரை இன்முகத்தோடு வரவேற்று உண்டி முதலியவைகளை அளித்து மிக்க அன்போடும், ஆர்வத்தோடும் அவர்களை உபசரிப்பது இவ்வாழ்வார்க்குரிய தலைசிறந்த பண்பாடாகப் பழந்தமிழகம்

போற்றுகிறது இதனைத்தான் தொல்காப்பியம் 'விருந்து புறந்தருதல்' என மனைவிக்குரிய மாண்புகளில் ஒன்றாக கூறுகிறது இவ்விருந்தோம்பலை .
.புறநானூறு பல இடங்களில் சிறப்பித்து பாடுகிறது

உறவினரும் நண்பருமின்றி புதிதாய் வருபவரையே 'விருந்தினர்' என்று தமிழ் மக்கள் கருதினர் புறநானூற்றிலும் 'வருநர்க்கு வரையா' 'வருவிருந்தயறும்' முதலிய சொற்றொடர்கள் விருந்தினர் என்பவர் புதியவர் என்பதை உணர்த்துகின்றன .இல்வாழ்க்கையுடைய மகளிர்க்கு விருந்தோம்பி வாழ்வதே சிறப்புடையதாகக் கருதப்பட்டது . 'விரும்பினள்' 'மனயோள்' 'விரும்பி' போன்ற சொற்றொடர்கள் இல்வாழ்க்கையை மேற்கொண்ட மகளிர் முகமலர்ச்சியுடன் விருப்பத்தோடு விருந்தினரை வரவேற்று உபசரித்தனர் என்பதைச் சுட்டுவதாக அமைந்துள்ளன.

இல்லறத்தார் விருந்தோம்பலிருத்தல் மண வாழ்க்கைக்குக் குற்றமாகக் கருதப்பட்டதுவரும் விருந்தினருக்கு சுவையான உணவளித்து . விருந்தோம்புவது பழியற்ற வாழ்க்கை என்பதை,

'வருநர்க்கு வரையா வசையில் வாழ்க்கை'⁴

என்ற அடியால் என்ற புலவர் 'ஊன் பொதி பசங்குடையார்' அறிவுறுத்துகிறார்

போரில் இறந்துபட்ட வீரனுக்கு அவன் பெயர் பொறித்த நடுகல் நடுவது பழங்காலத் தமிழ் மரபுஅவ்வீரனைத் தெய்வமாகக் கருதி . அந்நடுகல்லை வழிபடுவதும் அக்கால மரபு வேந்தனுடன் வீரன் ஒருவன் அவன் மனைவி விருந்தினர்கள் வீட்டிற்கு வர .போருக்குச் சென்றிருந்தான் வேண்டும் அவர்களை உபசரிக்க வேண்டும் என்று நடுகல்லைத் தொழுது வழிபட்டாள் விருந்தோம்பலாகிய அறத்தைச் செய்தால் தன் கணவன் வெற்றியுடன் திரும்பி வருவான் என்ற நம்பிக்கையோடு அவள் நடுகல்லை வழிபட்டாள் என்பது இதனின்றும் அறியலாம்விருந்தோம்பலாகிய அறம் . எத்துணைச் சிறப்புடையதாகப் போற்றப்பட்டது என்பதை இது உணர்த்துகிறது.

போருக்குச் சென்றிருந்த வீரன் ஒருவனின் மனைவி தனக்குரிய அறத்தை வீட்டின் கண்ணிருந்து செய்து வந்தால் அப்பொழுது அவள் தன்

வீட்டிற்கு விருந்தினராக வந்த பாணனிடம் பொழுதும் மறைந்தது என்னிடம் இருப்பது பழைய முயல் கறியாக இருந்தாலும் தருகிறேன் அதனை உண்டு இங்கே இருந்து செல்க என்று உபசரிக்கிறாள்.

**முயல்கூட்ட வாயினுந் தருகுவேம் புகுதந்
தீங்கிருந் தீமோ முதுவாய்ப் பாண்**

அது போல் மற்றொரு பாடலில் ஒரு வீரனுடைய மனைவி விருந்தினராக வந்த பாணருக்கும் அப்பாணர்களுடன் வந்த மற்றவர்களுக்கும் விருந்தளிக்கச் சிறந்த உணவுப் பொருட்கள் இல்லை இருப்பினும் மடுக்கரையில் சிறுவர்கள் பிடித்துக் கொண்டு வந்த உடும்பினது தசையைப் பெய்து சமைக்கப்பட்ட தயிரோடு கூடிய கூழைக் கொடுத்து உன்பிக்கின்றாள்.

**வேட்டச் சிறாஅர் சேண் புலம் படராது,
படப்பைக் கொண்ட குறுந் தாள் உடும்பின்
விழுக்கு நிணம் பெய்த தயிர்க் கண் விதவை,
யாணர் நல்லவை பாணரொடு, ஓராங்கு
வரு விருந்து அயரும் விருப்பினள்⁶**

விருந்தாற்றுவற்கு ஒரு பொருளும் இல்லை என்றாலும் தினைக்கதிரில் விதைக்காக விடப்பட்டவற்றைக் கொண்டு வந்து குற்றி உணவாக்கித் தந்தனர் அச்செயலில் அவர்கள் சிறிதும் தவறவில்லை .

**குறித்துமாறு எதிர்ப்பை பெறாஅ மையின்
குரல்உணங்கு விதைத்தினை உரல்வாய்ப் பெய்து
சிறிது புறப்பட்டன்றோ விலள்; தன்னூர்
வேட்டக் குடிதொறுங் கூட்டு⁷**

வருபவர்களின் மனவிருப்பத்தை இல்லறத்துப் பெண்கள் தம்மால் இயன்றளவு அவர்களுக்கு உணவளித்துத் தன் வீட்டில் தங்கிச் செல்லுமாறு கூறும் பண்புள்ளங் கொண்டவர்களாக இருந்தனர்.

இராமனும் சீதையும் நாட்டை விட்டனர், காட்டையடைந்தனர் . இலங்கையை .அங்கே சீதை இராவணனால் சிறையெடுக்கப்பட்டாள் இலங்கையில் .இராமன் காட்டில் தனித்து வருந்தினான் .அடைந்தாள்

அவள் கவலை . இருக்கும் சீதையின் கவலைக்கோ ஓர் எல்லையில்லை சென்றது எவ்விதத்தில்? “காட்டில் நாம் இருந்த குடிசைக்குப் பல துறவிகள் விருந்தாக வருவார்களே, அவர்களின் நிலை என்ன? அவர்கட்குச் சமைத்துப் பரிமாறுபவர் யாவர்? அங்கிருந்து அவர்க்குத் தொண்டு செய்வதற்கும் முடியாமற் போனதே அவ்விருந்தினரைக் கண்டதும் உணவு . முதலியவற்றால் மகிழ்வித்தற்கின்றி நம் கணவர் மனம் என்ன பாடுபடுகின்றதோ அங்கு” என்றெல்லாம் பல எண்ணிக் கவலை அடைந்தாள்இதனை .

“அருந்து மெல்லடகு யாரிடம் அருந்துமோ என்றமுங்கும்
விருந்து கண்டபோது என்னுறு மோஎன விம்மும்
மருந்தும் உண்டுகொல் யான்கொண்ட நோய்க்கென
மயங்கும்

இருந்த மாநிலம் செல்லரித்⁸

என்னும் கம்பரின் உருக்கமான பாடலால் அறியலாம்தமிழ்ப் . பண்பாட்டில் ஊறி வளர்ந்து வாழ்ந்த கம்பர், சீதையின் வாயிலாக விருந்தோம்பியதை வற்புறுத்தியதில் வியப்பொன்றும் இல்லையன்றோ? என்பதை அறியலாம்.

விருந்தினர்களுக்கு பரிசு பொருள் அளித்தல்

இல்வாழ்க்கையே மேற்கொண்டோர் வரும் விருந்தினர்களுக்கு சுவை மிகுந்த உணவளித்து விருந்தோம்பியதோடு அவர்களுக்குப் பரிசு பொருளும் தந்து உதவும் பண்பாடு பெற்றிருந்தனர் என்பதைப் புறநானூறு உணர்த்துகிறதுஇல்லறத்தை மேற்கொண்டோர் தம் இல்லங்களில் வந்து . அறுசுவை உணவு உண்ணப் பலரையும் அழைப்பர் சங்கை நுண்ணிதாக அறுத்தாற் போன்று தூய வெண்ணிறமான அரிசியால் ஆக்கிய சோற்றையும்நெய்யால் சமைத்த கறியையும் முதிர்ந்த தயிரால் அமைத்த , துவையலையும் உண்ண விரைந்து வாருங்கள் வந்து உண்பவர்களுக்கு அணிகலன்களும் தருவோம் என்று இராசமாபுரத்து ஒரு பக்கத்தே கேட்கும் என சீவக சிந்தாமணி ஆசிரியர் திருத்தக்க தேவர்பாடுகிறார்.

இல்லறத்திற்கு உயிர் ஆகிய விருந்தோம்பலின் அந்நகர மக்கள் கொண்டிருந்த ஆர்வம் இதிலிருந்து புலன் ஆகிறதுவிருந்தினர்களுக்கு . தாங்கள் அளிக்க விரும்பும் சுவையான உணவு வகைகளை கூறியது

மட்டுமின்றி தங்கள் இல்லத்தில் வந்து விருந்து உண்டால் விலை உயர்ந்த அணிகலன்களை பரிசாக தருவதாக அவர்கள் கூறுவதை புறநானூற்றில் காணும் இப்பண்பாடு தமிழகத்தில் இடைக்காலம் வரை நிலவியது என்பது உணர்த்துகிறது 'பிட்டங் கொன்றான்' குதிரை மலைக்கு தலைவனாகிய . மரையாவின் பாலை கொண்டு ,புதிதாக விளைந்த திணை அரிசி உலையிட்டு சுவைபட சமைத்து அகன்ற வாழை இலையில் உணவிட்டு பல விருந்தினர்களோடும் பகுத்துண்ணுவான் என்று கருவூர் கந்தப்பிள்ளை சாத்தனார் பாடுகிறார்.இதனால் பழந்தமிழர் வாழை இலையில் . விருந்தினர்களுக்கு உணவு படைத்தனர் என்பது தெரிகிறது

ஐவகை நில மக்களின் உணவு உபசரிப்பு முறை

விருந்தோம்பலில் பழந்தமிழரின் ஒருமித்த ' பண்பு விளங்க நாம் சங்க இலக்கியத்தில் பல பாடல்களைக் காணலாம்.நன்னிடம் பரிசு பெற . .நெடுந்தூரம் பயணம் செய்கிறான் ,கருதி தம் சுற்றத்துடன் சென்ற பாணன் பசி மிகுதியால் மிகவும் களைத்துப் போய் வரும் அக்கூட்டத்தினர் கானவர் இதை காணும் கானவன் .வாழும் ஊரை அடைகின்றனர் ஒருவன் அவர்களை அன்புடன் வரவேற்கிறான்.

அவர்களின் களைப்பு நீங்கும் படியாக இனிமையான மொழிகளைக் கூறி நெய்யில் வெந்த ஊண் பொறியலுடன் திணைச்சொற்றை உண்ணும் படி செய்தான்தம் சொந்த வீட்டில் அவர்கள் இருப்பதைப் போல . கானவனும் அவனது குடும்பமும் அவர்களுடன் இயல்பாகப் பேசி உறவாடினர்.இரவு அங்கேயே தங்கி செல்லும்படியும் கூறினர் .

மறுநாள் காலையில் பல பொருள்களுடன் மூங்கில் குழாயில் தேன் கலந்து செய்யப்பட்ட தெளிவான கள்ளை அவர்களுக்கு வழங்கிப் பின் , உடம்பு ஆகியவற்றின் ,பன்றி ,முதல் நாள் வேட்டையில் கிடைத்த கடமான் மூங்கில் அ ,ஊனைரிசியும் சேர்த்துக் காடெல்லாம் மனம் பரவும் படி ஆக்கிய சூட்டினை குறுமகளானவள் அவர்களுக்கு படைத்து மகிழ்ந்தால் பாடணும் அவள் சுற்றமும் மனம் நெகிழ்ந்து நன்றி கூறி அக்கானாவரிடம் விடை பெற்றுத் தம் பயணத்தை மேற்கொண்டனர் .

விருந்தோம்பும் பண்பில் சிறந்த கானவர் வாழும் பல குன்றுகளைக்கடந்துவளம் சிறந்த முல்லை நிலத்தையும் ,, மருத நிலத்தையும் அப்பாணர் கூட்டம் அடைகிறது.

முல்லை நில மக்களிடம் நன்னனைக் காணச் செல்கிறோம் என்று சொன்ன அளவிலேயே அவர்களை அன்புடன் வரவேற்றுத் தம் இல்லத்திற்கு அழைத்துச் செல்கின்றாள் ஆயற்குலப் பெண்ணொருத்தி . மூங்கில் அரிசியால் ஆக்கப்பட்ட சோற்றில் , இரவு பொழுது ஆனதால் மேட்டு நிலத்தில் விளைந்த அரிசியைத் தூவி அவரை விதை கொண்டு . சமைக்கப்பட்ட புளியங்கூழினை அவர்களுக்கு உண்ணக் கொடுத்தாள்]

ஆநிரை மேய்த்து வந்த வீட்டுத் தலைவனும் அவர்கள் வருகைக்கு தன் மகிழ்ச்சியை தெரிவித்தார்பொழுது விடிந்த . பின் வெள்ளாட்டுக்கறியுடன் சமைத்த ஊன் அரிசிச் சோற்றின் நடுவில் நெய் ஊற்றி அவர்களை உண்ணச் செய்து அவர்களை அனுப்பி வைத்தனர் அந்த ஆயர் குல மக்கள் .

அடுத்து அவர்கள் மருதநில மக்களாலும் அன்போடு வரவேற்பைப் , அங்கு வயல்களில் எர .பெற்றனர் ஁துகளை விரட்டும் உழவர்கள் பாடும் மங்கலப் பாட்டிற்கு ஏற்பத் தன் யாழில் மருதப்பண்ணைப் பாடி மகிழ்வித்தனர் அங்கும் அரிசியுடன் கலந்து சமைக்கப்பட்ட ஊண்சோற்றை . மருத நிலத்து உழவர் மக்கள் இவ்வாறு வேறுபாடு . அளித்து மகிழ்ந்தனர் இன்றித் தமிழகமெங்கும் விருந்தோம்பும் சிறந்த பண்பாடு நிலவியதை மலைபடுகடாம் என்ற பத்துப்பாட்டின் பாடல் ஒன்று விரிவாக எடுத்துரைக்கிறது .⁹

இல்லறம்

ஆணும், பெண்ணும் இணைந்து திருமணம் செய்து வாழ்வது எதற்காக? பிள்ளைபேற்றிற்காகவா? இல்லை! தன்னிடத்து வரும் விருந்தினர்களை உபசரிக்கவே என்பதை உணர வேண்டும்.

“இருந்தோம்பி இல் வாழ்வதெல்லாம் விருந்தோம்பி வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு”¹⁰

எனும் குறள் வழி, இல்லற வாழ்க்கையின் உயிர் துடிப்பாக விளங்குவது விருந்தோம்பலே என வள்ளுவர் கூறுகிறார். கோவலன், கண்ணகியைப் பிரிந்து பல ஆண்டுகள் மாதவியுடன் சேர்ந்து இருந்தான். மாதவியிடம் இருந்து பிரிந்து மீண்டும் கோவலன் கண்ணகியிடம் வந்த போது, கண்ணகி அழுகிறாள். எதற்காக? பொன் போய் விட்டதே, பொருள் போய் விட்டதே,

இளமை போய் விட்டதே என்று அழவில்லை. இத்தனை நாள் கோவலன் இல்லாமல் விருந்தோம்பல் போய்விட்டதே! என்று அழுகிறாள்.

“அறவோர்க்களித்தலும் அந்தணர்ஓம்பலும்
துறவோர்க் கெதிர்தலும் தொல்லோர் சிறப்பின்
விருந்தெதிர் கோடலும் இழந்த என்னை”¹¹

என்னும் பாடலடிகளின் வழி கண்ணகியின் அழகைக்கான காரணத்தை அறியலாம். ஒரு ஆண் தனித்து இருந்தாலும், பெண் தனித்து இருந்தாலும் விருந்தினர் வரமாட்டார். ஆணும், பெண்ணும் சேர்ந்த இல்லறத்தாராக இருக்கும் போது மட்டுமே விருந்தினர் வருவர். இத்தகைய விருந்தினரைப் போற்றி வரவேற்று உபசரிப்பதே இல்லறத்தில் உள்ளவர்களின் தலையாய கடமை என்பதை தொல்காப்பியர்,

“கற்பும் காமமும் நற்பாலொழுக்கமும்
மெல்லியற் பொறையும் நிறையும் வல்லிதின்
விருந்து புறந்தருதலும் சுற்றம் ஓம்பலும்
பிறவும் அன்னகிழவோர் மாண்புகள்”¹²

எனும் நூற்பா வழி விளக்குகிறார். தம் இல்லத்திற்கு விருந்தினர் வரவேண்டும் என்ற எண்ணத்தையும் அவ்விருந்தினருக்கு இனிய உணவு அளிக்க வேண்டும் என்ற விருப்பத்தையும் கொண்டிருப்பர். அதனால் மீன் வேட்டைக்குச் சென்ற கணவர் விரைவில் திரும்பி வரவேண்டும் என்று எதிர்நோக்கிக் காத்திருக்கும் செய்தியும் இரவில் விருந்தினர் வந்தாலும் மனைவியும் கணவனும் சேர்ந்து மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்று விருந்து படைக்கும் செய்தியும் நற்றிணையில் இடம் பெற்றுள்ளன.

“..... மனையிலிருந்து
இருங்கழி துழவும் பனித்தலைப்பரதவர்
திண்திமில் விளக்கம் எண்ணும்”¹³
“அல்லி லாயினும் விருந்துவரின் உவக்கும்
முல்லை சான்ற கற்பின் மெல்லியல்”¹⁴

சிறுபாணாற்றுப்படை அரசர்களின் கொடைச் சிறப்பைக் கூறுவதுடன் விருந்தோம்பல் பற்றிய செய்திகளையும் கூறுகின்றது. எயில்பட்டின

பரதவப் பெண்கள் சூடான குழல் மீன் கறியையும், வேலூரில் இருக்கும் எயினர் குலப்பெண்கள் இனிய புளிக்கறி சேர்த்து சமைத்த சோற்றுடன் காட்டுப்பசு இறைச்சியையும், ஆமுரைச் சார்ந்த உழவர்களின் தங்கைகள், குற்றிச் சமைத்த சோற்றுக் கட்டியுடன் பிளந்த காலுடைய நண்டுக்கறியையும் விருந்தோம்பலுக்குப் பயன்படுத்துவர் என்று சிறுபாணாற்றுப்படை கூறுகின்றது.

‘எயிற்றியர் அட்ட இன்புளி வெஞ்சோறு
தேமா மேனிச் சில்வளை ஆயமொடு
ஆமான் நாட்டின் அமைவரப் பெறுகுவீர்’¹⁵
சுவைப்பு மான் அரிசி அமலை வெண்சோறு
சுவைத்தாள் அலவன் கலவையொடு பெறுகுவீர்’¹⁶

விருந்தோம்பலின் முக்கியத்துவத்தைக் கூறுவதுடன் ஒவ்வொரு ஊரிலும் என்ன வகையான உணவுகள் விருந்துக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டன என்பதையும் சிறுபாணாற்றுப்படை சுட்டிக் காட்டுகின்றது. இவ்வாறு சங்க இலக்கிய காலம் முதல் இல்லறத்தில் உள்ள மகளிர்கள் விருந்து உபசரிப்பில் ஈடுபட்டனர் என்பதை அறிய முடிகிறது.

விருந்தோம்பல் பண்பு

தமிழர்களின் வாழ்வில் மிக உயரிய பண்பாடுகளில் விருந்தோம்பல் என்பதே இன்றியமையாத ஒன்றாகும். இத்தகைய பண்பாட்டினைத் தமிழ் இலக்கியங்கள் வாயிலாக நம் விருந்தோம்பல் பண்பாட்டினை அறியமுடிகிறது. விருந்தோம்பலில் தமிழர்கள் தலை சிறந்தவர்கள் தமிழ் இலக்கியங்கள் எல்லாவற்றிலும் தமிழர்களின் இச்சிறந்த பண்பைக் காணலாம். இல்லறத்திலே வாழ்வோர்க்குரிய கடமைகளில் “விருந்துபுரத்தல்” என்பதைச் சிறந்த கடமையாக அறநூல்கள் குறிக்கின்றன. இந்த அறநூல்களின் முறையையே பண்டைத்தமிழர்கள் பின்பற்றி வந்தனர். விருந்தினர் என்றால் உறவினர் என்று இக்காலத்தினர் நினைக்கின்றனர். ஆனால் உறவினர் வேறு விருந்தினர் வேறு. முன்பின் அறியாத புதியவர்களையே விருந்தினர் என்று குறிப்பிடுவர். உதவி தேடி வந்தவர்களையே விருந்தினராக ஏற்றுக் கொண்டு உபசரித்து வந்தனர். ஒரு இனத்தவரின் சிறந்த பண்பாட்டை விளக்குவது அவர்களுடைய விருந்தோம்பும் குணமேயாகும். இவற்றை நற்றிணையில்,

**“வரையாத்தாரம் வருவிருந்து அயரும்
தன்குடி வாழ்நர் அம்குடிச்சீறார்”¹⁷**

என்ற நற்றிணைப் பாடலில் உணவுப் பண்டங்களை வரும் விருந்தினர்களுக்குக் கொடுத்து பின்பு தாங்களும் உண்டு வந்துள்ளனர். புறநானூற்றில் புறம் சார்ந்த இலக்கியங்களில் வீரம் ஆட்சித்திறன் இவற்றை மட்டும் நம் தமிழ்ப்புலவர்கள் குறிப்பிடுவதோடு மட்டுமல்லாமல் பண்பாடு, விருந்து போன்ற செய்திகளையும் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

**“.....யாணாத்தாகியரிநர்
கீழ்படைக்கொண்டவாளையுமுழுவர்
படைமிளிர்ந்திட்டயாமையுமறைநர்
கருபிற்கொண்டதேனும்பெருந்துறை
நீர்த்தருமகளிர்குற்றகுவளையுமும்
வன்ப்புலக்கேளிர்க்குவருவிருந்தயரும்
பென்புலவைப்பினன்னாட்டுப்பொருந்”¹⁸**

நாள்தோறும் குறையாத உழைப்பையும் வருவாயையும் உடைய உழவர்கள் கொண்டு வந்த ஆமை, கரும்பிலிருந்து எடுத்த தேனையும் பெண்டிர் எடுத்து வந்து குவளை போன்றவற்றை வன்புலத்திலிருந்து வந்த விருந்தினர்க்கு விரும்பிக் கொடுத்துள்ளனர் என்ற செய்தி விருந்தின் உபசரிப்பை தெளிவாக உணரமுடிகின்றது.

விருந்தினரைப் போற்றும் முறை

நம்மை நாடி வரும் விருந்தினரை மென்மையான சொல்லைக் கூறியும், உள்ளம் கலந்து உறவாடியும், தங்குவதற்கு வசதியான இடமளித்தும், ஆடை அணிகலன்கள் முதலியவற்றையும் அளிக்க வேண்டும். இவ்வாறு விருந்தினரை உபசரிப்பவர்களைத் தேவர்கள் தம்விருந்தினராக ஏற்றுக் கொள்வார்கள் என, ஏலாதி பண்டையத் தமிழரின் விருந்தோம்பல் முறையைத் தெரிவிக்கிறது

**“இன்சொல், அளாவல், இடம், இனிது ஊண்யாவர்க்கும்
வன்சொல்களைந்து வகுப்பானேல் – மென்சொல்
முருந்து ஏய்க்கும் முட்போல் எயிற்றினாய்! நாளும்
விருந்து ஏற்போர்விண்ணோர் விரைந்து”¹⁹**

மேலும், இவையே அன்றி விருந்தினரை வரவேற்கும் முறையினை, விவேகசிந்தாமணி என்னும் நூல்,

“விருந்தினனாக ஒருவன் வந்துஎதிரின்
வியத்தல் நல்மொழி இனிதுஉரைத்தல்
திருந்துற நோக்கல் வருகென உரைத்தல்
எழுதல் முன் மகிழ்வன செப்பல்
பொருந்து மற்றவன் தன் அருகுற இருத்தல்
போம் எனின் பின் செல்வதாதல்
பரிந்து நல்முகமன் வழங்கல் இவ்வொன்பான்
ஒழுக்கமும் வழிபடும் பண்பே”²⁰

என்னும் பாடலின் வழி, தன் இல்லறத்திற்கு வரும் விருந்தினரை மெச்சுதலும், அவனிடத்து இனிமையான மொழி பேசுதலும், முகமலர்ச்சி கொண்டு நோக்குதலும், வருக என வரவேற்றலும், மரியாதை நிமித்தம் எழுந்து நிற்பதும், அவன் மகிழும்படியான செய்திகளைக் கூறுதலும் வந்து சேர்ந்த அவனது அருகிலேயே அமர்வதும், விடைபெற்றுச் செல்லும் போது நேசமுற்று பின் சென்று, மகிழ்வான முகத்துடன் அவனை வழியனுப்புதல் என ஒன்பது வித முறைகளில் ஒருவன் விருந்தினரை உபசரிக்க வேண்டும் என்று கூறுகிறது.

விருந்தினர்கள் விடைப்பெற்றுச் செல்லும் போது, அவர்கள் பின்னே, ஏழடி நடந்து சென்று அவர்களை வழியனுப்பும் முறை தமிழரிடையே நிலவிய பண்டை மரபு ஆகும். இம்மரபை, கரிகாலன், தன்னை நாடி வந்த பொருநர்களை வரவேற்று உபசரித்து, அவர்கள் விடைபெறும் போது ஏழடிதூரம் நடந்து சென்று வழியனுப்பினான் என்பதை,

“காவின்ஏழுஅடிப் பின் சென்று”²¹

மேற்கண்ட பாடலடி விளக்குகிறது.

விருந்து இடும் முறை

விருந்தோம்பலில் உபசரிக்கும் பாங்கே முதன்மையானதுமுகம் . மலர்ந்து உபசரிக்கும் போது, விருந்துப்பொருள் உப்பில்லாதக் கூழாக இருந்தாலும் சிறப்பாக இருக்கும் என்பதை விவேகசிந்தாமணி

வெளிபடுத்துகிறது ஒருவனது உடல், பசியை அதிகரிக்குமே தவிர, பசியைத் தீர்க்காது. இதனை,

ஒப்புடன் முகம் வரந்தே
உபசரித்துண்மைப் பேசி
உப்பில்லாக் கூழ் திட்டாலும்
உண்பதே அமிர்தமாகும்
முப்பழமொடு பாலன்னம்
முகங்கடுத் திடுவாராயின்
கப்பிய பசியினோடு
கடும்பசி ஆகுத்தானே”²²

என்னும் பாடலடி உணர்த்துகிறது. மேலும், ஒருவன் பரிமாறுகின்ற உணவானது புளித்துப் போன குழம்பு, தவிடு, கூழ், புழுக்கள் பற்றிய மாவு, அரைக்கீரையின் வேர், கெட்டியாய் இல்லாத தயிர், பக்குவம் தவறிய சருக்கரைப்பாகு, கிளறியகளி, நன்றாகத் தீட்டப்படாத அரிசியில் பொங்கி இடப்பட்ட சோறு உப்பு போடப்படாத நீராகரம் ஆகிய இவையே ஆயினும், இவ்வுணவானது அன்புடன் பரிமாறப்பட்டதாக இருக்க, அப்படிப்பட்ட உணவைச் சாப்பிட்டால் எவ்விடத்திலும் அது அருஞ்சுவை உடையதாய் இருக்கும் என்கிறது.

இதற்கு மாறாக பக்குவப்பட்ட தேன்பாகு, பசுநெய், பருப்பு வகைகள், முப்பழவர்க்கங்கள், பால்சாத வகைகள், தாளிக்கப்பட்ட கறி வகைகள், பலகாரவிதங்கள் போன்றவற்றுடன் சுண்டக்காய்ச்சப்பட்ட திரட்டுப் பால், சருக்கரைப் பொங்கல் முதலியவற்றுடன் உணவு படைத்தாலும், அன்போடு இடப்படாத அந்த உணவால் திருப்தி உண்டாவதில்லை என்பதையும் விவேகசிந்தாமணி விளக்குகிறது.

“கெட்டசாறு தவிடு கஞ்சி
கிருமி உண்ட மாஅரைக்
கீரைவேர் தெளித்த மோர்மு
றிந்த பாகுகிண்டுமா
இட்டசோறு கொழியல் உப்பி
டாதபுற்கை ஆயினும்
எங்கும் அன்பதாகநுங்க
இன்பமாயி ருக்குமே

பட்டபாத பசுவின் நெய்ப்ப
 ருப்பு முக்கனிக்குழாம்
 பானிதங்கள் தாளிதங்கள்
 பண்ணிகார வகையுடன்
 அட்ட பால குழம்புகன்னல்
 அமுத மோடும் உதவினும்
 அன்பனோடளித்தி டாத
 அசனம் என்ன அசனமே”²³

என்னும் பாடலடி உணர்த்துகிறது. எனவே எத்தகைய உணவனை இட்டாலும் அதனை அன்பினோடு இடுதல் வேண்டும் என்பதே பழந்தமிழரின் விருந்தோம்பல் கொள்கையாகும்.

அதுவும் ஒரு நாளைக்கு ! உணவு தண்ணீர். வீட்டில் ஒன்றும் இல்லை ஒரு குடத்திற்கு மேல் மறு குடத்திற்கு வழியில்லை; இந்நெருக்கடியான நேரத்தில் சுற்றத்தினர் வந்து சூழ்ந்துவிட்டனர் சுற்றத்தார் என்றால் . ஒருவரல்லார்; இருவரல்லார்; கடல் நீரும் போதா அளவில் பலர் கூடிவிட்டனர் அஞ்ஞான்று ., பெண் தன் முழுத் திறமையையும் பயன்படுத்த வேண்டும் இது பற்றியன்றோ .,

“குடநீர் அட் டுண்ணும் இடுக்கட் பொழுதும்
 கடல்நீர் அற உண்ணும் கேளிர் வரினும்
 கடனீர்மை கையாறாக் கொள்ளும் மடமொழி
 மாதர் மனைமாட்சி யாள்”²⁴

என நாலடியாரும் முழங்குகின்றது. இக்காலத்தில் மகளிர் விருந்தினரை வரவேற்று ஒம்புதலைப் பாவேந்தர் பாரதிதாசனும் இருபதாம் நூற்றாண்டில் தமிழகத்தில் உள்ள குடும்பங்கள் பல்கலைக்கழகங்களாக திகழ வேண்டும் என்னும் உயர்நோக்குடன் திருக்குறளின் விளக்கமாக குடும்ப விளக்கு என்னும் காப்பியத்தை இயற்றினார். தமிழ் மொழி இன ஆர்வம் கொண்ட கவிஞர் தமிழர்கள் தங்கள் தனிப்பெரும் பண்பாடாக போற்றிய விருந்தோம்பலை இரண்டாம் பகுதியில் அமைந்துள்ளார்.

பொன்துலங்குமேனி
 புதுமெருகுகொள்ளமேனி

அன்றலர்ந்தசெந்தா
மரையாக-நன்றே
வரவேற்பாள்¹²⁵

என விருந்தின் பெருமையை வெளிப்படுத்துகிறார்.

முடிவுரை

சங்கத் தமிழர் விருந்தோம்பலை அறமாகப் போற்றியுள்ளனர். தாம் ஈட்டிய பொருளைக் கொண்டு தான் மட்டும் இல்லறம் நடத்தாமல், அவ்இல்லறம் நடத்த தவறியவர்களுக்கு ஈதல் எனும் கோட்பாட்டைக் கொண்டு தன்னால் இயன்ற மட்டும் முறையாக விருந்தோம்பல் செய்து சங்க மக்கள் தங்கள் வாழ்க்கையை நடத்தியுள்ளனர்.

மனித இனம் எப்படி வாழ வேண்டும் என்பதனை விட எப்படி வாழக் கூடாது என்று வாழ்வியலை கற்றுக் கொடுத்த தமிழரின் பண்பாட்டு அடிச்சுவடுகள் இன்றும் உலகம் முழுவதிலும் தடம் பதித்து இருக்கிறது என்றால் உயர்ந்த சிந்தனைகளையும், உயர்வான எண்ணங்களையும் சமூகம் எனும் மணற்பரப்பில் விதைத்துச் சென்றிருக்கிறது என்று தானே அர்த்தம். பண்பட்ட மண்ணில்தான் செடிகளும் கொடிகளும் துளிர்விடும் அதுபோல . இந்தச் சமூகம் பண்பட வேண்டும் என்றால் நல்ல பண்பாடும் இருக்க வேண்டும் என்பதனை தமிழினம் இத்தரணிக்குக் கற்று கொடுத்து இருக்கிறது. நாடாண்ட மன்னன் முதல் குடிசை வாழும் சாதாரண குடிமகன் . வரை குலம் காக்கும் பண்பாட்டை கட்டிக் காத்து பார் போற்ற வாழ்ந்த இனம் தமிழினம் இது வரலாற்றுப் பதிவு. இலக்கியங்கள் தொடங்கி இன்றைய இணையம் வரைக்கும் தமிழரின் பண்பாடும் பதிவுகள் தன்னைக் காட்சிப்படுத்தி நிற்கிறது. நாடாண்ட மன்னன் என்ற பெயரில் தலைமுறை கடந்து . விட்டாலும் தமிழரின் பண்பாட்டு எச்சங்கள் வாழ்வியலின் ஒவ்வொரு தளத்திலும் பின் தொடர்ந்து வருகிறது என்பதை இக்கட்டுரையின் வாயிலாக அறிய முடியும்.

துணைநூற்பட்டியல்

1. தமிழர் பண்பாடும் கலையும் , 'அழகப்பா பல்கலைக்கழகம் தொலைநிலைக் கல்வி இயக்ககம்
2. ச', 'கிருஷ்ணமுர்த்தி . திருக்குறள் பழைய உரைதமிழ் நாடு அரசு தொல்பொருள் , ' ஆய்வுத் துறை முதற் பதிப்பு -1993

3. மேலது
4. நவேங்கடசாமி நாட்டார்.மு., 'புறநானூறு14 – சென்னை ,சாரதா பதிப்பகம், '
5. மேலது
6. மேலது
7. மேலது
8. சுந்தர காண்டம் – சென்னை ,திருமகள் நிலையம் ,காட்சிப் படலம் , '17
9. சு சங்க கால மக்கள் ,தண்டபாணி .வாழ்க்கை ஜெயலக்ஷ்மி பப்ளிகேஷன்மதுரை ,
-03
10. ச' ,கிருஷ்ணமுர்த்தி .திருக்குறள் பழைய உரைதமிழ் நாடு அரசு , '
தொல்பொருள் ஆய்வுத் துறை முதற் பதிப்பு -1993
11. வேங்கடசாமி நாட்டார்.மு.(உ.ஆ), 'சிலப்பதிகாரம் கௌராபதிப்பகம்,
சென்னை. பதி.2017.
12. இளம்பூரணர்(உ.ஆ), 'தொல்காப்பியம்பொருளதிகாரம்', கௌராபதிப்பகம்,
சென்னை-14. பதி.2017.
13. குருநாதன் (ப.ஆ), 'புறநானூறுமூலமும்உரையும்', வடிவேல் பதிப்பகம்,
தஞ்சாவூர்-4. பதி. 2003.
14. மேலது
15. முத்துஇராமமூர்த்தி., ' பத்துப்பாட்டு சிறுபாணாற்றுப்படை மூலமும்
உரையும்', சாரதா பதிப்பகம்14 – சென்னை ,
16. மேலது
17. கதிர்மகாதேவன் (உ.ஆ), 'நற்றிணை', முல்லைபதிப்பகம், சென்னை, பதி.2012.
18. குருநாதன் (ப.ஆ), 'புறநானூறுமூலமும்உரையும்', வடிவேல் பதிப்பகம்,
தஞ்சாவூர்-4. பதி. 2003.
19. ஆசிரியர்குழு(உரை), 'ஏலாதி', சாரதாபதிப்பகம், சென்னை,பதி.2018.
20. பத்மநாயன்(உரை), 'விவேகசிந்தாமணி', கற்பகம் புத்தகாலயம், சென்னை,
பதி.2008.
21. கமலாமுருகன்(உரை), பொருநராற்றுப்படை சாரதாபதிப்பகம், சென்னை,
பதி.2008.
22. பத்மநாயன்(உரை), விவேகசிந்தாமணி கற்பகம் புத்தகாலயம், சென்னை,
பதி.2008.
23. மேலது
24. நாலடியார் , புலியூர்க் கேசிகள், கௌராபதிப்பகம், சென்னை-14
25. பாரதிதாசன், 'குடும்ப விளக்கு', நர்மதா பதிப்பகம், பதி. 2006.

சங்க இலக்கியத்தில் இருபாலர் விளையாட்டுகள்
IN SANGAM LITERATURE, THERE ARE GAMES PLAYED BY BOTH MEN AND
WOMEN.

ஜாக்குலின். செ.த
 இணைப் பேராசிரியர் (ம) துறைத்தலைவர்,
 அகராதியியல் துறை,
 தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்-613010.
 மின்னஞ்சல்: stjaquiline@gmail.com

முன்னுரை

சிறுவர்களுக்கு மனமகிழ்ச்சியையும், உற்சாகத்தையும், உடல் வலிமையையும், புத்துணர்வையும் கொடுப்பது விளையாட்டு. பொழுது போக்காக அல்லாமல் உடல் நலம், மன நலம் என்ற வகையில் மகிழ்ச்சியூட்டும் செயல்களில் இயற்கையாக ஈடுபடுவது விளையாட்டு. சங்க காலத்தில் இருபாலர் விளையாட்டுகள் விளையாடப்பட்ட செய்திகளைச் சங்கப் பாடல்கள் தெளிவுபடுத்துகின்றன. அந்த வகையில் சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படும் இருபாலர் விளையாட்டுகள் குறித்த செய்திகளை ஆராய்வதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

திறவுச்சொற்கள்

தமிழ் இலக்கியம், சங்க இலக்கியம், விளையாட்டு, இருபாலர் விளையாட்டு

Abstract

Games provide children with happiness, enthusiasm, physical strength, and freshness. Unlike mere pastimes, games naturally engage in activities that promote physical and mental well-being, bringing joy. Sangam literature reveals that games played by both genders were prevalent during the Sangam period. This paper aims to explore the information available in Sangam literature regarding games played by both genders.

Keywords**Tamil Literature, Sangha Literature, Sports, Bisexual Sports****அசதியாடல்**

தனித்தும் ஓரிருவரைத் தனக்கு துணையாகவும் சேர்த்துக் கொண்டும் விளையாடுவது அசதியாடல் ஆகும். ஆண், பெண் இருபாலரும் ஒருவருக்கொருவர் வேடிக்கையாகப் பேசிக் கொண்டும் பரிசாசித்துக் கொண்டும் பொய்யாயினவற்றைச் செய்துக் காட்டியும் பொழுதுப்போக்கிற்காக மகிழ்ந்தும் விளையாடியுள்ளனர். தற்காலத் தமிழ்ச் சொற்களஞ்சியம் பரிசாசித்தல் என்பதற்குப் பரிசாசம் செய்தல், கேலி செய்தல், கிண்டல் செய்தல், நையாண்டி செய்தல் என்ற நான்குப் பொருளைத் தருகிறது. (தற்காலத் தமிழ் சொற்களஞ்சியம், ப. 260)

இவ்விளையாட்டைச் சங்க காலத்தில் ஆடவரும் பெண்டிரும் குறிப்பாக கூனி, குறளன், விதூடகன் போன்றோரும் விளையாடியுள்ளனர். மேலும், அரசன். அரசி, அமைச்சன் ஆகியோரும் தமக்குள் அசதியாடி விளையாடி மகிழ்ந்துள்ளனர். நெஞ்சொடு தனக்கு மட்டுமே கேட்பதாகப் பாடுவதும், பேசிப் பரிசாசம் செய்வதும், அடுத்தவர் காதுபடக் கூறுவதும் கற்பனை மிகுபட அந்தந்த இடத்திற்கும் நிகழ்ச்சிகளுக்குத் தக்கவாறு பேசி சிரிப்பதும் போன்றவை இவ்விளையாட்டின் செயலாகின்றன. இவ்விளையாட்டு பகலிலும், முன்னிரவுப் பொழுதிலும் நடைபெற்றுள்ளது.

"வல்லுப் பலகை யெடுத்து நிறுத்தன்ன
கல்லாக் குறள! கடும்பகல் வந்தெம்மை
இல்லந்து வாவென மெய்கொளீஇ யெல்லாநின்
பெண்டிருளர் மன்னோ கூறு?" (கலித். 94: 13 -16)

என்ற கலித்தொகை பாடலடிகளும்,

"மக்கள் முரியே ட நீ மாறினத் தொக்க
மரக்கோட்ட சேர்ந்தெழுந்த பூங்கொடி போல
நிரப்பமில் யாக்கை தமிழ் இயினர் எம்மைப்

புரப்பேமென் பலரால்: பரலாற் பரத்தையென்
பக்கத்துப் புல்லீயா யென்னுமால் தொக்க
உழுந்தினும் துவ்வா குறுவட்டா! நின்னின்
இழந்ததோ கூனின் பிறப்பு” (கலி. 94: 22-28)

இவ்விளையாட்டிற்குரிய சான்றுகளாகும்.

சங்க இலக்கியங்களுக்குப் பிறகு இவ்விளையாட்டு தொடர்ந்து
நடைபெற்றதென்பதைக் காப்பியங்கள், சிற்றிலக்கியங்கள்
தெரிவிக்கின்றன.

”நின்மா னாக்கியரேம் ஆயினெ மினியென
அசதியாடிய மைதவழ் கண்ணி” (பெருங் 15: 16-17)

என்று பெருங்கதையடிகள் சுட்டுகின்றது.

இவ்விளையாட்டு இன்றும் காணப்படுகின்றது, திருமணம்
தொடர்பான நிகழ்ச்சியில் இளைஞர்கள் பங்கேற்கும் பொழுது இது
நிகழ்கின்றது.

அம்புலி காட்டல்

வானத்திலுள்ள நிலவைக் குழந்தைகளுக்குச் சுட்டிக் காட்டி அதன்
அழகுப் பற்றிக் கூறுதலும், நிலவைப் பூமிக்கு இறங்கி வந்து குழந்தையுடன்
விளையாட வேண்டுமாறு பொழுது போக்காக விளையாடுவதும்
அம்புலிகாட்டல் ஆகும். இவ்விளையாட்டை மரபாக சங்க காலத்திலும்
விளையாடியுள்ளனர். குறிப்பாக முன்னிரவுப் பொழுதினில் ஆண், பெண்
என்ற இருபால் குழந்தைகளிடமும் பெரியவர்கள் அம்புலிக் காட்டி
பொழுதுபோக்கி மகிழ்ந்து விளையாடியதை,

”ஐய! திங்கம் குழவி வருக! என யான் நின்னை
அம்புலி காட்டல் இனிது” (கலி. 80: 18-19)

என்று கலித்தொகைப் பாடல் சுட்டுகின்றது.

சங்க காலத்திற்குப் பின்னரும் இவ்விளையாட்டு 'அம்புலி அழைத்தல்' என்று சிறப்பித்து விளையாடப்பட்டுள்ளன என்பதைக் காப்பியங்களும் சிற்றிலக்கியங்களும் குறிப்பிடுகின்றன. இவ்விளையாட்டு இக்காலத்திலும் பள்ளிகளிலும், வீடுகளிலும் அம்புலிகாட்டல், அம்புலி அழைத்தல் என்று சிறுகுழந்தைகளுக்கு விளக்கப்படும் விளையாட்டு நிகழ்ச்சியாக உள்ளது.

அலவன் ஆட்டல்

கடற்கரைப் பகுதி, நீர் தேங்கும் பகுதிகளில் கரையை நோக்கி வரும் அலவன்களை (நண்டுகளை) அலைத்து ஆட்டி மகிழ்ந்து விளையாடுவது அலவன் ஆட்டம் ஆகும். சங்க காலத்தில் ஆடவரும், பெண்டிரும் கடற்கரையில் நீர் படிந்த மணல் பகுதிகளில் கரையை நோக்கி வரும் அலவன்களைக் கைகளால் பிடித்து ஆட்டியும் மோதவிட்டும் விளையாடினர். பகல் பொழுதிலும் நிலாக் கால முன்னிரவுப் பொழுதிலும் நெய்தல் நிலத்து மக்கள் பொழுதுப் போக்காக மகிழ்ந்து விளையாடுதல் அலவன் நெய்தல் நிலத்து மக்களின் அன்றாட வாழ்வில் சிறப்பிடம் பெற்றதாக அமைகின்றது.

"மாசுபோகப் புனல் படிந்தும்

அலவன் ஆட்டியும்"

(பட்டின. 100-101)

"அலவன் ஆட்டு வோள் சிலம்பு ஞெமிர்ந்து எனவே"

(நற்.363:7)

"பொன்வரி அலவன் ஆட்டிய ஞான்றே!" (குறு. 303:7)

"திணிமணல் அடைகரை அலவன் ஆட்டி"(அகம். 280:3)

ஆகிய பாடலடிகள் இவ்விளையாட்டு இருந்தமைக்கு சான்றுகளாகும்.

சங்க காலத்திற்குப் பின்னரும் இவ்விளையாட்டு இருந்ததை,

"புணர்து துணையோடு ஆடமு பொறி அலவன் நோக்கி

பொறி அலவன் நோக்கு"

(சிலம்பு. 7:31)

என்ற சிலப்பதிகார அடி மூலம் அறியலாம்.

உலாவல்

நிதானமாக நடப்பதும் தனித்து நடப்பதும் மகிழ்வாக சிற்றடி எடுத்து வைப்பதும் என்று வீட்டிலும் வெளியிலுமாக பொழுதுபோக்கிற்காக உலாவுதல் உலாவலாகும். சங்க காலத்தில் ஆயரும், பெண்டிரும் விடியற் காலையிலும், மாலையிலும், முன்னிரவு பொழுதிலும், வீட்டின் நிலா முற்றத்திலும் பின்புறத்திலும் வெளிப்புறச்சோலைகளிலும், கடற்கரை மணலிலும் பொழுது போக்காக உலாவி மகிழ்ந்து விளையுள்ளனர். உலவும் போது பெரும்பாலும் அதில் அணிகளை அணிந்து கொள்வதில்லை. உலாவுவதற்கான உலாவல் அமைக்கப்பட்டு இருந்தன என இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

**”அணங்குவீழ் வன்ன பூந்தொடி மகளிர்
மணங்கமழ் நாற்றந் தெருவுடன் கமழ
வொண்குழை திகழ மொளிகெழு திருமுகந்
தின்காழேற்ற வியலிருவிலோதந்
தென்கடற் றிரையி னசைவளி புடைப்ப
நிரைநிலை மாடத் திரமில்ந் தோறும்
மழைமாய் மதியான் தோன்றுபு மறைய”**

(மது.க.466-452)

சங்க காலத்திற்குப் பின்னரும் மக்கள் உலாவி மகிழ்ந்துள்ளனர். என்பதைக் காப்பியங்களும், சிற்றிலக்கியங்களும் குறிப்பிடுகின்றன. இவற்றை, மாதர்கள் மைந்தர் வாவிதாவில் உலாவி மகிழ்ந்தனர் என்ற சீவக சிந்தாமணியடிகளால் அறியலாம். உலாவும் பெண்கள் சிலவாகிய அணிகலன்களை அணிந்துக் கொண்டு உலாவியதை,

**”சீர்ப்புண் களைந்த சில்லென் கோலமொடு
நிலா வெண் முற்றத்துலாவி யாடி”** (பெரும் 54:23-24)

என்று பெருங்கதை வரிகள் குறிப்பிடுகின்றது. இக்காலத்திலும் இவ்விளையாட்டுப் பொழுது போக்குக்காகவும் மகிழ்ச்சிக்காகவும் விளையாடப்படுகிறது.

ஊசல்

மரத்தின் கிளையில் கயிற்றினைக் கொண்டு கட்டப்பட்ட ஊசலில் அமர்த்து ஆடிமகிழ்வது. சங்க கால மகளிர் பெரிய மரக்கிளைகளில்

கயிற்றினைக் கொண்டு கட்டப்பட்ட பலகையில் மீது அமர்ந்துக் கொண்டு இரு கைகளாலும் கையிற்றினைப் பிடித்துக் கொண்டு கால்களால் பூமியை உதைத்தவாறு முன்னும் பின்னுமாக வேகமாக ஆடுகையில், கயிற்றில் மிதப்பது போன்ற உணர்வுஏற்படும் ஆகையினால் இவ்விளையாட்டினை விரும்பி ஆடி மகிழ்ந்துள்ளனர். இவ்விளையாட்டில் பெண்கள் மட்டுமே ஈடுபட்டாலும் சில நேரங்களில் ஆண்களும் ஈடுபட்டு விளையாடியுள்ளனர். ஊஞ்சல் நிலச் சூழலுக்கு ஏற்ப செல்வ நிலைக்கு ஏற்றாற் போலவும் அமைந்துள்ளனர். ஊஞ்சல் விளையாட்டிற்கான கருவிகளைத் தங்கள் வாழிடங்களுக்கேற்ற பொருட்களின் துணைக் கொண்டும் அமைத்துள்ளனர்.

நெய்தல் நில மகளிர் ஞாழல் மரக்கிளையில் தாழை விழுதால் கட்டிய ஊசலிலும் சுறாமீன் கொம்பாலாகிய பலகையில் தாழை விழுதாலாகிய கயிற்றினைக் கொண்டு அமைக்கப்பட்ட ஊசலிலும் விளையாடியுள்ளனர். மேலும், செல்வநிலையில் உள்ளவர்களின் வீட்டினுள் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் ஊஞ்சல் பலகை வேலைப்பாடுகளை உடையதாய் இருந்துள்ளனர். சங்கிலியால் இணைத்துக் கட்டப்பட்ட பலகைகளையும் ஊஞ்சல் விளையாட்டுக்குப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

மகளிர் ஊஞ்சலாடும் போது மனம் மகிழ்வான நிலையில் பாடி மகிழ்ந்துள்ளனர். அந்நிலையில் பாடப்படும் பாடலை "ஊசல் வரி" எனவும் குறிப்பிடுவர். இவ்விளையாட்டுப் பகல் பொழுதினில் விளையாடப்பட்டுள்ளது. வீட்டுக்கு வெளியே சோலைகளிலும் இல்லத்தினுள்ளும் வீட்டு விளையாட்டாகவும் விளையாடப்பட்டுள்ளது.

"ஊசல் ஊர்ந்து ஆட ஒருஞான்று வந்தானை"(கலி. 37:14)

"தண்தாழை வீழ் ஊசல்" (கலி.131: 10-11)

வழிநார் ஊசலின் கோடை தூக்குதொறும்"(நற். 162: 10)

"தாழ்வி லோங்கு சினைந் தொடுத்த வீழ்வபூற்

றூகன் மாறிய மருங்கும் பாய்புடன்" (அகம் 38:7-8)

"ஓங்குசினைத் தொடுத்த ஊசல் பாம்பென (அகம். 686)

என்ற அடிகளின் மூலம் அறியலாம்.

சங்க இலக்கியங்களுக்குப் பிறகும் இவ்விளையாட்டு மணிமேகலை, சீவக சிந்தாமணி போன்ற காப்பியங்களில் இடம் பெற்றுள்ளதை,

”மடவோர்க் கியற்றிய மாமணியூசல்” (மணி. 58: 75)

”மகளிராடும் ஊசல்” (சீவ. சிந். 58: 2268)

என்ற வரிகளால் அறியலாம்.

இவ்விளையாட்டு இன்றும் மழலைப் பள்ளிகளில் குழந்தைகளுக்குப் பயிற்சியாகவும் விளையாட்டாகவும் உள்ளன.

எண்ணி விளையாடல்

ஒன்று, இரண்டு, மூன்று என விரல் விட்டும் விரலால் சுட்டி எண்ணியும் விளையாடுவது எண்ணி விளையாடல் ஆகும். ஓரிடத்தில் அதிக எண்ணிக்கையில் பொருளைக் கண்டால் அவற்றை ஒன்று, இரண்டு, மூன்று என்றவாறு எண்ணி வியந்து பொழுது போக்குவது மாந்தரிடம் காணப்படும் பண்பாகும். சங்க காலத்தில் பெண்கள் பலர் கூடி நின்று சாலைகளில் வரும் உப்பு வண்டிகள், படகுகள், யானைகள், குதிரைகள் ஆகியவற்றைக் கண்டு எண்ணி மகிழ்ந்து பொழுது போக்கினர்.

”உவர்விளை உப்பின் உழாஅ உழவர்
ஓகை உமணர் வருபத நோக்கிக்
கான லிட்ட காவற் குப்பைப்
புலவுமீன் உணங்கல் படுபள் ஓட்டி
மடநோக்கு ஆயமொடு உடனுப்பு ஏறி
எந்தை திமிலிது நுந்தை திமிலென
வளைநீர் வேட்டம் போகிய கிளைஞர்
திண்திமில் என்னும் தண்கடற் சேர்ப்ப” (நற். 331:1-8)

சங்க இலக்கியங்களுக்குப் பிறகு இவ்விளையாட்டு தொடர்ந்து இருந்ததை,

”வேறிகண் மாதரார்
பைங்கிளி முன்கைமேற் கொண்டு பார்ப்பெனும்
கொங்கலர் தாமரைக் கிடங்கு கூறுவாம்” (சீவக. சிந். 58-94)

என்ற வரிகளால் அறியலாம்.

மேலும், கிளிகளைத் தம் கைகளின் மீது வைத்துக் கொண்டிருந்த பெண்கள் தாமரைத் தடாகத்திலிருந்தப் பறவைக் குஞ்சுகளை எண்ணி மகிழ்ந்துள்ளனர். இவ்விளையாட்டுப் பகலிலும் இரவிலும் விளையாடப்பட்டுள்ளது. ஆண், பெண் இருவருமே விளையாட்டில் ஈடுபட்டு இருந்தாலும் பெண்கள் அதிகமாக பங்கேற்று விளையாடினர்.

சுண்ண விளையாட்டு

சுண்ணம் என்பது ஒரு வகை வாசனைப் பொடி, சங்க காலத்தில் இக்கண்ணப் பொடியினைக் கொண்டு விளையாடியும் உள்ளனர். பலரும் கூட்டமாகச் சேர்ந்து சுண்ணப் பொடியினைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு ஒருவர் மீது ஒருவர் தூவிக் கொண்டு மகிழ்ந்து விளையாடியுள்ளனர். சுண்ணப்பொடியினைத் தயாரிப்பதில் பெண்கள் மிகுந்த ஈடுபாடுக் கொண்டு தயாரிக்கும் பொழுது தங்களது, திறமைகளையும் வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். இதற்கான போட்டி முறைகளும் காணப்பட்டுள்ளன.

"புன்காய்ச் சுண்ணம் புடைத்த (பெரும். 221)

"பலர் தொகுபு இடித்த தாது உரு சுண்ணத்தார்" (மது.கா. 399)

"சுண்ண நீறு ஆடி" (கலி. 97: 10)

ஆகிய வரிகளின் வழியே இவ்விளையாட்டினைப் பற்றி அறியலாம்.

சங்க காலத்திற்குப் பின்னரும் இவ்விளையாட்டுத் தொடர்ந்ததை,

"வண்ணமுஞ் சுண்ணமுந் தண்ணுறுஞ் சாந்தரும்" (சிலம்பு. 13)

என்ற சிலப்பதிகார அடிகள் மூலம் அறியலாம்.

இக்காலத்திலும் இவ்விளையாட்டு நடைமுறையில் உள்ளது. சுண்ணத் தயாரிப்பு ஒரு சிறுதொழிலாகவே வளர்ந்துள்ளது. வண்ணப் பொடிகளை கொண்டு வாசலில் கோலமிடுதல், ஒப்பனைக்குப் பயன்படுத்துதல் தண்ணீரில் கரைத்து மேலே தெளித்துக் கொண்டு விளையாடுதல் போன்றவற்றில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

சூது

சூதாட்ட ஆட்டம் பொழுது போக்குக்காக விளையாட்டப்படுவது காலப் போக்கில் பிறரைக் கெடுக்கும் மனப்பான்மையும் வளரத் தொடங்கியது. சங்க காலத்தினர் இவ்விளையாட்டை 'வல்லு விளையாடல்' என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளனர். ஆயம், கவறு, வட்டு, வல் என்றப் பொருட்களைக் கொண்டு உருட்டி விளையாடியுள்ளனர். இவ்விளையாட்டில் சில குறிப்பிட்ட சொற்களைக் கூறிக் கொண்டு விளையாடியுள்ளனர். பொழுதுப் போக்காக போவதே தெரியாமல் விளையாடிய விளையாட்டு பந்தய விளையாட்டாக மாறியது. இதற்கான பந்தயம் பொருளை மையமாக வைத்து விளையாடும் பொழுது வெற்றி பெறுபவருக்கே அப்பந்தயப் பொருள் உரிமையுடையதாகும்.

இவ்விளையாட்டில் போட்டி மனப்பான்மை ஏற்படுகிறது. சூதாட்டத்தில் தனக்கு ஒப்பார் இல்லையெனக் கூறுவது எதிர்த்து ஆடுவோரை வீழ்த்துவதாகக் கூறுவதும். எவர் எதிர்த்தாலும் தானே வெல்லுவதாகக் கொடி உயர்த்துவதும் கொடிய எண்ணங்களாயின. இவ்விளையாட்டை ஆண்கள் விளையாடியுள்ளனர். காலப் போக்கில் பெண்களும் விளையாடலாயினர். இவ்விளையாட்டை பகல், இரவு என்று நேரம் கருதாமல் பொழுது போக்கி மகிழ்ந்து விளையாடியுள்ளனர். பொது இடங்களும், வீடுகளும் விளையாட்டுக் களமாக அமைந்தன. இவற்றைக் "கழகம்" என்று அழைத்துள்ளனர். சூதாடிய இடத்தினை "ஓவாச் சூதுபொரு கழகம்" என்று குறிப்புகளும் கிடைக்கின்றன.

பிறரை ஏமாற்றும் நோக்கிலும் விளையாடியுள்ளனர்.

"பொதியில்

நரை மூதாளர் நாயிடக் குழிந்த

வல்வின் நல்லுயகம்"

(புறம்.52:4-6)

"மன்றத்து

நரை மூதாளர் அதிர் தலை யிறக்கிக்

கவை முனத் திருந்தும் வல்லு"

(அகம். 377: 7 - 9)

"சூதார் குறுந்தொடிச் சூரமை

நுடக்கத்து"

(ஐங். 71:1)

ஆகியவை சான்றுகளாகும்.

சங்க காலத்திற்குப் பின்னரும் மக்களால் விரும்பி ஆடப்பட்டதைக் காப்பியங்களும் சிற்றிலக்கியங்களும் குறிப்பிடப்படுகின்றன.

"வல்லாடாய்த்து மண்ணர சீழந்து" (சிலம்பு. 21:50)

என்பது சிலப்பதிகாரம்.

"சூது உந்தலின் பொழுதுபோம் சிலர்க்கு"

என்பது கம்பராமாயணமும் கூறுகின்றன.

நீர் விளையாட்டு

நீரில் நீச்சலடித்து மகிழ்ந்து பொழுது போக்குக்காகவும் வெற்றிப் பெற வேண்டுமென்றும் விளையாடுவது இவ்விளையாட்டாகும். சங்க காலத்தில் ஆடவரும் பெண்டிரும் ஆறுகள், குளங்கள் போன்ற நீர் நிலைகளில் நீச்சலடித்தும், தான் கற்ற வித்தைகளைக் காட்டியும் படகுகளைப் பயன்படுத்தியும் மகிழ்ந்து பொழுதுபோக்காக விளையாடியுள்ளனர். மேலும் நீர் விளையாட்டை ஒரு விழாவாகப் பலரும் வேடிக்கைப் பார்க்கும் வகையில் விளையாடி அதில் வெற்றிப் பெறுவோர்க்குப் பரிசுகளும் பாராட்டுக்களும் கொடுத்து ஊக்கப்படுத்தியுள்ளனர். பகல் பொழுதில் விளையாடி மகிழ்ந்துள்ளனர்.

சில நேரங்களில் ஆடவருடன், பரத்தையருடனும் புனலாடி மகிழ்ந்துள்ளனர்.

"மலி புனல் நிகழ்தரும் தீம் நீர் விழாலின்"(பதிற். 48:14) "

இறுவரை யுரையுமாறு இருகரை ஏமந்து

வரைபுரை உருவின் நுரைபல சுமந்து

பூ வேந்து பொழில் பரந்து

துணைந்து ஆடுவார் ஆய் கோதையர்" (பரிப். 7:40 - 43)

"அறம் காவற் பெண்டிர்

மணி அணிந்த தம் உரிமை மைத்தரோடு ஆடித்

தணிவின்றி, வையைப்புனல்" (பரிப். 48 - 50)

ஆகியவை இவ்விளையாட்டின் சான்றுகளாகும்.

சங்க காலத்திற்குப் பின்னரும் தொடர்ந்து விளையாடியதைக் காப்பியங்களும், சிற்றிலக்கியங்களும் குறிப்பிடுகின்றன. நீர் விளையாட்டு ஒரு விழாவாக நடைப்பெற்றுள்ளது. அவற்றை 'நீரணிவிழவு' எனச் சிலப்பதிகாரம் கட்டுகின்றது. உயரமான மாடம் மீது ஏறி அங்கிருந்து பெண்கள் நீரில் பாய்ந்தும், நீரில் இசைக் கருவிகளை இசைத்தும் விளையாடியதைப் பெருங்கதைக் குறிப்பிடுகின்றது.

இதைச் 'சல விளையாட்டு', 'மஞ்சனம் ஆடல்', 'ஆய விளையாட்டு' என்ற பெயர்களில் அழைக்கின்றனர். ஆற்றோரம் இருந்த நகர மக்களெல்லாம் ஆண்டுதோறும் ஆற்றில் புது வெள்ளம் வந்தவுடன் ஒரு பகற்பொழுதில் வெள்ளத்தில் திளைத்தாடி இன்புற்று விளையாடுவர். கிளை புனலாட்டு என்றும் கூறுவர்.

பந்து

உருண்டை வடிவமுள்ள விளையாட்டுக் கருவி பந்து எனப்படும். இப்பந்தைக் கைகளால் தூக்கிப் போட்டும், கோல் கொண்டு தட்டியும் விளையாடுகின்றனர். சங்க காலத்தில் கூட்டமாகவும், சேர்ந்து பொழுதுபோக்கவும், போட்டி முறை வைத்தும், பந்தயம் கூறியும் விளையாடியுள்ளனர். இதற்காகப் பந்தெறிகளும், பந்தடி மேடையும் இருந்துள்ளது. இப்பந்து பூவினால் ஆக்கப்பட்டும் நூலினால் வரிந்து கட்டப்பட்டும் காணப்பட்டது. மேலும், வீடுகளிலும் மேல் மட்டத்திலும், வெளிப்புறமான பொது இடங்களிலும் மாலை நேரங்களிலும் பொழுது போக்காக விளையாடியுள்ளனர். இவ்வாறு விளையாடும் பொழுது பாடல்கள் பாடிக் கொண்டும் விளையாடி மகிழ்ந்துள்ளனர்.

"வரிப்புனை பந்தொடு பாவை தூங்க"

(திருமுரு. 68)

"நெடுந்தேர் வழங்கும் நிலவுமணல் முற்றத்துப்

"பந்தொடு பெயரும் பரிவி லாட்டி" (நற். 140:6-7)

"பந்து நிலத்து எறிந்து பாவை நீக்கி" (நற். 179:2)

ஆகிய வரிகள் இவ்விளையாட்டிற்குச் சான்றுகளாகும்.

சங்க காலத்திற்குப் பின் மிகச் சிறப்பாக விளையாடப்பட்டுள்ளதைக் காப்பியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

"செம் பொன் செய்த வரிப்பந்து"

"பஞ்சுடைப் பந்து பூப்பந்து"

என்ற பகுதிகளால் பந்துச் செய்யப்பட்ட வகைகளைப் பெருங்கதைப் புலப்படுத்துகின்றது. சிலப்பதிகாரத்தில் கந்தகம், கந்து என்னும் சொற்களால் பந்தைக் காப்பியங்கள் குறிப்பிட்டுள்ளன என்பதைக் கந்துகவரி என்ற பகுதிகளில் காணமுடிகின்றது. மேலும், இருபத்தொரு பந்துகளைப் பயன்படுத்தி "எண்ணாயிரம் கை" பந்தடித்த மானன்கை என்ற பெண்ணைச் சீவகசிந்தாமணி குறிப்பிடுகின்றது. இக்காலத்தில் இவ்விளையாட்டு சில மாற்றங்கள் பெற்று காணப்படுகின்றது.

சிறுவர்கள் விளையாடும் விளையாட்டைப் 'போர் பந்து', 'குழிப்பந்து', 'பிள்ளையார் பந்து' எனவும் குறிப்பர். குழிப்பந்து, பிள்ளையார் பந்து போன்ற விளையாட்டுகளில் விளையாடும் பொழுது பந்து வாய்த்தால். நமக்கு, வாய்க்காவிட்டால் பிள்ளையார்க்கு எனக்கூறி விளையாடி மகிழ்வர்.

பறவைகளைக் காணலும் அவற்றின் செயல்கள் போல செய்தலும்

பறவைகளைக் காண்பதற்காக வெளியிடங்களுக்குச் சென்று தேடிக் கண்டுபிடித்து அவற்றின் செயல் போல செய்து மகிழ்வது சங்க காலத்தில் ஆடவரும் பெண்டிரும் வெளியிடங்களில் காணும் பறவைகளைக் கண்டு அவற்றின் செயல்களைப் போல செய்து மகிழ்ந்தனர். குறிப்பாகக் கிளி, மயில், குயில் போன்ற பறவைகளின் செயல்களைக் கண்டு அவற்றைப் போன்று செய்து மகிழ்ந்தனர். பெண்கள் கிளியுடன் மழலை மொழி பேசியும் குயில் கூவும் பொழுது அவற்றைப் போன்று எதிர்கூவல் கூவியும் மயில் ஆடுவதைக் கண்டு ஆடியும் மகிழ்ந்து பொழுது போக்கினர்.

"நறவுண் வண்டாய் நரம்பு ஊர்நரும்
சிகைமயிலாய்த் தோகை விரித்து ஆடுநரும்
கோகுலமாய்க் கூவுநரும்.
ஆகுலம் ஆடுநரும்"

(பரி. 9: 63-66)

இவ்விளையாட்டு சங்க காலத்திற்குப் பின்னரும் தொடர்ந்ததைப் பெருங்கதைக் குறிப்பிடுகிறது.

மயில் கூட்டத்தின் அழகைக் கண்டும் ஆடலைக் கண்டும் பெண்கள் பொழுதுப் போக்கி மகிழ்ந்துள்ளதை,

”மணிமயிற் பீலி மாமயிற் றொழுதி
அணிநல நோக்கிய மாடல் கண்டுவந்தும்”(பெருங்.2112:137-138)

என்ற பெருங்கதை வரி குறிப்பிடுகின்றது.

இக்காலத்திலும் பறவைகள் போலச் செய்து காட்டுதல் வித்தையாகவும் திறமைகளை வெளிப்படுத்தும் நிகழ்ச்சியாகவும் வளர்ந்துள்ளது. சிறார் பள்ளிகளில் விளையாட்டாகவும் இசையுடன் சொல்லத் தரப்படுகிறது.

பறவை - விலங்குகளுடன் விளையாடல்

பறவை - விலங்குகளுடன் விளையாடுவது மரபாகத் தொடர்ந்து வரும் விளையாட்டுகளில் ஒன்றாகக் கருதப்படுகின்றது. பெண்கள் மான் குட்டிகளுடனும், சிறுவர்கள் புலிக்குட்டிகள் மற்றும் யானைக் கன்றுகளுடனும் பொழுது போக்கியுள்ளனர். யாரிடமும் சொல்ல முடியாத ரகசியங்களை விலங்கிடம் சொல்லி மனதில் உள்ள கனத்தைக் குறைத்துக் கொண்டனர். ஆகையால் மனிதர்களை நேசிப்பதை விட விலங்கு பறவைகளை நேசித்துள்ளனர். இவ்விலங்குப் பறவைகளை விளையாடுதல் மூலம் மகிழ்ச்சி அமைவது மட்டுமல்லாமல் உயிரினும் இனிதாகக் கருதினர். இவ்விளையாட்டைப் பகல்பொழுதினில் ஆண்களும் பெண்களும் குழந்தைகளுமாகப் பொழுதுபோக்காக விளையாடி மகிழ்ந்துள்ளனர்.

”சிறு குறும் பறவைக் கோடி
விரைவுடன்” (நற். 277:9)

”தாதுதேர் பறவையின் அருந்து இறல் கொடுக்குங்கால்”
(கலி. 22: 7)

ஆகிய அடிகளின் மூலம் இவ்விளையாட்டை அறியலாம். சங்க காலத்திற்குப் பின்னரும் இவ்விளையாட்டுத் தொடர்ந்து விளையாடப்பட்டுள்ளதைப் பிற்கால இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. சான்றாக,

”களிற்றோ டாடித் தொழுதகக்
கழிப்பர் வேந்தே” (சீவக சிந். 58:289)

என்ற சீவக சிந்தாமணி அடியும் குறிப்பிடுகிறது.

சங்க இலக்கிய ஆண்பாலர் விளையாட்டும், விளையாட்டுக் கருவிகளும் ஏறுகோள்

கூறிய கொம்புகளை உடைய எருதுகளைப் போர்க் கருவிகள் ஏதுமின்றித் தம் உயிரையும் பொருட்படுத்தாமல் தம் உடல் வலிமையால் அடர்ந்தும், ஊர்ந்தும் இளைஞர் அடக்கி மகிழ்ந்து விளையாடுவது.

குதிரை ஏற்றமும் யானை ஏற்றமும்

அரசர், வீரர் முதலியோர் யானை, நேர் போன்றவற்றைச் செலுத்தியும், ஊர்ந்து போர்ப் பயிற்சி செய்வது தொழிலாகவும் பொழுது போக்காகவும் அமைந்த இவை விளையாட்டாகவும் விளங்கியது.

சாம விளையாட்டு

சமமான கற்பனை பெயர்களை இட்டு ஆடும் விளையாட்டு.

குறும்பு விளையாட்டு

சிறுவர்கள்தனித்தும், கூட்டமாகவும் இணைந்து பல வகை ஓசைகளை எழுப்பிக் கொண்டும், கைத்தட்டிக் கொண்டும் ஆடி மகிழ்ந்து விளையாடினர்.

சிறுதேர்

சிறுதேரினைச் செய்து அவற்றை உருட்டி விளையாடுவது.

சிறுபறை

தோற்கருவி கையில் வைத்துக் கொண்டு அடித்து விளையாடும் பறை.

மல்

மெல்லிய இழையால் நெய்யப்பட்ட துணி.

வட்டு

உருண்டையான விளையாட்டுக் கருவி. எறிதல் முறையில் விளையாடப்படுகிறது.

வில் விளையாட்டு -
வில் வித்தை விளையாட்டு.

வேட்டை

வில், அம்பு, ஈட்டி

பெண்பாலர் விளையாட்டு

எதிரொலி கேட்டல்

ஆரவாரம் இல்லாத மலைப்பகுதிக்கு சென்று ஒலி எழுப்பி அந்த ஒலியே எதிரொலித்து கூறுவதை கேட்டு எதிரொலி கேட்டல் ஆகும்.

கண் புதைத்து ஒளிந்தாடல்

கண்களைப் பொத்திக் கொண்டு மறைந்திருப்பவர்களைக் கண்டுபிடித்து விளையாடுவது.

கவண்

புள் ஓட்டவும், போர் புரிவதற்காகவும், தற்காப்புக்காகவும் மாந்தர்க்குப் பயன்படும் ஒரு கருவி கவண் இதனைக் "கைகவண்" எனவும் குறிப்பிடுவர்.

குளிர்

குளிர் என்பது சிறுவர்களுக்கான ஒரு விளையாட்டுக் கருவி குளிர் கருவியைச் சுற்றும் போது கடக் கடக் என ஓர் ஓசை உண்டாகும். அது சிறுவர்களுக்கு இன்பம் பயக்கும் சுற்று பெரிதான வலிமையான குளிர் தினைப்புனம் காக்கும் மகளிர்க்கு ஓசையால் கிளிகளை விரட்ட உதவும் ஒரு கருவி, சங்க கால மகளிர் தினைப்புனம் காக்கும் போது தினைக்கதிர்களைக் கவர வரும் கிளிகளை ஓட்டக் குளிர் என்னும் கருவியைப் பயன்படுத்தினர்.

தட்டை

தட்டை என்பது ஒரு விளையாட்டுக் கருவி இதனைப் புடைக்கும் போது டப் டப் என ஒலி கேட்கும். தட்டப்படும் கருவி தட்டை தட்டையைப் புடைத்து அதன் ஒலியை கேட்டு மகிழ்வது பிள்ளைகளுக்கு

மகிழ்வு தரும் விளையாட்டு. சங்க கால மகளிர் தினைப்புனம் காக்கும்போது தட்டை புடைத்துக் கிளிகளை ஓட்டியதாகச் சங்கப்பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

தட்டை செய்முறை: ஒரு முழம் நீளமுள்ள தென்னை மட்டையைப் பிளந்து செய்யும் தட்டை ஒரு வகை. ஓரடி நீளமுள்ள வாழையிலை அடித்தண்டைப் பிளந்து செய்யும் தட்டை மற்றொரு வகையாகும்.

தென்னை மட்டையைப் பிளந்தும் தட்டை செய்துள்ளனர்.

"அவ்வாய்த் தட்டையொடு அவனை ஆக!" (நற். 134:5)

தழல் என்பது ஒரு விளையாட்டுக் கருவி. வளைந்து இசை எழுப்பும் கருவி சங்க காலத்தில் காதலன் தன் காதலிக்குத் தரும் விளையாட்டுக் கருவி இது. தழல், தட்டை குளிர், முறி என்பன அவன் தந்த விளையாட்டுப் பொருள்கள் என சங்க காலப் பாடல்கள் தெரிவிக்கின்றன. இவற்றில் தட்டை குளிர் ஆகியன விளையாட்டுப் பொருட்கள் என்பது வெளிப்படை, முறி என்பது காதலி உடுத்திக் கொள்ளக் காதலன் தந்ததழையாடை எனவும் கூறப்படுகிறது. தட்டையைத் தட்டிக் குறமகள் தினை கவரவரும் பறவைகளை ஓட்டினாள் எனக் கூறும் பாடல் தழலை வளைத்துப் பறவைகளை ஓட்டினாள் எனவும் குறிப்பிடுகிறது. 'தழங்கு குரல்' என்னும் தொடர் இடி முழக்கத்தையும், முரசு முழக்கத்தையும், நாத் தழுதழுக்கும் பேச்சையும் உணர்த்துவதைச் சங்கப் பாடல்கள் தெரிவிக்கின்றன.

இவற்றால் 'தழங்கும் ஓசை எழுப்புவது தழல்' என்னும் கருவி என்னும் தெரியவருகிறது. ஆண்பால் பிள்ளைத்தமிழ் பாடல்களில் வரும் சிறுபறை போல இந்தத் தழல் மகளிர் முழக்கும் பறை என உணரமுடிகிறது. ஆண்டாள் முழங்கிய பன்ற இந்தக் கருத்தோட்டத்தில் நினைவுக்கு வருகிறது.

முடிவுரை

சங்க கால மக்களின் வாழ்க்கையிலும், பண்பாட்டிலும் விளையாட்டுக்கள் இரண்டறக் கலந்து காணப்படுவதைச் சங்க கால இலக்கியச் சான்றுகளுடன் எடுத்துக்காட்டி விளக்கப்பட்டுள்ளது. ஆயக்கலைகள் அறுபத்து நான்கில் விளையாட்டுகளும் இடம் பெற்றுள்ளன. அவை யானையேற்றம், குதிரையேற்றம், விற்போர்,

மற்போர் போன்றவையாகும். மன மகிழ்ச்சியாகச் செய்யக்கூடிய எளி அல்லது வேடிக்கையான செயல்களை விளையாட்டு என்கிறார் சு.சக்திவேல். உடல் உறுப்புகள் எல்லாவற்றிற்கும் தக்க பயிற்சி அளிக்க வேண்டும் என்று உணர்ந்த நம் முன்னோர் பலவகையான உடற்பயிற்சியிலும் ஈடுபட்டார்கள். ஆசனம், தண்டால், பஸ்கி போன்ற போர் விளையாட்டு, யானை ஏற்றம், தேர் ஏற்றம் போன்ற சவாரி விளையாட்டு, நீந்துதல் போன்ற நீர் விளையாட்டு முரட்டு காளையை அடக்குதல் போன்ற வீரவிளையாட்டு வேட்டையாதல் போன்ற விளையாட்டுக்களை விளையாடி மகிழ்ந்துள்ளனர். பந்து, கவண், பாவை, குளிர், தட்டை, ஊஞ்சல், கழற்காய் போன்ற பல விளையாட்டுக் கருவிகள் பயன்படுத்தி விளையாடியுள்ளனர். ஆயின், கெடவரல், பண்ணை, ஓரை ஆகிய விளையாட்டு குறித்த சொற்கள் தொல்காப்பியர் காலத்திலிருந்தே பயன்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளதை அறியலாம்.

துணைநூற் பட்டியல்

1. அறவாணன்.க.ப, தமிழ் சமுதாய வரலாறு, தமிழ்க்கோட்டம் வெளியீடு, புதுச்சேரி, 1994.
2. இராசமாணிக்கனார்.மா, தமிழர் நாகரீகமும் பண்பாடும், பாரிநிலையம், சென்னை, 1975.
3. இராமநாதன். ஆர், தமிழர்கலை இலக்கிய மரபுகள், தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர், 1998.
4. இராசமாணிக்கனார்.மா, பத்துப்பாட்டு ஆராய்ச்சி, சாகித்திய அகாதமி, டில்லி, 2012.

MAHIZH

PATHIPAGAM

திருவெறும்பூர் எறும்பீசர் கோயில் வழி அறியலாகும் சங்கத் தமிழ்ப்
பண்பாடு

**THIRUVERUMBUR ERUMBEEWARAR TEMPLE IS RENOWNED FOR
ITS UNIQUE BLEND OF SANKATA TAMIL CULTURE**

வனிதா.சோ

வரலாற்று துறை, உதவி பேராசிரியர்
ஜெயா கல்வியல் கல்லூரி, திருநின்றவூர், சென்னை- 602024

E-mail : vanithasomaskanthan1979@gmail.com

Cell. No. 9025058986

ஆய்வு சுருக்கம்

இந்தியா நாடு பழம் பெரும் நாடு இப்பழம் பெரும் நாட்டில் இங்கு பழம் பெறும் சங்கால ஆலயங்கள் பல நிறைந்து காணப்படுகின்றன. சங்ககால தென்னிந்தியா ஆலயங்களுக்கு பெயர் போன பகுதி எனலாம் அதிலும் குறிப்பாகத் தமிழகம் தொன்மையான வரலாற்று பாரம்பரியத்தை தனக்கே உரிய பானியில் பின்பற்றி வருகின்றது தமிழக வரலாற்றை அறிந்துகொள்ள சங்க கால இலக்கியங்கள் தொல்லியல் சான்றுகள், நாணயங்கள், கல்வெட்டுகள், சிற்பங்கள் பேன்றவை பெரிதும் துணைபுரிகின்றன. கல்வெட்டுகளானும், சிற்பங்களானும் இழைக்கப்பட்டிருக்கும் எறும்பியூர் விமானமும் முகமண்டபமும் திருச்சிராப்பள்ளியின் சிறப்புக்குரிய கலைப்படைப்புகளாகும். இக்கோயிலில் உள்ள சிற்பங்கள் பேரளவின, இடைநிலையின, சிறயன என மூவகைப்படுத்தலாம். பேருருவச் சிற்பங்களாக முகமண்டபக் காவலர்களும், நறுங்குழல் நாயகி சிற்பங்கள் அமைய, இடைநிலையினவாக இறைவன் விமான, முகமண்டப கோட்டச் சிற்பங்களையும், உள்சுற்றுச் சிற்பங்களையும் கொள்ளலாம். இறைவன் திருமுன் பாதச்சிற்பங்களும், தோரணச் சிற்பங்களும், பஞ்சர கிரீவசிற்பங்களும் சிறியனவாக அமைந்து முற்சோழர் கால உளித்திறம் பேசுகின்றன. அவற்றின் சிற்ப்பு அம்சங்களான காவலர்கள் சிற்பங்கள், நறுங்குழல் நாயகி மேலும் இடைநிலைச் சிற்பங்களான கோட்டச் சிற்பங்கள் மற்றும் சிற்றுருவச் சிற்பங்களான பஞ்சர சிற்பங்கள்,

மகரதோரணச் சிற்பங்கள், சிறப்புச் சிற்பங்களான செப்புதிருமேனி, பள்ளியறை நாச்சியார் என பல அழகிய வேலைப்பாடுகளுடன் காணப்படுகின்றன. இந்த சிற்பங்கள் விமான முக மண்டபங்களையும், கருவறை வடதோரணத்தையும் மிக அழகுடன் காட்சி தருகின்றன. இவ்வாறு திருவெறும்பூர் எனும்பீஸ்வரர் கோயில் சிற்பகலையில் மற்றும் கல்வெட்டு வரலாற்று சான்றுகள் தமிழ்ப்பண்பாடில் சிறப்பு பெற்று விளங்குகிறது.

திறவுச்சொற்கள்

தமிழ், கோயிற்கலை, எனும்பீசர் கோயில், சங்கக தமிழ், தமிழர் பண்பாடு

Abstract

India is an ancient and great nation, and this ancient nation is home to numerous historical temples. The southern part of India, particularly Tamil Nadu, has been following its traditional customs and culture in its own unique way. The sculptures in the Erumbeswarar temple, including the guardian statues, Nayaki statues, and other beautiful works of art, are adorned with intricate details and are found in the Vimana, Mukha Mandapa, and the sanctum sanctorum. These sculptures showcase the artistic excellence and historical significance of the Tamil tradition. They are renowned for their beauty and are a testament to the rich cultural heritage of Tamil Nadu.

Keywords

Tamil, Temple Art, Erumpisar Temple, Shankha Tamil, Tamil Culture

முன்னுரை

இந்தியா நாடு பழம் பெரும் நாடு இப்பழம் பெரும் நாட்டில் ஆலயங்கள் பல நிறைந்து காணப்படுகின்றன. தென்னிந்தியா ஆலயங்களுக்கு பெயர் போன பகுதி எனலாம். அதிலும் குறிப்பாகத் தமிழகம் தொன்மையான சங்ககால வரலாற்று பாரம்பரியத்தை தனக்கே உரிய பானியில் பின்பற்றி வருகின்றது தமிழக வரலாற்றை அறிந்துகொள்ள சங்க கால இலக்கியங்கள் தொல்லியல் சான்றுகள், நாணயங்கள், கல்வெட்டுகள், சிற்பங்கள் பேன்றவை பெரிதும் துணைபுரிகின்றன.

இவ்வாலயங்கள் சங்க காலத்தில் காட்சியளித்த போதிலும் பல்லவர் காலத்தில் தான் அழியா பொருட்களான கருங்கல், சுண்ணாம்பு கொண்டு கட்டப்பட்டது எனலாம். பல்லவர்களுக்கு அடுத்து ஆட்சிக் கட்டில் ஏறிய சோழர் காலத்தில் ஆலய வழிபடும் இடமாகவும் மட்டுமல்லாது வங்கியாகவும், நீதிமன்றமாகவும், நூல் நிலையமாகவும், கலைக்

கூடமாகவும், பலருக்கு வேலை வாய்ப்பு அளிக்கும் வேலை வாய்ப்பு அலுவலகமாகவும், மருத்துவமனைகளாகவும், கல்வெட்டுகளின் காட்சிக் கூடமாகவும் செயல்பட்டது எனலாம். அவ்வகை ஆலயங்களில் ஒன்றுதான் திருவெறும்பூர் எனும்பீஸ்வரர் கோயில்.

தல வரலாறு

எனும்பீஸ்வரர் கோவில் திருவெறும்பூர் என்னும் இடத்தில் உள்ளது. இது முதலாம் ஆதித்தியர் காலத்தில் கட்டப்பட்ட கோவில் இவரின் காலம் 871-907 காவிரி நதிகரையில் அருகில் பல கோவில்களை கட்டி உள்ளார். இதில் மிக சிறப்பு மிக்க திருதலமாக விளங்குவது இந்த எனும்பீஸ்வரர் திருக்கோவில் சுமார் 200 ஆண்டுகளுக்கு மேல் பழமையான ஓர் மலை கோயிலாக திருவெறும்பூர் எனும்பீஸ்வரர் கோவில் இருக்கிறது. இக்கோயிலில் இறைவன் சிவபெருமான் சுயம்பு லிங்கமாக எழுந்தருளி எனும்பீஸ்வரர் என்றும் அம்பாள் நறுங்குழல் நாயகி, செளந்தர நாயகி ஆகிய பெயர்களில் வணங்கப்படுகிறார்கள்.

கோயிலின் மூலவரான சுயம்பு லிங்கமான சிவபெருமான் எனும்பு புற்று வடிவில் இருப்பதால் இவறுக்கு அபிசேகங்கள் செய்யாமல் எண்ணெய் காப்பு செய்யப்பட்டு பூஜைகள் செய்யப்படுகின்றன. இடது புறமாக சாய்ந்தபடி இருக்கும் புற்று லிங்கத்தின் மத்தியில் ஒரு பிளவு இருக்கிறது. ஆனால் சற்று தூரத்திலிருந்து பார்க்கும் போது லிங்கம் ஒன்றாக இருப்பது போல் காட்சியளிக்கிறது. இதில் வலம் புறம் இருக்கும் புற்று பகுதி சிவன் அம்சமாகவும் இடது புறம் இருக்கும் புற்று பகுதி அம்பாள் அம்சமாகவும் கருதி வணங்கப்படுகிறது. எனவே இந்த புற்று லிங்கத்திற்கு சிவசக்தி லிங்கம் என்கிற ஒரு பெயரும் உண்டு. தினமும் இக் கோயிலின் பூஜைகளின் போது சுவாமிக்கு படைக்கப்படும் உண்ணத்தக்க நெய் வேத்திய பொருட்களை எனும்புகள் வரிசையாக வந்து எடுத்துச் செல்லும் என்றும், சிவபெருமானே எனும்பு வடிவில் வந்து தரிசனம் தருகிறார் என்றும் இத்தகைய நேரத்தில் சிவனை வழிபடுவது மிகவும் சிறப்பு எனவும் கூறுகிறார்கள்.

கோவில் அமைவிடம்

திருச்சி - தஞ்சை நெடுஞ்சாலையில் திருச்சியில் இருந்து 10.கி.மி தொலைவில் உள்ளது திருவெறும்பூர் எனும்பீஸ்வரர் ஆலயம் உள்ளது. சுமார் 250 அடி உயரமுள்ள குன்றின் மீது கோவில் அமைந்துள்ளது. மேலே செல்ல 125 படக்கட்டுகள் இடையே இளைப்பாற மண்டபங்கள் உள்ளன, குன்றின் கிழக்கு நுழைவு வாசலின் இடதுபுறம் செல்ல விநாயகரும்,

வலப்புறம் செல்ல ஆஞ்சநேயரும் வீற்றிருக்கின்றனர். இது சிற்பகலை ஒரு சிறந்த சான்றாகும்.

சிற்பக்கலை

சிற்பம் என்பது ஒரு முப்பரிமாணக் கலைப் பொருள் அல்லது நெகிழ்வுத் தன்மை கொண்ட பொருட்களுக்கு உருவம் கொடுப்பது மூலம் உருவாக்கப்படுகிறது. பொதுவாகச் சிற்பங்கள் செய்வதற்காக பயன்படும் பொருட்கள் கற்கள், உலோகங்கள், மரம், மண் என்பவை அடங்குகின்றன. சிற்பங்களை உருவாக்குபவர் சிற்பி எனப்படுகிறார். வரலாற்றுக் காலத்துக்கு முற்பட்ட காலத்திலிருந்து சிற்பக்கலை வளர்ந்து வருகின்றது. மனித நாகரீகத்தையும், அதன் வளர்ச்சிக் கூறுகளையும் எடுத்துக்காட்டும் சான்றுகளில் சிற்பக்கலை இன்றியமையாத ஒன்றாக உள்ளது.

எறும்பீஸ்வரர் கோவில் சிற்பங்கள்

கல்வெட்டுகளானும், சிற்பங்களானும் இழைக்கப்பட்டிருக்கும் எறும்பியூர் விமானமும் முகமண்டபமும் திருச்சிராப்பள்ளியின் சிறப்புக்குரிய கலைப்படைப்புகளாகும். இக்கோயிலில் உள்ள சிற்பங்கள் பேரளவின, இடைநிலையின, சிறியன என மூவகைப்படுத்தலாம். பேருருவச் சிற்பங்களாக முகமண்டபக் காவலர்களும், நறுங்குழல் நாயகி சிற்பங்கள் அமைய, இடைநிலையினவாக இறைவன் விமான, முகமண்டப கோட்டச் சிற்பங்களையும், உள்சுற்றுச் சிற்பங்களையும் கொள்ளலாம். இறைவன் திருமுன் பாதச்சிற்பங்களும், தோரணச் சிற்பங்களும், பஞ்சர கிரீவசிற்பங்களும் சிறியனவாக அமைந்து முற்சோழர் கால உளித்திறம் பேசுகின்றன.

1) பேருருவச் சிற்பங்கள், 2) நறுங்குழல் நாயகி பேருருவச் சிற்பங்கள்

காவலர்கள்

நேடிய திருமேனியராய் விளங்கும் இறைத்திருமுன் காவலர்களில் தெற்கர் வலக்கையால் அச்சுறுத்தி, இடக்கையை அருகிலுள்ள உருள்பெருந்தடிமீது இருத்தியுள்ளார். உடலின் கீழ்ப்பகுதியைக் கருவறைக்காய் ஒருக்கணித்துள்ள அவரது இடுப்புக்கு மேற்பட்ட உடற்பகுதி நேர்நோக்கியுள்ளது. வலப் பாதத்தை பெருந்தடியின் கத்திப்பகுதியில் நிறுத்தியுள்ள அவரது மார்பில் பூக்கள் தைத்த முப்பரிநூல். கீர்த்திமுகத்துடனான சடைமகுடம் அமைந்தபோதும் இருபுறத்தும் பரவி விரியும் சடைப்புரிகளில் அடர்த்தியாக நெருஞ்சிப்பூக்கள். அன்னக் குண்டலங்கள், சவடி, சரப்பள்ளி, தோராணத் தொங்கள் பெற்ற உதரபந்தம், தோலாடை, முடிச்சுத்தொங்களுடன் இடைக்கட்டு கொண்டுள்ள அவரது கோரைப்பற்களும் இடத்தோள் பின் படமெடுக்கும் பாம்பும்

அச்சுறுத்திபோதும் உதடுகளில் நெகிபும் குறுஞ்சிரிப்பு அவ்வச்சம் நீக்கி வரவேற்கிறது.

நறுங்குழல் நாயகி

பெருமண்டபத்திலுள்ள பழந்தேவி சடைமகுடம், மகர குண்டலங்கள், பல்வகைக் கழுத்தணிகள், கைவளைகள், பட்டாடைகள், தாள்செறிகள் அணிந்து, பின்கைகளில் தாமரை மொட்டுக்கள் கொண்டு சம்பாதத்தில் நின்றகோலத்தில் நெடிய திருமேனியராய் காட்சிதருகிறார்.

சங்கர நாராயணார்

சிவபெருமானும், திருமாலும் இணைந்து காட்சிதரும் இச்சிற்பவடிவம் தமிழ்நாட்டின் மிகச் சில கோயில்களிலேயே காணப்படுகிறது. திருச்சிராப்பள்ளி மாவட்டத்தில் மேற்குக் கோட்ட இறைவனாக சங்கர நாராயணார் விளங்கும் முற்சோழர் கோயில்களுல் இதுவும் ஒன்று. இம்மாவட்ட முற்சோழர் காலச் சிற்பங்களுள் இக்கோயில் சங்கரநாராயணருக்கு சிறப்பிடம் உண்டு.

ஆலமர் அண்ணல்

வலக்காலைக் குப்புறப் படுத்துள்ள முயலகன் மீதிருத்தி வீராசனத்திலுள்ள ஆலமர் அண்ணலின் அக்கமாலை ஏந்திய வல முன் கை சின்முத்தியிலிருக்க, இட முன் கையில் சுவடி. பின்கைகளில் வலப்புறம் பாம்பு. இடப்புறம் தீச்சுடர். தலையின் இருபுறத்து விரிந்து தொங்கும் சடைப்பாரம் குறுக்குச் சடையென்றால் ஒன்றாக கட்டப்பட்டுள்ளது. மகர, பனையோலைக் குண்டலங்கள், சரப்பளி, அரும்புச்சரம் உள்ளிட்ட கழுத்தணிகள், இடைச்சிறநாடை, முப்பரிநூல், உதரபந்தம் அணிந்து மலைமீது அமர்ந்துள்ள இறைவன் பின் உயரும் மரத்தின் கிளைகள் விரிந்து படர்கின்றன.

பிள்ளையார்

ஊர்த்வஜாநு கரணப் பிள்ளையாரின் பின்கைகளில் வலப்புறம் அங்குசம். இடப்புறம் பாவசம். உடைந்த வலத்தந்தப் பகுதியை வல முன் கையில் கொண்டுள்ள அவரது இட முன் கை அர்த்தரேசிதமாக உள்ளது. கரண்டமகுடம், பட்டாடை அணிந்துள்ள அவரது உயர்த்திய இடக்கால் பாதத்தின் முன் பகுதி தாமரை மலர் முகுளத்தின் மேல் இருத்தப்பட்டுள்ளது.

சிற்பருவச் சிற்பங்கள் :

எறும்பியூர்க் கோயில் கட்டுமானத்தின் மூன்று இடங்களில் முற்சோழர் உளித்திறம் பேசும் சிற்பருவச் சிற்பங்கள் காணப்படுகின்றன.

அவற்றுள், பஞ்சரத்தில் இடம் பெற்றுள்ள கிரீவசிற்பங்கள் பிற இரண்டினும் அளவில் சற்றே பெரியவை. பஞ்சரச் சிற்பங்கள், மகரதோரணச் சிற்பங்கள்

பஞ்சரச் சிற்பங்கள் :

எறும்பியூர்க் கோயில் விமானத்திலுள்ள ஆறு பஞ்சரங்களில் தென்கிழக்குத் தவிர்த்த ஏனைய ஐந்தின் கிரீவகோட்டங்களும் சிற்பங்கள் கொண்டுள்ளன. இவ் ஐந்து சிற்பங்களுமே ஆடற்சிற்பங்களாக அமைந்துள்ளமை எறும்பியூர்க் கோயிலின் தனிச் சிறப்பு எனலாம்.

மகரதோரணச் சிற்பங்கள்

விமான, முகமண்டபக் கோட்டங்களின் தலைப்பாய் விளங்கும் மகரதோரணங்கள் ஐந்தும் மேல், இடை, கீழ் என மூன்று அலங்கரா வளைவுகளையும் மூன்றாம் வளைவின் கீழுள்ள உள்வளையத்தில் சிற்பத்தையும் பெற்றுள்ளன. ஐந்து தோரணங்களுமே மேல் வளைவில் கொடிக்கருக்கு அழகூட்டலும் அதற்கு சற்று மேலிருக்குமாறு கவிழ்ந்த ஊமத்தம்பூ போன்ற ஐந்து அலங்கரிப்புகளைப் பெற்றிந்த போதும் இடை, கீழ்வளைவுகளில் மாறுபட்ட செதுக்கல்களைக் கொண்டுள்ளன. கருவறைத் தென்கோட்டம் தவிர, பிற நான்கு தோரணங்களிலும் மகர இணைகளின் வாய்களிலிருந்து வெளிப்பட்டுப் போரிடும் யாளிவீரர்களையே இடைவளைவு கொண்டுள்ளது. அவர்களுள் ஒருவர் கொடியேந்தி வரும் காட்சி முகமண்டபத் தெற்குத் தோரணத்தின் தனித் தன்மையாக விளங்குகிறது.

சிறப்புச் சிற்பங்கள்

ஆடல், ஊர்தி இறைகள் தவிர்த்த சிற்பங்களில் நான்கினை அவற்றின் செதுக்குத் திறத்துக்காகவும் தனித்தன்மைக்காகவும் விரிவாகப் பார்ப்பது பயன் தரும். சோழர் காலப் பாதச்சிற்பங்களில் அரிதாகக் காணப்படும் சூரிய சந்திரர் இங்கு இணைந்த நிலையில் பறக்கும் கோலத்தில் மிகச் சிறந்த உடலமைப்புடன் கட்டப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

செப்புத்திருமேனிகள்

இங்குள்ள ஆடவல்லான் தொகுதியில் சிவபெருமான் உமை, மாணிக்கவாசகர் என மூன்று வார்ப்புருவங்கள் உள்ளன. குப்புறப்படுத்துள்ள முயலகன் முதுகின்மீது வலப்பாதத்தைப் பாரசுவமாகப் பதித்து இடக்காலை வலப்புறம் வீசி ஆனந்த தாண்டவக் கோலத்தில் காட்சி தரும் சிவபெருமானின் பின் கைகளில் வலப்புறம் துடி, இடப்புறம் தீச்சுடர், வல முன் கை காக்கும் குறிப்புக் காட்ட, இட முன் கை வேழமுத்திரையில் உடலின் குறுக்காக வலப்புறம் வீசப்பட்டுள்ளது.

பள்ளியறை நாச்சியார்

கரண்டமகுடம், மகரகுண்டலங்கள், சரப்பளி, முப்பரிநூல், கைவளைகள், பட்டாடை, தாள்செறிகள் அணிந்து தாமரைத் தளத்தில் சுகாசனத்திலுள்ள பள்ளியறை நாச்சியாரின் வலக் கையில் நீலோத்பலம். இடக்கை அருள் முத்திரையில் உள்ளது.

கல்வெட்டுகள்

எறும்பியூர் கோயிலிலிருந்து 1892இல் மூன்று கல்வெட்டுகளும் 1914 இல் 47கல்வெட்டுகளும் இந்திய தொல்லியல் துறையால் படியெடுக்கப்பட்டுள்ளன. 1892இல் படையெடுக்கப்பட்ட மூன்று கல்வெட்டுகளும் 1914இல் மீள பதிவாகியுள்ளமையால், இங்கிருந்து பதிவான கல்வெட்டகளை 47ஆகக் கொள்ளலாம் அவற்றின் பாடங்கள் தென்னிந்திய கல்வெட்டுகள் தொகுதி 4, 13, 19, 34 அகியவற்றில் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளன. 34ம் தொகுதி 47 கல்வெட்டுகளின் பாடங்களையும் கொண்டுள்ளது. அவற்றுள் 96, 102ஆம் எண்களின் கீழ்க் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ள பாடங்கள் ஒரே கல்வெட்டின் இரு பகுதிகளாகும். முதற்பகுதியை 102 ஆம் எண்ணிடும் பிற்பகுதியை 96ஆம் எண்ணிடும் பதிப்பித்துள்ளனர். முதற்பகுதியைக் கண்டராதித்தர் கால முற்றுப் பெறாத கல்வெட்டு என்ற குறிப்போடும் இரண்டாம் பகுதியை, அது 'பன்மர்க்கு யாண்டு இருபத்து மூன்றாவது" என்று தொடங்கியபோதும் கல்வெட்டுக்குரிய மன்னரைப் பரசேகரி வர்மர், முதல் பராந்தகர் என அடையாடப்படுத்தியிருப்பதுடன், கல்வெட்டின் முதற்பகுதி கட்டமைப்பில் சிக்கியுள்ளதாகக் குறிப்பிடும் பதிப்பித்துள்ளனர்.

தொல்லியல் துறை பதிப்பித்துள்ள இந்த 46 கல்வெட்டுகள் தவிர, இந்நூலாசியர்கள் 1986இல் எறும்பியூர் கோயிலில் மேற்கொண்ட முதல் ஆய்வின் போது 4 புதிய கல்வெட்டுகளும் 1999ஆம் ஆண்டில் நிகழ்ந்த கள ஆய்வில் 5 புதிய கல்வெட்டுகளும் கண்டறியப்பட்டன. 2016ஆம் ஆண்டு மீளாய்வின் போது கண்டறியப்பட்ட பல துண்டுக் கல்வெட்டுகளின் தரவுகளை (கோயிலின் அக, புற மதில்களில் இணைக்கப்பட்டிருந்தவை, அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்ட நிலையில் அகமதிலின் தென்கவர் மீது சாய்த்து வைக்கப்பட்டிருந்தவை) ஒன்றிணைத்த நிலையில் அவை ஐந்து புதிய கல்வெட்டுகளை வெளிப்படுத்தியுள்ளன. இந்த 60 கல்வெட்டுகளின் பாடங்களையும் ஆய்வுக்குட்படுத்திய நிலையில் கோயிலின் வரலாற்றையும் ஏறத்தாழ 600 ஆண்டுக் கால எறும்பியூர் சார்ந்த சமுதாய வரலாற்றையும் தமிழ்நாட்டின் அரசியல் வரலாற்றையும் அறியமுடிந்தது.

அரசியல் வரலாறு

இங்கிருந்து படியெடுக்கப்பட்ட கல்வெட்டுகள் காலத்தால் முற்பட்டதாக முதலாம் ஆதித்த சோழரின் 18, 19 ஆம் ஆண்டு

ஆட்சியாண்டுக் கல்வெட்டுகளை குறிக்கலாம். மதுரை கொண்ட பரசேகரிவர்மரான முதலாம் பராந்தகரின் கல்வெட்டுகள் மூன்று இங்குள்ளன. வானவியல் குறிப்புகள், உள்ளீடு ஆகியவற்றின் வழிகாட்டலில் கண்டராதித்தர் காலக் கல்வெட்டுகளாக 15 கல்வெட்டுகள் அடையாளப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. உத்தமசோழருடையதாகக் கருதப்படும் பரசேகரிவர்மனின் கல்வெட்டுகள் முதலாம், இரண்டாம் இராஜராஜர் காலக் கல்வெட்டுகள் ஆறாம் முதலாம் இராஜேந்திரர் காலக் கல்வெட்டுகள் ஐந்தாம் முதலாம் இராஜாதிராஜர் காலக் கல்வெட்டு ஒன்றும் இங்குள்ளன. சாளுக்கிய சோழர்களின் கல்வெட்டுகளாக 13 உள்ளன. பிற்பாண்டியர்களுள் மாறவர்மர் சுந்தரபாண்டியர் காலக் கல்வெட்டுகள் இரண்டாம் விஜய நகர அரசர்களுள் விருப்பண்ணர் காலக் கல்வெட்டுகள் இரண்டாம் விஜய நகர அரசர்களுள் விருப்பண்ணர் காலக் கல்வெட்டு ஒன்றாம் மன்னர் பெயரற்ற முற்சோழர் காலக்கல்வெட்டு ஒன்றாம் மன்னர் யாரென்று அடையாளப்படுத்த முடியாத இராஜசேகரிக் கல்வெட்டு ஒன்றாம் பிற்சோழர் காலத்ததாகக் கொள்ளத்தக்க கல்வெட்டுகள் ஆறும் பிற்கால எழுத்தமைதிக் கல்வெட்டு ஒன்றும் இங்குள்ளன.

மண்டலம், வளநாடு

பாண்டியர் பகுதி பாண்டிமண்டலம் என்று ஒரு கல்வெட்டிலும் சோழபாண்டிய மண்டலம் என்று ஒரு கல்வெட்டிலும் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. 7 வளநாடுகளின் பெயர்கள் ஏறும்பியூர் கல்வெட்டுகளில் பதிவாகியுள்ளன. அவற்றுள் பின்னாளில் பாண்டிகுலபதியான பாண்டிகுலாசனி வளநாடும் நித்த விநோத வளநாடும் தென்கரை வளநாடுகளாக இருந்தன. மதுரோதைய வளநாடு மதுரையை உள்ளடக்கியிருந்தது.

ஊர்கள்

86 ஊர்களின் பெயர்களை ஏறும்பியூர்க் கல்வெட்டுகள் கொண்டுள்ளன. அவற்றுள் ஊர் என முடியும் பெயர்கள் 31 இப்பின்னொட்டுடன் முடியும் ஊர்களில் மிகச் சிறியதாக மூன்றெழுத்துப் பெயர்களே உள்ளன. நான்கெழுத்துப் பெயர்கள் கொண்டவனாக 14 ஊர்களும் ஐந்தெழுத்து பெயர்களுடன் ஐந்து ஊர்களும் ஆறெழுத்துப் பெயர்கள் பெற்றவனாய் நான்கு ஊர்களும் உள்ளன. மிக நீண்ட பெயராகத் தடங்கண்ணிச்சிற்றூர் அமைய, பெருவேங்கூர் பிராமணக் குடியிருப்பாக விளங்கியது. தென்னூர் ஏறும்பியூரின் ஒரு பகுதியாக இலங்க, வேம்பற்றூர் எதிரிலிவ்சோழச் சதுர்வேதிமங்கலமாகவும் அறியப்பட்டது.

குடி என முடியும் ஊர்ப்பெயர்கள் 10 ஆம் மங்கலம் அல்லது சதுர்வேதிமங்கலம் எனும் கின்னொட்டுக் கொண்ட ஊர்ப்பெயர்கள் 7ஆம் புரம் என அமைந்த ஊர்ப்பெயர்கள் இரண்டும் உள்ளன. குடிகளின்

பூரிக்குடியே மிகச் சிறிய பெயராக அமைய, நெட்டணங்குடி நீண்ட பெயராக உள்ளது. சதுர்வேதி மங்களங்களுள் ஸ்ரீகண்டசதுர்வேதிமங்கலம் எனும்பியூரைத் தழுவியிருந்த பிராமணக் குடியிருப்பாகத் திகழ, அதன் அருகிலிருந்த பிற பிராமணக் குடியிருப்பாகத் திகழ, அதன் அருகிலிருந்த பிற பிராமணர் குடியிருப்புகளாகப் பெருவேங்கூர், உத்தம சீலிச் சதுர்வேதிமங்கலம், சோழமாதேவிச் சதுர்வேதி மங்கலம் ஆகியன் இருந்தன.

பிடாகை

பேருர்களை சந்தித்திருந்த சிற்றூர்கள் பிடாகை எனப்பட்டன. எனும்பியூர் கல்வெட்டுகளில் வெளிப்படும் பிடாகைகள் பிராமணக் குடியிருப்புகளைச் சார்ந்தே இருந்தன. கரம்பை என்றும் அழைக்கப்பட்ட வீரநாராயணநல்லூர் ஸ்ரீகண்டசதுர்வேதி மங்கலத்தின் வடபிடாகையாகவும் இராஜாதிராஜ வதி மேற்பிடாகையாகவும் முருங்கூர் உத்தமசீலிச் சதுர்வேதி மங்கலத்தின் திசை சுட்டப்படாத பிடாகையாகவும் இராஜேந்திர சோழபரம் திரிபுவனமாதேவிச் சதுர்வேதிமங்கலத்தின் கீழ்ப் பிடாகையாகவும் குறிக்கப்படுகின்றன.

அரசாணைகளும் அரசு அலுவலர்களும்

எனும்பியூர் கல்வெட்டுகளில் மூன்று அரசாணைகள் பதிவாகியுள்ளன. அவற்றுள் ஒன்று மூன்றாம் இராஜராஜரின் 30ஆம் ஆட்சியாண்டிலும் மற்றொன்று இரண்டாம் மாறவர்மர் சுந்தரபாண்டியரின் 11ஆம் ஆட்சியாண்டிலும் (பொ.கா.1249) வெளியானவை. மூன்றாம் அரசாணை துணுக்குகாகச் சிதறியிருப்பதால் அதை வெளியிட்ட மன்னர் பெயரை அறியக்கூடவில்லை. சுந்தரபாண்டியரின் அரசாணை, அதைத் திருவாய் மொழிந்தருளியபோது அரசர் மாடக்குளக்கீழ் மதுரை அரண்மனையில் பள்ளியறைக்கூடத்துப் பீடம் மழவராயனில் வீற்றிருந்ததாகவும் எனும்பியூர்க் கோயில் தானத்தாருக்கும் தேவகன் மிக்கும் இவ்வாணை பிறப்பிக்கப்பட்டதாகவும் கூறுகிறது.

சபை

ஸ்ரீ கண்டசதுர்வேதிமங்கலம், பெருவெங்கூர், சோழமாதேவிச் சதுர்வேதிமங்கலம் ஆகிய மூன்று சபைகளின் நடவடிக்கைகள் குறித்த பதிவுகளை எனும்பியூர்க் கல்வெட்டுகள் கொண்டுள்ளன. இம்மூன்றனுள், எனும்பியூரைத் தழுவியிருந்த பிராமணர் குடியிருப்பு என்பதால் கோயில் சார்ந்த செயற்பாடுகளில் ஸ்ரீகண்டசதுர்வேதிமங்கலத்தின் ஆளுகை மிக்கிருந்ததைக் காணமுடிகிறது. 25 கல்வெட்டுகள் இவ்வூரின் பெருங்குறி மகாசபைக்கும் கோயில் சார்ந்த நிகழ்வுகளுக்கும் இடையிலிருந்த தொடர்பினை வெளிபடுத்துகின்றன. அவற்றுள் நிலம், நெல், குளநீர், வரிவிற்பனை தொடர்பானவை 12. நிலவிற்பனைக்கு சபைப்

பொதுநிலங்களே ஆட்பட்டன. தனியர், கோயில் நிலங்களை இறையிலி செய்தமை குறித்த கல்வெட்டுகள் 10. அவற்றுள் ஒன்று, கோயலி; அறக்கட்டளைப் பொறுப்பையும் சபை ஏற்றுக்கொண்டமை தெரிவிக்கிறது. எஞ்சிய மூன்றனாள், நாடு வகைசெய்த அரசு அலுவலர் ஆணை ஏற்றுக் கோயிலிலிருந்த சேத்ரபாலர் வழிபாட்டிற்காக, சபை நிலக்கொடை அளித்தமை குறித்து ஒரு கல்வெட்டும், எறும்பியூரின் ஆட்சியமைப்பான ஊராருடன் இணைந்து நில விற்பனை மேற்கொண்டமை பற்றி மற்றொரு கல்வெட்டும், இறையிலியாக்கப்பட்ட கோயில் நிலங்களுக்கு வரி கேட்கும் சபை சார்ந்தவர்களுக்கு அளிக்கப்படும் தண்டனைகள் பற்றியதாகப் பிறிதொரு கல்வெட்டும் அமைந்துள்ளன. இந்த 25 ஆவணங்களில் சிலவற்றிலேயே சபை உறுப்பினர்கள் பலராகக் கையெழுத்திட்டுள்ளனர். சபை வாரியம் பற்றிய குறிப்பு ஒரே ஒரு கல்வெட்டில் இடம்பெற்றுள்ளது.

ஆளுங்கணம்

சீராப்பள்ளி மாவட்டக் கல்வெட்டுகளின் மிக அருகிக் காணப்படும் ஆளுங்கணம் எனும் குழு சார்ந்த கல்வெட்டுகள் எறும்பியூரில் 5 உள்ளன. ஐந்திலும் இக்குழு ஸ்ரீகண்டசதுர்வேதிமங்கல யாளுங்கணம் என்றே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. கோயிலுக்கான கொடைப்பதிவுகளாக அமைந்துள்ள அவற்றுள், நான்கில் ஆளுங்கணம் சேர்ந்த மூன்று ஆடவர்களும் ஒன்றில், ஆளுங்கணத்தாருள் ஒருவரான திம்மிக்குழகிழான் நாராயணன் நக்கனின் பிராமணியான தத்தன்சேந்தியும் கொடையாளிகளாக வெளிப்படுகின்றனர்.

வரிகள்

இறை, எச்சோறு, வெட்டி, வேதினை, முட்டையாள் வாசலில் வந்த குடிமை என்னும் வரிகள் சோழர் கல்வெட்டுகளில் பரவலாக இடம்பெற்றுள்ளன. வெட்டி முட்டையாள் ஊர் ஒப்பில் வரும் வரியினமாக ஒரு கல்வெட்டில் சுட்டப்பட்டுள்ளது. முதல் இராஜாதிராஜரின் கல்வெட்டு வாசலில் வந்த முடிமையைத் திருக்கொற்றவாசலில் போந்த குடிமையாகக் சுட்ட, சுந்தரபாண்டியரின் கல்வெட்டுக் காராண்மை, மீயாச்சி, கடமை, அந்தராயம், விநியோகம், தருவதான அச்சு, காரிய ஆராய்ச்சி, பாடிகாவல், பொன்வரி, கோயிற்றமர்ப்பேறு ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடுகிறது. ஊரிடு வரிப்பாடு ஊராட்சியமைப்பு அரசுக்குச் செலுத்திய வரியினங்களைக் குறித்தது.

மக்கள்

சமூகத்தில் பிராமணர், வேளாளர் முதன்மை பெற்று விளங்க, மன்றாடி, வேட்கோவர், கொல்லர், தச்சர், வியாபாரி எனப் பல தொழிற்சார்ந்த மக்களையும் காணமுடிகிறது. சபை உறுப்பினர்களாக

இருந்த பிராமணர்களில் சிலர் தற்குறிகளாக விளங்கினாற் போலவே வேளாளர் சிலரும் தற்குறிகளாக இருந்தனர். பல உறவுப்பெயர்களைக் கல்வெட்டுகளில் காணமுடிகிறது. பிராமணர்தம் மனைவியர் பிராமணி என்று வேளாளர் மனைவியார் அகமுடையாள் என்றும் அழைக்கப்பட்டமையைக் காணமுடிகிறது. தந்தையாரின் இளைய சகோதரர்கள் சிறுதாதை என்றழைக்கப்பட்டனர்.

கோயில் நிருவாகம்

தேவர்கன்மி, மாகேசுவரக் கண்காணி எனப் பிரித்து அறியப்பட்டாலும் ஏறத்தாழ 9 சேழர் கல்வெட்டுகளில் ஸ்ரீகோயிலுடையோம் என்ற பொதுப்பெயரிலேயே கோயில் நிறுவாகத்தினர் பதிவாகியுள்ளனர். கண்டராதித்தர் காலந்தொட்டு முதல் இராஜராஜர் காலம் வரை கோயில் ஆட்சிபொறுப்பிலிருந்த இக்குழுவினர் கோயிலில் விளக்கேற்றத் தரப்பட்ட பொன், காசு, ஆடு ஆகிய கொடைப் பொருள்களைப் பெற்று அறக்கட்டளைகளைப் நிறைவேற்றியுள்ளனர்.

விளக்குக் கொடை

எறுப்பியூர் கோயிலில் 7 சந்திவிளக்குகளும் நான்கு நந்தா விளக்குகளும் இரண்டு பகல் விளக்குகளும் ஒளி தந்தன. நான்கு சந்தி விளக்குகள் ஸ்ரீகண்டசதுர்வேதி மங்கலத்து யானுங்கணத்தைச் சேர்ந்த கங்காதர, நாராயண, தோணைய கிரமவித்தர்களால் வழங்கப்பட்டன. மூன்று சந்தியும் ஒளிதரவேண்டும். (பாடேநின்றெரிய) என்ற வேண்டலுடன் வழங்கப்பட்ட இவ்விளக்குகளுக்கு கங்காரதன் ஐந்து கழஞ்சுப் பொன்னும் தோணையன் 8 காசுகளும் இருவிளக்குகளை ஏற்ற நாராயணன் விளக்கிற்கு 34 ஆடுகள் என 68 ஆடுகளும் அறித்தனர். ஸ்ரீகோயிலுடையாரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்ட இக்கொடைகளுள், கணவதி திருமன் ஒளிதர நாராயணன் வைத்த விளக்கு, பொது அரைப்பிடி நெய் கொண்டு ஏற்றப்பட்டது. நாராயணன் அறித்த மற்றொரு விளக்கு அவர் தந்த தரா நிலை விளக்கில் இறைவனின் வலப்பக்கம் ஏற்றப்பட்டது.

எழும்பியூர் கோயிலில் இருந்த "கோயில் பிள்ளையார்" என்றழைக்கப்பட்ட சேத்ரபாலதேவர் திருமன் மூன்று சந்திக்கும் மூன்று விளக்குகள் ஏற்றப்பட்டன. அதற்கான நிலக் கொடையை நாடு வகைசெய்த சுந்தரசோழநல்லூர் உடையாரான நல்லூரடிகள் ஆமல்லவர் ஆணைப்படி ஸ்ரீகண்டசதுர்வேதிமங்கல சபை வழங்கியது. முதல் இராஜேந்திரர் காலத்தே எழும்பியூரில் வாழ்ந்த மாறன்காரி இக்கோயில் சண்டேசுவரர் திருமன் சந்திவிளக்கேற்ற 34 ஆடுகள் தந்தார். மூன்று சந்தியும் ஆறு விளக்குகள் ஏற்ற விக்கிரமசோழர் காலத்தில் நிலம் வழங்கப்பட்டாற் போலவே சோழர் கால இறுதியிலும் கொடை வழங்கப்பெற்றதைத் துண்டுக் கல்வெட்டு உணர்த்துகிறது.

வழிபாடு, படையல், விழா

ஒரு குடத்தால் இரண்டு தூணி அளவு ஆற்றுநீர் கொணர்ந்து இறைவனை முழுக்காட்ட இராஜேந்திரசோழபுரி வியாபாரி கண்டியூருடையான் திருவன் பெரியாழ்வான் பெரியாழ்வான் அன்றாடுநற்காசுக்கு ஸ்ரீகண்டசதுர்வேதிமங்கல சபையாரிடம் நிலம் பெற்று உரிய தொகையளித்து அதை வரிநீக்கிக் கோயிலுக்குத் தந்தார்.

ஸ்ரீகண்டசதுர்வேதிமங்கலச் சீராளன் விழுமியான், சீராளன் அழகிய மணவாளன், கூற்றான் ஆகிய மூவரும் எறும்பியூர் இறைவனின் உத்தராயன, தட்சிணாயனத் தேவைகளுக்கும் பள்ளியறை நட்பிராட்டிக்கு உச்சிச்சந்தி அமுதிடவும் இருவருக்கு சட்டிச்சோறு வழங்கவும் மூன்று சந்திகளில் ஆறு விளக்குகள் ஏற்றவும் கோயிலிடம் நிலம் வழங்கினார். இரண்டாம் குலோத்துங்கச் சோழர் கால நாடாள்வார் ஒருவர் ஸ்ரீகண்டசதுர்வேதிமங்கல சபையாரிடம் நிலத்துண்டொன்றை விலைக்குப் பெற்றுக் கோயிலுக்களித்தார். கல்வெட்டு மிகவும் சிதைந்திருப்பதால் நாடாள்வாரின் பெயரையோ, கொடைக்கான காரணத்தையோ அறியக்கூடவில்லை.

எறும்பியூர்க் கோயில் இறைவனுக்கு நாளும் சிறுகாலைப் போதில் பருப்புக்கோனகம் படையலிட எறும்பியூர் ஏரார் 71°2 மா ஊர்நிலத்தை இறையிலியாக்கிக் கோயிலுக்களித்தனர். ஸ்ரீகண்டசதுர்வேதிமங்கலத்து மத்யஸ்தரான ஆயிரவன் திருவாலந்துறை உடையானான உத்தமப்பிரியன் இறைவனுக்கு உச்சிச் சந்திச் சிறப்புத் திருப்போனகம் அளிக்க 131°2 காசுக்கு விலைக்குப் பெற்ற நிலத்தை மேலும் 13°12 காசு அளித்து வரிநீக்கிக் கோயிலுக்களித்தார். உச்சம்போதில் இறைவனுக்கு அமுது, வெற்றிலைப்பாக்குப் படையலிடப் பல துண்டு நிலங்கள் இணைத்து அறுமாச் செய்யாக வழங்கப்பட்டன.

இந்நிலத்துண்டுகளின் எல்லைகள் கட்டும்போது எறும்பியூர் இறைவனின் விளக்குப்புறம், நந்தவனப்புறம், மடைவிளாகம், திடல் நிலம் ஆகியவற்றோடு வேதிவேளான் இறைவனுக்கான விலைக்குப் பெற்ற நிலத்தின் மாறன் தூதுவன் பண்;படுத்தி வைத்த நிலம், கோயிலில் பதியம் பாடுவார் நிலம், எறும்பியூரார் எல்லை, குன்றப்போழன் பண்படுத்தி வைத்த விளக்குச்செய், மலை ஆகியன சுட்டப்படுகின்றன.

பிற கோயில்கள்

எறும்பியூர் கல்வெட்டுகள் மலை மேலேயுள்ள எறும்பீசர் கோயிலைக் குறிப்பது போலவே எறும்பியூரிலும் ஸ்ரீகண்ட

சதுர்வேதிமங்கலத்திலும் இவ்விரு ஊர்களைச் சூழவிருந்த பிற ஊர்களிலும் விளங்கிய கோயில்களையும் காட்டுகின்றன.

தென்கயிலாயம்

முதலாம் ஆதித்தரின் 18ஆம் ஆட்சியாண்டுக் கல்வெட்டில் வெளிப்படும் இக்கோயில் ஸ்ரீசதுர்வேதிமங்கலத்தில் கண்டராதித்தரின் 4ஆம் ஆட்சியாண்டுவரை வாழ்ந்த கோயிலாகும். நெற்குன்றத்து நீலகண்டனிடம் விலைக்கு பெற்ற 6மாச் செய்யைத் தென்கயிலாய மகாதேவருக்கு நந்தாவிளக்கேற்ற நம்பன் கேசவன் சபையாரிடம் 15 கழஞ்சுப் பொன்னளித்து வரிநீக்கிக் கோயிலுக்களித்தார். முதல் பராந்தகரின் 26ம் ஆட்சியாண்டில் வெட்டப்பட்டுள்ள நிறைவடையாக கல்வெட்டு தென்கயிலாய மகாதேவருக்கு அமுதுக்காக அளிக்கப்பட்ட கொடையை சுட்டுகிறது. அதே அரசரின் 34ம் ஆட்சியாண்டுக் கல்வெட்டு, எறும்பியூர் நக்கநாதன் ஸ்ரீகண்டசதுர்வேதிமங்கலத்தின் வடபிடாகையில் 10 செய் நிலம் சபையாரிடம் விலைக்குப்பெற்று வரிநீக்கித் தென்கயிலாய மகாதேவர் முன் நந்தாவிளக்கேற்றக் கொடையளித்த தகவலைத் தருகிறது.

துண்டு கல்வெட்டுகள்

கோயில் கட்டுமானங்களின் சிதைவாலும் வரலாற்று நோக்கற்ற திருப்பணிகளாலும் நம் முன்னோர்களின் வாழ்க்கைப் பதிவுகளான கல்வெட்டுகள் கோயில்தோறும் துண்டாடப்பட்டுள்ளமை தமிழ்நாட்டு வரலாற்றின் மீட்டுருவாக்கத்திற்குப் பெரும் இடையூறாக உள்ளது. எறும்பியூரில் 45ம் மேற்பட்ட துண்டுக் கல்வெட்டுகள் கோயில் வெளிச்சுற்றின் பெரும்பாலான இடங்களில் காணப்படுகின்றன. மிகுந்த முயற்சிக்குப் பிறகே அவற்றுள் பெரும்பாலானவற்றைத் தொடர்புப்படுத்திப் பொருள் கொள்ளமுடிகிறது.. இவ்வூர் மலையடிவாரத்தே அமைந்திருந்த அகத்தீசுவரம் கோயிலுக்கு அளிக்கப்பட்ட கொடையை பற்றிய கல்வெட்டு 15 துண்டுகளாகச் சிதறியுள்ளது. கூத்தப்பார் திருவுடை மருதுடை நாயனார் கோயிலின் கொடைக் கல்வெட்டு முழுமையாகக் கிடைக்கவில்லை என்றாலும், பயனுள்ள மூன்று துண்டுகள் வழி அதன் திரண்ட பொருளைக் கொள்ளமுடிந்தது.

காலம்

இந்தியத் தொல்லியல் துறையின் பராமரிப்பிலும் இந்து சமய அறநிலையத்துறையின் ஆளுகையின் கீழும் செழிப்புடன் விளங்கும் இத்திருக்கோயில் அப்பர் பெருமான் பாடல் பெற்றுப் பொ.கா. 6 நூற்றாண்டுக் கோயிலாகப் பொலிகிறது. செங்கல் தளியாக இருந்த இக்கோயிலின் விமானத்தை பொ.கா.952க்கு முன்னால் வீரநாராயணனான செம்பியன் வேதிவேளான் கற்கட்டுமானமாக மாற்றினார். பிற்சோழர்

காலத்தே அம்மன் திருமுன், சுற்று விரிவு எனக்கோயில் கூடுதல் கட்டுமானங்களைப் பெற்று விஜயநகலக் காலம்வரை புரவலர்களின் தழுவலில் செழித்திருந்தது.

முடிவுரை

- தமிழகத்தில் காணப்படும் சிறப்புமிக்க திருத்தலங்களில் திருச்சிராப்பள்ளி மாவட்டத்தில் எறும்பீஸ்வரர் கோவில் மிகச்சிறப்ப மிக்கதாக உள்ளது. இந்த திருத்தலம் சோழர்கள் காலம் தொடங்கி இந்நாள் வரை இவ்வூர் வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க ஒரு ஊராகத் திகழ்கிறது என்பதை அறிகிறோம்.
- இக்கோயிலின் சிறப்பு சோழர் கால முதல் தொடங்கியது அதன் பிறகு வந்த பல்லவர் பாண்டியர் விஜயநகர மற்றும் நாயக்கர்கள் காலத்திலும் திருவெறும்பூர் தமிழகத்தில் வரலாற்றில் சிறப்புக்குரிய ஒரு தலமாக காணப்படுகிறது.
- இந்தியத் தொல்லியல் துறையின் பராமரிப்பிலும், இந்து சமய அறநிலைத்துறையின் ஆளுமையிலும் செழிப்புடன் விளங்கும் இத்திருக்கோயில் அப்பர் பெருமான் பாடல் பெற்ற தலம் 6 ஆம் நூற்றாண்டுக் கோயிலாகப் பொலிகிறது. செங்கல் தனியாக இருந்த இக்கோயிலின் விமானத்தைப் 952க்கு முன்னால் செம்பியன் வேதிவேளான் கற்கட்டுமானமாக மாற்றினார். பின் சோழர் காலத்தே அம்மன் திருமுன் சுற்று விரிவு எனக் கோயிலில் கூடுதல் கட்டுமானங்களைப் பெற்று விஜயநகரக் காலம் வரை புரவலர்களின் தழுவலில் செழித்திருந்தது.
- ஒரு ஆலயத்தின் சிறப்பை வெளிப்படுத்துவது அதன் சிற்பக் கலையாகும். இந்த எறும்பீஸ்வரர் திருக்கோவில் சிறப்பு மிக்கதாக காணப்படுகிறது. அக்கால மக்களின் வாழ்க்கை சித்தரிக்கும் சிற்பங்களும், ஓவியங்களும் சிறப்புமிக்கதாக காணப்படுகின்றன.

குறிப்புகள்

- ❖ தினமணி 18.07.1986 பிற்சோழர்கள் அல்லது விஜயநகர மன்னர்கள் காலக் கோயிலமைப்பு என்கின்றனர். கி.அமர்நாத் இராமகிருஸ்ணாவும், சி.சண்முகவேலும். திருவெறும்பூர் திருத்தல வரலாறு, புனிதர் பேரவை, திருவெறும்பியூர், 2004, ப.34 (பெயர் சூட்டா நிலையில் இனிவரும் குறிப்புகள் அனைத்தும்

இந்நூலாசிரியர்களின் கருத்தாய் அவர்தம் நூலில் இடம் பெற்றனவே.)

- ❖ ஏழு கன்னியர்களிகளின் சிலைகள் என்று ஓரிடத்திலும் ஒரு கன்னிமார் இடம்பெறவில்லை என்று மற்றோர் இடத்திலும், ஏழுகன்னியர்கள் அனைவரும் என்றும் பிறிதோர் இடத்திலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளனர்.
- ❖ இதைக் குறிப்பிடும்போது ‘மடப்பள்ளி மண்டபத்தின் கீழ்ப் பாதுகாப்பு அறை ஒன்று இருப்பதாக பொதுமக்கள் கூறுகின்றனர்’ என்று எழுதியுள்ளனர்.
- ❖ திருத்தல நூலாசிரியர்கள் இச்சிற்பத்தை குறிப்பிடவில்லை.
- ❖ 13.04.1999: தினமணி, தினமலர் 11.04.1999 தோரணத்தையும் மிக அழகுடன் காட்சி தருகின்றன. இவ்வாறு திருவெறும்பூர் எறும்பீஸ்வரர் கோயில் சிற்பகலையில் சிறப்பு பெற்று விளங்குகிறது.
- ❖ திருத்தல வரலாறு நூலாசிரியர்கள் 2 என்கின்றனர். ப.100: யுகநு 1914: 96-142.
- ❖ யுகநு 1892: 100இ 100யுஇ 101 ஸீ யுகநு 1914: 108இ 109இ 127 மூன்று கல்வெட்டுகள் மீள்பதிவாகியிருப்பதை அறியாத நிலையில் திருத்தல வரலாறு நூலாசிரியர்கள் 50 கல்வெட்டுகள் இந்தியத் தொல்லியல் துறையால் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளதாகக் குறித்துள்ளனர். ப. 100.
- ❖ SII 4: 547 – 549; 13:50, 51, 88, 110-114, 138-140, 162-166, 283, 286, 287; 19:372,
- ❖ 395; 34: 96-142.
- ❖ SII 34: gf;. 106, 98.
- ❖ Deccan Chronicle 22.6.2018 jpdfud; 21.6.2018.
- ❖ SII 34: 119, 110, 118.
- ❖ SII 34: 108, 111, 115.
- ❖ SII 34: 101-105, 112, 117, 123, 126, 127, 129, 130-133.